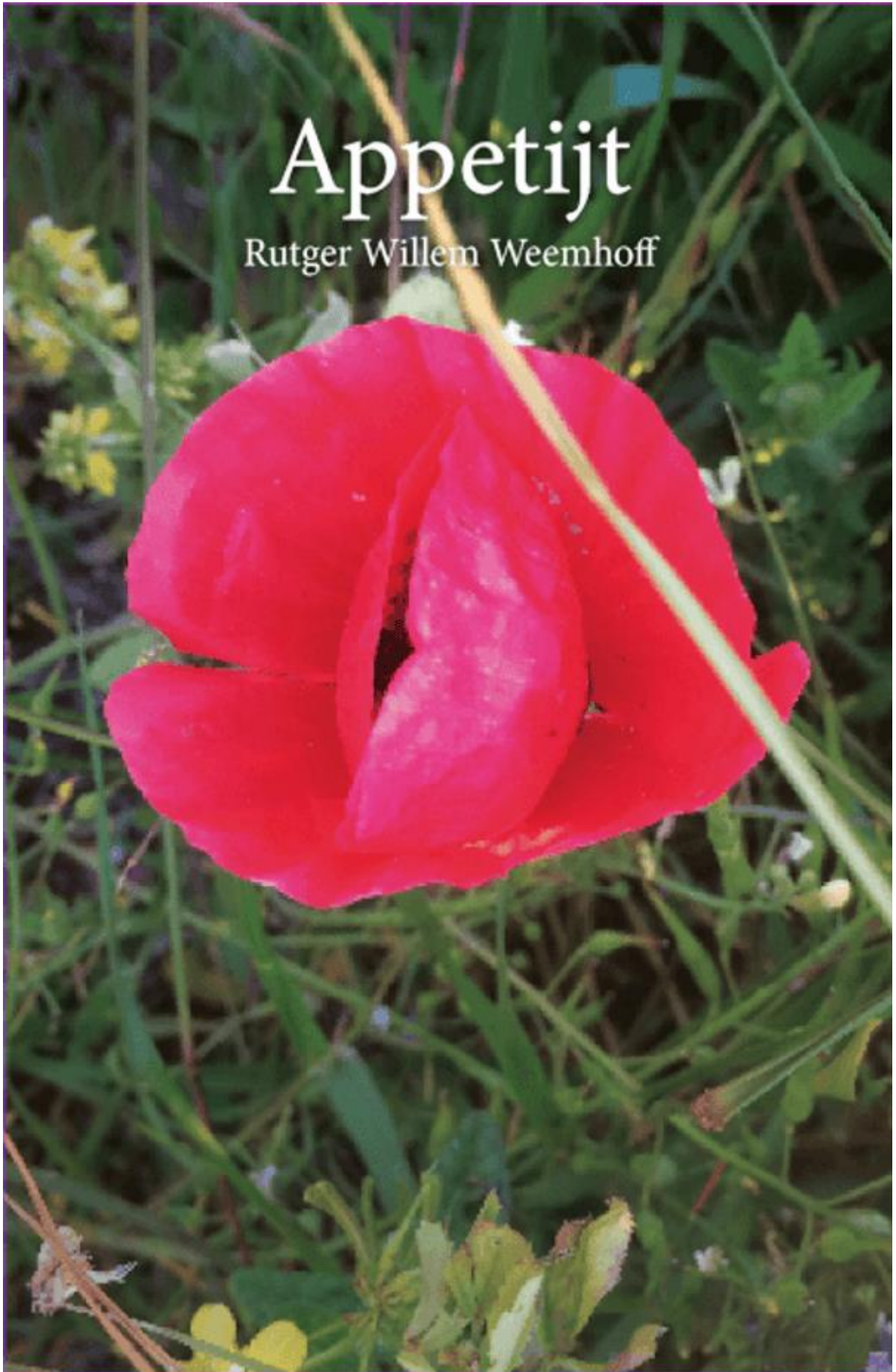

Appetijt

Rutger Willem Weemhoff

APPETIJT

Korte Verhalen

door

Rutger Willem Weemhoff

Curriculum Vitae Rutger Willem Weemhoff

Weemhoff ziet zichzelf als een duivelskunstenaar.

Na zijn klassieke opleiding aan het gymnasium in Voorburg en de Toneelschool te Amsterdam, betrad Rutger Willem Weemhoff begin jaren zeventig de planken.

Acteur

Als jong acteur speelde hij bij gezelschappen als *Toneelgroep Centrum* en *Poëzie Hardop* en baande zich allengs een eigen weg in theaterland. In 1977 pionierde hij in eigen beheer met de solovoorstelling *De Jongste Dag*, een succesvolle vernieuwende muziektheaterproductie, die in Nederland echt opzien baarde. Zo speelde hij daarin voor het eerst in NL een *draaqueen*. Enkele jaren later richtte hij zijn eigen theatergroep op: *Toneelgroep Acht Oktober*, waarmee hij het theater tot dichtbij de mensen bracht, in een tent in een nieuwbouwwijk, of soms gewoon op het biljart in een lokaal café.

Op televisie liet hij eveneens zijn sporen na: van satirische producties met zijn eigen *Videotheater* op de Amsterdamse kabel (Lubbers!), tot aansprekende rollen bij de landelijke televisie in o.a. *Titaantjes*, *Dubbelleven*, *Vrouwenvleugel* en

Goudkust, waarna hij nationale bekendheid verwierf in de rol van *Bad Guy*, magnaat Henri van Cloppenburg.

Regisseur

Hij maakte in de jaren '80 als schrijver/ regisseur een drietal door hem zelf geschreven televisiedrama producties voor de NOS televisie:

De Werking, Dansen wij vanavond, Ondergangen. Te zien via links achterin. Daar treft u nog veel meer links naar diverse multimediale producties van de auteur.

Cultuurfilosoof

Weemhoff is echter méér: hij is ook een denker. In de jaren '80 volgde hij een deelstudie *filosofie* aan de Universiteit van A'dam.

Zijn boek *FilosofievandeDood.nl* trok de aandacht van *Filosofie Magazine*, dat hem interviewde in 2002 als '*filosoof van de dood*'.

Zijn levensmotto, met een knipoog:

***'Filosofie van de Dood, da's pas leven!
Ik sterf, dus ik ben (niet).'***

Auteur

Als *auteur* is hij onvermoeibaar. Hij schreef diverse romans, korte verhalen, filosofische traktaten en essays, toneelstukken, filmscenario's en poëzie.

En talloze blogs! Zijn oeuvre is veelzijdig, eigenzinnig, doordrenkt van humor, ernst en intellect: www.uitgeverijpartout.nl/blog

Om dit alles onafhankelijk en onder eigen vaandel uit te dragen, richtte hij al in 2005 zijn eigen ideële uitgeverij op:

UitgeverijPartout.nl

Partout is overal !!

contact: info@uitgeverijpartout.nl

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd zonder nadrukkelijke toestemming van de uitgever.

De verhalenbundel APPETIJT is een gratis 'telefoonboekje' dat zich, - dankzij de korte hoofdstukjes, makkelijk laat lezen. Het is bedoeld als promo om te downloaden op uw mobiel of iPad, laptop e.d. en is ook als boek verkrijgbaar op de website:

<https://www.uitgeverijpartout.nl/al-ons-aanbod>

Behalve deze bundel treft u achterin nog tal van YouTube links naar het multimediale werk van de auteur en een uitgebreide bibliografie van diens complete oeuvre.

Alle handelingen en uitspraken die aan de personages in dit boek worden toegeschreven – zowel de bestaande personen als de verzonnen figuren – zijn geheel en al fictieel.

Copyrights: Uitgeverij Partout Amsterdam 2010

Met de logica kun je van A naar B komen, maar met de verbeelding kom je een stuk verder.

Einstein

De Slaapkop

Het is echt zo, ik hang met mijn hoofd naar beneden en iemand houdt me ondersteboven vast aan mijn beide voeten. Er wordt op mijn rug geklopt en ik begin vreselijk te huilen. Ik heb het zo koud. Daarnet bevond ik mij nog in mijn kleine wereld waarin ik ronddraaide: dat was zo vertrouwd. Heel in de verte hoorde ik wel eens wat geluiden, zoals die keer dat ze Mozarts *Bastien en Bastiënne* draaiden, dat is een kinderopera. Maar nu maken ze zoveel harde geluiden om mij heen, wat willen ze van mij? Ik ben ook een keer behoorlijk dronken geweest, maar daar kon ik verder niets aan doen. Leuk was anders. Soms werd er ook gebonsd, maar ik hield mij altijd muisstil. Ze hebben het ook gepresteerd om me te filmen; toen heb ik - om ze te pesten - mijn duim in mijn mond gestoken, maar dat vonden ze juist wel heel bijzonder geloof ik. Maar nu heb ik het zo koud en een wit gevaarte neemt mij mee en begint me te wassen, helemaal, van onder tot boven. Het water is tenminste lauw. Zij, die Witte, stoot steeds allerlei rare klanken boven mij uit, ik zie haar tanden blikkeren in die mond, word ik uitgelachen? Nu moet ik in een ijzeren bak van die Witte, en ze schuift met een ijzeren gewicht heen en weer, rakelings langs mijn hoofd. Ik wil hier weg maar zij drukt me met haar linkerhand terug die bak in. Ze pakt een pen en schrijft met haar rechterhand iets

op, ben ik dat, die paar cijfers? Ik blijf maar roepen en eindelijk word ik ineens opgetild, in een echt lekker warme doek gewikkeld en hop daar reis ik weer door de lucht en even later land ik veilig op het bed van mijn moeder. Zij ruikt zo heerlijk en ze aait mij heel teder over mijn schedel, dat vind ik wel fijn. Ik word daar rustig van: ik krijg slaap, maar mijn moeder blijft me maar porren en prikken en strelen en vastpakken. Ik vind het nu wel genoeg zo, mam. Laat mij slapen! Ik slaap nu. Dan hoef ik tenminste niet zo na te denken over alles. Daar heb ik nog mijn hele leven de tijd voor, 24 u per dag. En als je tot het grote in staat bent, dan doe je het ook, dus ik zie wel wat er van me terecht komt...

De Motorrijder

Sonderman was met zijn oude *Harley Davidson* op weg naar de manifestatie tegen de Honger in de Wereld. Hij voelde zich prima vandaag. Het was zaterdag, hij had vrij, hij had eindelijk weer eens geld op zak, want hij had gisteren een Bechstein vleugel weten te verkopen. Maandenlang had hij met zijn gezin op een houtje zitten bijten. Nee, gedurende de zomermaanden was er werkelijk helemaal niemand die een piano laat staan een vleugel wilde kopen. Een enkele keer kreeg hij nog een verzoekje om een piano te stemmen, meestal van een of andere bejaarde Haagse koudekak-madam, of een prehistorische Wassenaarse dino met hete aardappel in zijn keel. Die oudjes waren meestal te krakkemikkig om nog op vakantie te gaan en gunden zichzelf het genoegen van een bezoekje van Sonderman. Eindelijk iemand om lekker tegenaan te zeiken, maar hij kon verdomme zo toch nooit hun piano goed stemmen? Maar dat begrepen ze niet en als ze het al begrepen dan vonden ze dat geen enkel punt. Daar ging het helemaal niet om. Sonderman was hun klankbord en toeverlaat, sinds jaar en dag. Soms griste hij bij het afrekenen nog wel eens een paar rondslingerende juwelen mee, ze hadden er toch genoeg nietwaar en hij had nu eenmaal heel wat monden te voeden. Behalve zijn kleine vrouwtje dat er altijd uitzag als een ratje maar een reuze lief karakter

had, waren daar nog zijn twee grote zoons, David en Sprotje, zijn twee geadopteerde Roma zigeunermeisjes, en het kleinste meisje: het hoogbegaafde Koreaanse kindje Hua. De Bechstein had hun allen het leven gered: door de verkoop had hij alle deurwaarders kunnen betalen en zelfs het gas dat al geruime tijd was afgesloten stroomde weer overvloedig, hij had zich vanochtend na tijden zelfs weer eens kunnen douchen. Het leven was mooi. De manifestatie was gepland in de kerk van Ruigoord in Noord-Holland en het ritje vanaf Den Haag deed hem meer dan goed. Zijn kaalgeschoren kop voelde als nieuw, en de motor bracht een aangenaam vooroorlogs geluid teweeg. Hij had speciaal voor de gelegenheid zijn zwarte leren jack aange-trokken, hij liep dan wel tegen de veertig, maar hij voelde 12 zich nog steeds zestien. Vrouwen vielen als vanzelf voorover op hun knieën voor hem: hij had nu al weer ruim een jaar een verhouding met die prachtige Surinaamse van een paar straten verderop. Alleen zijn huwelijk liep daardoor wat minder want het was nu al de tweede keer dat hij zijn vrouwtje moest opbiechten dat hij een scheve schaats reed. Zij leed er duidelijk onder en dat signaleerde hij heus nog wel, maar wat kon hij er verder aan doen? Hij hield nu eenmaal van beide ladies. Toch had hij het onlangs uitgemaakt met de Surinaamse, het werd te onoverzichtelijk. De huilbuien thuis hielden maar aan en weggaan bij

zijn gezin zat er gewoon niet in. Ze waren hem gewoon te dierbaar, al die kids, en: je kreeg er zoveel voor terug. Die kleine Hua had hij pas nog een kinderviooltje bezorgd, en dat was een schot in de roos. Ze stond de hele dag op het ding te krassen als een klein katje dat zijn moeder kwijt is. Maar ja al doende leert men en je kunt niet vroeg genoeg beginnen als het over muziek gaat. Muziek was zijn leven. Hij kon zelf aardig weg op de piano, had thuis zelfs een prachtige antieke *Steinway* staan met een supersound, maar hij was destijds te vroeg gestopt met zijn lessen. Hij speelde heus wel verdienstelijk maar ook erg hard. Ook zong hij er graag in het wilde weg een lied bij, maar dan was na verloop van tijd de huiskamer toch ineens een stuk leger. Maar goed, hij had wel plezier in muziek maken en dat kon je van een hoop beroepsmusici niet meer zeggen. Even later brulde hij boven het geluid van de motor de tekst van een lied van Elton John en toen hij even moest wachten voor een stoplicht zag hij hoe mensen schielijk hun raampjes dicht draaiden. Hij wist verdomd goed hoe hij overkwam op zijn medemensjes met de talloze piercings door zijn neus en ringen in zijn oren, en hoewel hij een van de aardigste kerels was die er rondliepen op deze aarde, zag hij daar absoluut niet naar uit. Hij had wat je noemt een duivelse uitstraling, en vanochtend voelde hij zich helemaal een motorduivel. Hij liet zijn motor en stem nog eens

extra brullen en stoof weg bij het stoplicht om het klootjesvolk zo ver mogelijk achter zich te laten. De honger in de wereld was er ook nog en hij wilde graag op tijd zijn. De oude hippie goeroe Simon Vinkenoog zou ter opening wat gedichten voordragen en dat wilde hij in geen geval mislopen. De vergrijsde bard wist zichzelf altijd weer te overtreffen tijdens zijn performances, en Sonderman wilde er geen woord van missen. Even later bevond hij zich in het niemandsland van de braakliggende landerijen rondom Ruigoord en scheurde hij met een noodvaart over de smalle weggetjes en net wilde hij een scherpe bocht omslaan bij een Anwb-bord toen de motor afsloeg en hij zacht pruttelend tot stilstand kwam. Hij vloekte hardop terwijl hij de motor trachtte opnieuw leven in te blazen met de kickstarter.

Godverdomme. Hij had dan wel verstand van het restaureren van vleugels en piano's, het repareren van motoren was toch heel andere koek. De Harley gaf geen enkele sjoege meer. Hij keek om zich heen. Ruigoord lag in de verte. Nog zeker twee, misschien wel drie kilometer lopen. Dat was wel het laatste waar hij zin in had. Hij zette al duwend met zijn benen de motor aan de kant en draaide een sjekkie. Gelukkig waren er nog meer types op weg naar het festival. Hij kon gewoon zijn hand opsteken en dan zouden ze heus wel stoppen. Maar had hij daar zin in? Hij besloot even uit te blazen en zette de motor op de standaard.

Eerst maar eens even goed pissen. Hij schoof omzichtig een paar braambossages uiteen en haalde zijn beste vriend tevoorschijn. Hij sloot de ogen. Het heeft zo moeten zijn, dacht hij, terwijl hij zich klaterend ontdeed van de koppen thee van die morgen. Het rook en dampte wel lekker in die godvergeten Hollandse berm. Hij gooide zijn hoofd in de nek en bleef nog even zo staan met zijn geslacht uit de broek, peinzend naar het hemelse blauw, nagenietend. Ineens hoorde hij een angstig gefladder in de bosjes. Alsof er een dier in nood probeerde weg te komen. Hij vergat helemaal om zijn zaakje weer op orde te brengen en deed een paar stappen voorwaarts, richting naar waar het geluid vandaan kwam. Ineens stond hij stokstijf. Het leek wel of hij muziek hoorde. Maar wel heel ijl en hoog, onbestemd, zou het van Ruigoord helemaal hierheen waaien? Een lichtflits lichtte op en even dacht hij een witte gedaante in de bosjes te ontwaren, maar dat zou wel neerkomen op een zinsbegoocheling. Een hallucinatie, op zich prima. Hij had alles geslikt en gesnoven in zijn leven en ook paddo's kenden geen geheimen voor hem. En hij wist zeker dat hij vanochtend toch echt broodnuchter als een brave huisvader op weg was gegaan naar het festival dat inmiddels natuurlijk allang begonnen was. Dus sloop Sonderman zachtjes in de richting van het gefladder en zag nu duidelijker de omtrekken van een witte gedaante. Zeker een verklede festivalganger die te vroeg was

afgeslagen en die zich nu in de braamstruiken had verstrikt? Hoe dichterbij hij in de buurt kwam hoe luider de muziek begon te galmen, alsof het steeds meer om hem heen, ja door hem heen ging klinken. Het geluid werd nu echt heel krachtig, met de power van een orkaan. Zijn oren begonnen zelfs te suizen en zijn ogen begonnen op te bollen in hun kassen want wat hij zag was iets ongelofelijks. Voor hem in de bosjes lag - nog stilletjes nafladderend, een Engel. Hij bleef stokstijf staan en keek gebiologeerd toe hoe de Engel - heel stil nu - naar hem opkeek..De blik van de Engel bleef even rusten op zijn geslachtsdeel en snel stopte hij zijn zaakje naar binnen en riste zijn gulp dicht. Minutenlang bleven ze elkaar aanstaren. Totdat Sonderman besloot het erop te wagen en iets dichterbij kwam. De muziek was nu oorverdovend: het was een orkest van stemmen die hem zo omringden alsof hij elk moment uit elkaar kon ploffen. Hij boog zich voorover naar het witte wezen en probeerde heel voorzichtig een vleugel - die ruig aanvoelde - los te wrikken. Even later had hij de Engel uit de braamslierten bevrijd. Het wezen kwam nu tot staan en schudde met zijn vleugels. De ogen waren net vurige kolen, en keken dwars door Sonderman heen tot diep in zijn ziel. De keiharde atonale muziek bracht hem in een euforische stemming. Plotseling omhelsde de Engel hem en drukte hem tegen zich aan. Hij rook de hemelse geur van een engelenoksel. De Engel

klemde hem zo vast mogelijk tegen de borst en begon met de vleugels te klapperen. Hij ging mee omhoog! Sonderman keek vanuit zijn ooghoeken naar het steeds kleiner wordende landschap onder hem. Hij wist precies waar hij was. Daar gingen ze al over het kerktorentje van Ruigoord heen. En toen gebeurde het: overal om hem heen begon het nu te fladderen en te klapperen, het waren er geen tientallen, ook geen honderden, nee het waren er duizenden. Tienduizenden engelen omringden hem en hun gezang was zo hallucinerend dat hij niet meer kon denken. Hij was zelf geluid, klank geworden. Hij begon nu ook zelf te vliegen. Hij was een van hun geworden. Hij sloeg krachtig met zijn vleugels en keek nog eenmaal naar beneden. Ze vlogen over de weg, hij zag de Anwb paal staan en zijn motor liggen. En kijk, daar lag hijzelf, zijn hoofd in een vreemde knik, in de bosjes.

De Vlieg

De vlieg wil naar het Licht, daar waar de wereld werkelijk is, waar hij echt zal kunnen leven. Weg uit de bedompte kamer waar hij maar ternauwernood kan bestaan, vliegt hij in volle vaart op het Licht af. Dan knalt hij tegen het glas van het raam. Versuft probeert hij het even later opnieuw, maar de ruit is onverbiddelijk. Maar hij ziet toch dat daar de echte wereld is met al zijn geheimen, hij is zo vlakbij, keer op keer probeert hij het opnieuw. Soms in razernij tegen de ruit op schuierend, met geraas van vleugels, probeert hij uit alle macht door te dringen tot deze wereld vol kleuren en dromen. Hij kan het niet uitstaan: hij voelt er zich zo toe aangetrokken, hij ziet en ervaart alles al en toch kan hij er niet bij komen. Telkens opnieuw stort hij zich als een razende eropaf: hij moet doorzetten, dan zal het zeker gaan lukken. Maar opnieuw komt hij met een klap tegen de ruit, uitgeput door deze onbegrijpelijke strijd, gaat hij trippelen over het glas, elk stukje verkennend met eindeloos geduld: er moet ergens een opening te vinden zijn. Maar die komt niet. Na een lange en ongelijke strijd geeft hij het uiteindelijk op. Dan vind ik hem onderaan het raam op de grond met zijn pootjes in de lucht. Dood. Ik gooi hem naar buiten door de andere helft van het raam die gewoon open staat.

Zo vliegt hij, toch nog, de wijde wereld in.

Natuurverschijnsel

Stelt u zich eens voor: het is hartje winter in Hongarije, 28 graden onder nul. Er zitten voortdurend twee ijsbolletjes in mijn neus. Wij zijn al dagenlang aan het rijden door het besneeuwde landschap van de puszta. Uitgestrekte natuurgebieden, afgewisseld door stukken open vlakte. De puszta is oorspronkelijk een grote kale zandvlakte tussen de Donau en de Tizsa. In de vorige eeuw is men begonnen met aanplantingen. Nu zijn er onafzienbare hectares natuur- en productiebos ontstaan. Ons plaatselijke autootje, een Renault 4 uit 1979, weert zich kranig en met een schots geruit dekentje over onze benen tegen de vreselijke koude kruipen wij over de spekgladde wegen, die onder een dikke laag ijs zitten. Wij hebben tenminste voorwielaandrijving! Dan, midden in een bos, valt er met krakend geweld vlak voor onze auto ineens een boom midden over de smalle weg. Wij stappen verschrikt uit en opnieuw, vlakbij, valt in het bos met geweldig kabaal een boom om. En nog een. En nog een. Een vreselijke angst bekruipt ons. Spookt het hier? Is de Natuur zich aan het vervelen? Speelt de Duivel een spelletje midgetgolf? Is Graaf Dracula hout aan het sprokkelen voor zijn open haard? Of is onze Lieve Heer zelf met het servies aan het smijten want zo klinkt het wel met al dat ijs. Dan wijs ik mijn vriend Herman V., met wie ik deze

vreselijke tocht onderneem, op de dikke ijslaag waarmee de bomen en de takken zijn bedekt: door het enorme gewicht van al dat ijs op de zijtakken stortten de reusachtige bomen één voor één ter aarde. De Heere Here zij met ons, Herman, fluister ik zachtjes - en ik ril even. En Hij zag dat het goed was, amen - sprak Herman, witjes. Een exemplarische zelfmoord Het is al weer lang geleden dat de broer van mijn vrouw, mijn zwager J-P, door zelfmoord een einde aan zijn leven maakte door, van negenhoog, dwars door de dikke ruit van zijn flat naar beneden te springen. Hij had een verleden van minstens 10 jaar inrichtingen achter de rug. Diagnose: schizofrenie. Het eigenaardige was dat hij zelf arts was. Na zijn afstuderen hield hij op het spreekuur zulke lange gesprekken met patiënten dat de wachtkamer steeds meer ging uitpuilen van de mensen die nog aan de beurt moesten komen. Kortom, een man behept met een zeer grote gevoeligheid, fijnbesnaard en iemand die zich uitstekend in een ander wist te verplaatsen. Ook in de inrichtingen waar hij vertoefde trok hij als een magneet soms zwaar gestoorde mensen aan die hij dan probeerde te helpen. Zijn beste vriendinnetje was jarenlang een medepatiënte die als kind in een jappenkamp volledig getraumatiseerd was geraakt, maar waar hij als enige "vat" op had. Zij vertrouwde hem volkomen. Zij kregen een relatie binnen de inrichting die jarenlang geduurd heeft. Het was heel fascinerend

om te zien hoe hij met deze volkomen in zichzelf gekeerde vrouw wist te communiceren. Hij had op zijn speciale manier contact met haar, dwz hij zette zijn emoties in, om met haar te communiceren. Hij was werkelijk heel lief voor haar en soms ook echt boos. Ik heb vele gesprekken met hem gehad en hem al dan niet samen met mijn vrouw opgezocht of hem soms ook uitgenodigd bij ons thuis. De meeste van ons weten niet hoe met dergelijke mensen om te gaan. Het is ook uiterst verwarrend allemaal. Toch had ik het gevoel dat ik een steeds dieper contact met J-P ontwikkelde, ook al begreep ik lang niet altijd waar hij het over had. Ik probeerde niet alleen gesprekken met hem te voeren, en 19 goed naar hem te luisteren, ik probeerde ook zijn emoties aan te voelen. Dat ik daarbij soms zelf danig geëmotioneerd raakte en/of in de war nam ik dan maar op de koop toe. Mijn inzet was in elk geval dat ik helemaal mijzelf moest zijn in alle opzichten, zodat J-P zichzelf als het ware aan mij kon "ijken". Hij was soms zo in een andere wereld verzeild geraakt dat hij niet meer wist wat nu waan en wat nu werkelijkheid was. Hij hoorde vaak ook stemmen, sprak dan in zichzelf. Maar het is heel vaak ook de geheimzinnigheid van de omgeving die iemand krankzinnig maakt: men gaat op een heel speciale manier rekening houden met de patiënt, waardoor deze nog meer de draad kwijtraakt van wat nu echt is en wat verbeelding. Hij kan zichzelf niet meer

toetsen aan de gewone werkelijkheid want iedereen doet zo vreemd. De patiënt komt in een negatieve spiraal terecht en wordt de Tussenwerkelijkheid ingezogen, zonder dat hij bij machte is zich daar nog langer van los te maken. Want daar gaat het hier weer opnieuw over: de grens tussen wat werkelijk is en de wereld van de wanen, de stemmen, de tussenwerkelijke dromen die iemand zo kunnen meesleuren dat hij niet meer weet in welke werkelijkheid hij zich nu eigenlijk bevindt. Het is dus geen aberratie van de chemische huishouding, zoals vaak nog gedacht. Het is een geestesziekte, waar wij soms allemaal in meerdere of in mindere mate ervaring mee hebben. Ik moet u nu vertellen over een ervaring met J-P waarbij ikzelf mij bijna meegezogen voelde worden in zijn waanwereld. J-P had reeds eerder verschillende malen pogingen gedaan om zelfmoord te plegen. Op een gegeven moment werden wij gebeld aan het einde van een warme zomermiddag, met het bericht dat J-P uit het raam van de derde verdieping was gesprongen in de inrichting, dwars door de ruit, maar dat zijn val gebroken was door de struiken onder het raam: hij had het nipt overleefd. Wij waren snel bij hem, en wat ik toen zag zal ik nooit meer vergeten: er lag op bed een dolle stier, een schreeuwend dier, 20 nog onder het bloed, hier en daar had men zojuist de glassplinters uit zijn buik gehaald en waren de talloze verwondingen te zien. Ik zag de grote

opgezwollen buik, vol hechtingen. Hij rolde als een bezetene heen en weer. "Ik wil dood, laat mij toch dood gaan, dood, dood wil ik." Ik nam zijn hoofd in mijn handen en schreeuwde terug dat wij van hem hielden, dat hij bij ons moest blijven, dat het wel goed zou komen. Ik weet dat ik dit zei als zogenaamde hulpverlener: ik geloofde mij zelf niet echt toen ik deze dingen zei, de tegenkrachten waren zo enorm dat ik op moest staan en mijzelf verwijderde om op de gang tot mezelf te komen. Ik moest alle zeilen bijzetten om niet flauw te vallen. Ik voelde de wereld waarin hij zich bevond uit alle macht aan mijzelf trekken. Een stap verder betekende dat ik ook totaal krankzinnig zou zijn geworden. De dood scheurde met zijn grote muil alle redelijkheid aan flarden, hier was niets tegen opgewassen. Het doodsverlangen bij J-P om zich helemaal te verliezen in het tussenwerkelijke, om iemand anders te kunnen worden, nam ook bezit van mijn geest. Ik meende hem te begrijpen, maar het ging allemaal een eigen leven leiden, dat uiteindelijk dan na zijn tweede zelfmoordpoging wel resulteerde in zijn dood.

Opmerkelijk is dat iedereen uit zijn omgeving, ook ikzelf, er wel vrede mee had: "...het is maar beter zo...", terwijl de twijfel of we ons met ons allen wel voldoende hebben ingespannen om hem "beter" te maken er ook altijd zal blijven.

De Bruggenbouwer

Er was eens een Hollandse waterbouwkundig ingenieur die bezeten was van het bouwen van bruggen. Als jongen op het strand van Scheveningen deed hij al niets liever dan dat: wanneer er door zijn broertjes een fortificatie in zand gebouwd was met een slotgracht, maakte hij met zijn beide kleuterhandjes een brug "naar het vasteland". (Dit overigens tot grooooot ongenoegen van de verder aardige broertjes die juist probeerden de zee te verleiden tot het bevoeien van de slotgracht). Later werd de ingenieur een groot en belangrijk ontwerper van de meest gewaagde bruggen. Altijd leverde het een meerwaarde op voor de beide zijden die zo met elkaar verbonden werden. Op een dag stond hij aan een brede rivier die zo breed was dat niemand ooit op het idee zou komen daar een brug te gaan bouwen. De ingenieur zag ook wel in dat het een onmenselijke opgave was. Je kon vanaf de ene kant de overkant niet zien, zover weg was die, bovendien lagen de mensen die aan beide zijden het land bevolkten altijd met elkaar overhoop. Er was sprake van groot wantrouwen, om niet te zeggen, regelrechte haat. Men gunde elkaar het licht in de ogen niet! Dus wat er zou gebeuren wanneer onverhoopt deze beide bevolkingsgroepen door een brug met elkaar verbonden zouden worden liet zich gemakkelijk raden. Toch liet de ingenieur de moed niet zakken:

hij had niet voor niets in Delft gestudeerd, een van de oudste universiteiten ter wereld, en in Holland wisten ze als geen ander hoe je de strijd met het water moest aangaan. Jarenlang zat de ingenieur over zijn tekeningen gebogen, al de ervaring van alles wat hij ooit gebouwd had zat in zijn hoofd, en op een goede dag, - hij had tot diep in de nacht doorgewerkt, kwam hij uit zijn werkkamer tevoorschijn, de bril nog op zijn voorhoofd, maar met een grote rol onder zijn arm. Na uiterst felle discussies in de diverse parlementen en departementen werd uiteindelijk toch besloten de brug te gaan bouwen. Dit was al een staaltje van Hollands vakmanschap op zich: de brug kwam in gedeelten aan enorme pijlers te hangen die tegelijkertijd windturbines waren. Deze windmolens fungeerden als gigantische energiebronnen die aangewend werden om met name een paar gigantische brugdelen in het middenop en neer te laten bewegen. De hefbrug was een eeuwenoud Hollands fenomeen, en hier kreeg het principe opnieuw op futuristische wijze gestalte in het geniale ontwerp van onze ingenieur. Bij de opening van de brug gebeurde er niets: niemand, - van beide zijden niet -, durfde het aan als eerste de brug over te gaan. Totdat een kleine jongen met een step vanuit de verte naderde: hij was van de andere kant gekomen, zou hij het wagen door te rijden helemaal naar de overkant? In het midden aangekomen, hield de totaal bezwete jongen even in, pakte toen het lint en met

het lint in zijn knuist vervolgde hij zijn triomfante tocht. Gejuich brak los, hoogwaardigheidsbekleders van beide zijden drukten elkaar de hand, omhelsden elkaar zelfs en de champagne vloeide rijkelijk. De ingenieur kon een glimlach niet onderdrukken. Tientallen jaren later, - van de brug werd nu dag en nacht intensief gebruik gemaakt door een onafzienbare stroom verkeer -, bekeek de ingenieur een foto van de jongen met zijn step en het lint. Hij glimlachte opnieuw, weemoedig. Even dacht hij dat hij die jongen was op de foto, zo voelde het. Toen sloot hij zijn ogen.

Filosofie van de Dood besproken

In het bos

A.: Je hebt nu je filosofie van de dood zo goed en zo kwaad als maar kan geschetst, heb je er bezwaar tegen dat ik je nog een paar vragen stel?

B.: Geenszins. Maar vind je het goed dat ik nu eerst mijzelf trakteer op een glaasje wijn? Dat heb ik wel verdiend, dacht ik zo.

A.: Dat staat nog te bezien. Volgens mij denk jij te veel. Nee dank je, ik niet. B.: Je bent zeker bang dat je je in je vragen vergaloppeert?

A.: Inderdaad.

B.: Maar zeg eens, voordat je los gaat branden, vind je het wel wat, als theorie, zo'n filosofie van de dood?

A.: Ik moet je nageven, het is uiterst interessant allemaal, een fenomenaal gegeven.

B.: Maar ...

A.: Goed, als je het dan horen wil, heb ik nog wel wat vragen.

B.: Ga je gang. Op je gezondheid.

A.: Om te beginnen, je wilt het denken afschaffen, lijkt het wel. Doe je daar wel zo verstandig aan?

B.: Ik wil het complementeren met iets anders, iets dat ook in ons zit maar dat wij nog niet hebben leren gebruiken als zodanig.

A.: Je doelt nu zeker op de rijke bron van de emoties?

B.: Precies!

A.: Maar die zijn zo ongrijpbaar, wat kunnen we daar nu mee in de filosofie, volgens mij helemaal niets.

B.: Dat denk je maar. We moeten onze emotionele intelligentie leren gebruiken. Mag ik je nog een voorbeeld geven?

A.: Graag zelfs.

B.: Kleur. Jij kunt mij vast wel zeggen wat bijvoorbeeld groen is? Je hoeft maar om je heen te kijken...

A.: Zeker wel. Wil je een technisch bewijs voor het bestaan van deze kleur "an sich"? Zoals je weet, blauw en geel geeft groen

B.: Alsjeblieft niet. Maar kun je in een bos om je heen kijkend zeggen dat het groen is?

A.: Dat lijkt me wel, ja.

B.: Maar er zijn zoveel schakeringen groen te zien, je hebt er vrede mee dat alles "groen" te blijven noemen? Is dat niet een gebrekkige benaming?

A.: In wezen wel ja, maar ik zou niet weten hoe ik het anders zou kunnen formuleren, je hebt natuurlijk nog een lichtgroen, donkergroen ...

B.: Toe maar! Zou het niet goed zijn om elke schakering te kunnen beschrijven?

A.: Dat zou van pas kunnen komen, ja. Maar dat lijkt mij onbegonnen werk. Zover reikt onze taal niet, vrees ik. En ons denken ook niet, een en ander houdt verband met elkaar.

B.: Proost! Daar heb ik je! Het houdt een keer op met dat denken van ons. Maar nu op mijn complementaire wijze, want dat het groen is, dat zie ik ook wel maar dat denk ik nu juist even weg. Wat zie je dan?

A.: Ik ervaar ...

B.: Ja, zeg het maar...

A.: Het is heel wonderlijk, ik heb er eigenlijk geen woorden meer voor...

B.: Precies. En toch ervaar je iets.

A.: Het bos drukt zich als een foto in mij af, wat een nuances allemaal. Wonderlijk hoor.

B.: Zie je wel, je verbeelding begint te werken.

A.: Goed, maar dat is nu mijn ervaring. Hoe is die exact te krijgen, hoe kunnen we het bos objectiveren?

B.: Daar gaan we weer. Maak in ieder geval even een foto van al dat groen, dan kunnen we er thuis nog eens rustig naar kijken. Dat een weliswaar beeldende maar desalniettemin al heel wat exactere beschrijving dan het eenvoudige: het bos was groen.

A.: Dat ben ik met je eens. Mooi hoor, al dat groen. (hij klikt af)

Een taartentest

A.: Zeg eens, die Tussenwerkelijkheid, hoe leer ik die beter kennen?

B.: Je weet inmiddels wat wij er filosofisch onder verstaan?

A.: Het is een Niet-zijnde wereld die wij kunnen kennen door onze verbeeldingskracht in te schakelen?

B.: Exact. Je moet je overgeven aan de stoffelijke werkelijkheid zonder hem te willen benoemen en dan openbaart zich door de verbeelding de Tussenwerkelijkheid.

A.: Zijn er eigenschappen te objectiveren in deze?

B.: Jij blijft ook een eeuwige scepticus! Natuurlijk is dat ook mijn inzet, alleen dat gaat niet op de manier zoals we dat bij de filosofie gewend zijn, uitsluitend via ons denken.

A.: Hoe dan?

B.: ...met onze emotionele intelligentie. Dat is dus een combinatie van verstand en gevoel. A.: Daar valt moeilijk iets over te bewijzen. Wat is het nu precies?

B.: Ik wil het wel aantonen, maar dan moeten we een experiment doen. Ben je daarvoor in?

A.: Graag zelfs.

B.: Ik heb hier twee taartjes.

A.: Je weet hoe gek ik daarop ben. B.: Daarom juist. Ik ga nu boodschappen doen, als je wacht tot ik terug ben gekomen mag je ze allebei op eten. Of je krijgt er nu maar een die je dan wel nu meteen mag opeten. Deze jongen hier zal de wacht houden om mij straks te kunnen rapporteren wat er is gebeurd. Duidelijk? Ik ga nu. (B. gaat)

A. twijfelt even, maar verslindt al snel met groot genoeg een taartje.

B. komt na 20 min weer terug en vraagt de jongen verslag uit te brengen... deze maakt duidelijk wat er is gebeurd en dat A. nog geen halve minuut kon wachten met het eten van één van de twee taartjes.

B.: Ha! Je bent emotioneel niet een van de slimsten?

A.: Hoezo? Juist wel! Ik had ongelofelijke zin in dat ene taartje.

B.: In dat andere niet?

A.: Ook wel, maar ik wist eigenlijk niet hoe lang je weg zou blijven.

B.: Maar je wist dat ik hoe dan ook weer zou terugkomen, dan had je er nog eentje kunnen eten!

A.: Dat is waar. B.: Je hebt je laten meeslepen door je emotie, en je verstand niet ingeschakeld.

A.: Dat zie ik nu ook wel in, ja.

B.: Dat is nu emotionele intelligentie.

A.: (kijkt sip naar het overgebleven taartje)

Duidelijk. Op het plein voor het operatheater

A.: Nu even serieus, wat is er te objectiveren, wat betreft die Tussenwerkelijkheid?

B.: Je weet nu hoe je je emotionele intelligentie kunt aanwenden?

A.: Ik denk het wel ja.

B.: Welnu, sluit je ogen dan maar eens.

A.: Doodeng!

B.: Precies. Wat zie je nu?

A.: Om eerlijk te zijn, helemaal niets.

B.: Dat klopt, want je denkt nog steeds iets te moeten begrijpen, maar het vertoont zich aan je, alsof er diep vanbinnen een film afgespeeld wordt.

A.: Niets, niets, niets.

B.: Probeer het maar eens anders. Zie eens een pauw voor je, lukt dat?

A.: Die zie ik! B.: Blijf ernaar kijken. De kleuren, de vederpracht, de kam op zijn kop, deze pauw is jouw pauw, je kunt hem zo vaak ontmoeten als jij wilt. Blijf kijken.

A.: Ik moet zeggen, lelijk is mijn pauw niet.

B.: Zo kun je hele werelden oproepen in jezelf of die zullen zich aan jou voor doen, bijvoorbeeld in je dromen, probeer die beelden vast te houden, alsjeblieft.

A.: Maar hoe is die wereld nu objectief te beschouwen?

B.: In de musea, in de concertzalen, in de dichtbundels, in de theaters en bioscopen, in de kunst. Eindelijk zal de wetenschap zich moeten gaan openstellen voor de ontdekkingen die de kunsten al eeuwenlang hebben gedaan.

A.: Maar dat zijn toch individuele uitingen?

B.: Je kunt de uitingen van waarlijk goede kunstenaars beschouwen als afspiegeling van de Tussenwerkelijkheid, waar iedere toeschouwer op zijn eigen wijze zich aan kan laven, je kunt een goed schilderij "navoelen", prachtige muziek

"invoelen", goede acteurs "aanvoelen", met je gevoel en verstand. Zij weten zo onze verbeelding aan te boren. Ook tijdens een popconcert bijvoorbeeld. Soms met tienduizenden tegelijk. Is dat voldoende bewijs voor een objectieve waarnemer dat een goede band er werkelijk op grote schaal in slaagt de Tussenwerkelijkheid op te roepen?

A.: Al springend voeren zij eigenlijk een soort dodendans uit, lijkt het wel.

B.: Dat is exact wat er gebeurt. Zij zijn de hogepriesters en het publiek treedt uit zichzelf om een voorproefje te krijgen van hun latere dood, alleen zij ervaren het niet als zodanig.

A.: Ook de drugs helpen natuurlijk een handje?

B.: Ja, maar je hebt ze niet echt nodig. Deze kids zijn over het algemeen uitgehongerd op dit punt. Dat komt omdat hun emotionele intelligentie en verbeelding bijna nooit worden aangesproken.

A.: De opvoeding moet dan ook heel anders. Meer kunstzinnig aanspreken?

B.: Zeker. Rudolf Steiner wist daar alles van. Het Vrije Schoolonderwijs is de enige school waar stelselmatig aandacht is op dit punt: de muzische vorming. De intellectuele vorming zit daarin ingebed.

A.: Ik zal hierover nadenken. Ik begin het steeds meer te begrijpen, denk ik.

B.: We gaan naar binnen. Kijken hoe Don Giovanni het ervan af brengt.

Op de begraafplaats

A.: Goed, nu verder over je theorie. Jij beweert dat we de dood kunnen kennen?

B.: Zeker is dat we sterven, ja, en dat wij kunnen weten wat dat inhoudt.

A.: Wanneer we sterven kennen we daarmee de dood toch niet, dat is juist de grote onbekende. B.: Dat denk je maar. Je kunt hem ervaren, maar daarover later. Je bent met me eens dat de dood een zekerheid is?

A.: Het is zelfs onze enige echte zekerheid, volgens mij.

B.: Bij hoge uitzondering zijn we het eens! En toch zei je zojuist dat het de grote onbekende is, dan is het toch een onzekerheid?

A.: Nee, het is een zekerheid, een toestand die we niet kennen.

B.: Ben je met me eens dat het om een Niet-zijnde toestand gaat?

A.: Helemaal eens.

B.: Wij zijn er dus zeker van dat het een Niet-zijnde toestand is: daarmee is uitgesloten dat het een onzekerheid is, het is hooguit een toestand die we nog niet kennen, maar waar we wel zeker van zijn dat die er is.

A.: Precies.

B.: Maar hoe kun je nu iets zeker weten en toch niet kennen? Dat is toch een contradictio in terminis?

A.: Toch is het zo!

B.: Weet jij dan niet helemaal zeker, dat ie er is, de dood?

A.: Helemaal zeker.

B.: Dan kunnen we dus concluderen dat de dood er is en dat we hem nog niet kennen omdat het een Niet-zijnde is?

A.: Juist ja.

B.: Wij moeten dus eerst zien te achterhalen wat het Nietzijnde inhoudt om dan vervolgens de dood te leren kennen.

A.: Dat zou mooi zijn, ja.

B.: Maar wanneer ik jou kan overtuigen van wat het Nietzijnde inhoudt, dan weet je daarmee ook wat de dood betekent?

A.: Dan wel ja.

B.: We zullen zien.

Over natte dromen en andere zaken

A.: Ik denk niet dat je het Niet-zijnde ooit kan leren kennen. Jij beweert dat het zich voordoet in de droomwereld, maar die is diffuus, totaal ongrijpbaar.

B.: Je wilt je de wereld van het Niet-zijnde slechts kunnen denken, of wil je hem werkelijk ervaren?

A.: Liefst beide.

B.: Maar welke van de twee heeft het meest je voorkeur?

A.: De ervaring.

B.: Goed. Droom je weleens?

A.: Soms, maar een enkele keer, ik weet er eigenlijk weinig van.

B.: Wanneer je droomt en wakker wordt, in dat sluimergebied, besta je dan?

A.: Natuurlijk, alleen sluimerend.

B.: Waar is die wereld van de droom dan?

A.: Dat zijn elektrische vonken in mijn hersenen.

B.: Dat is technisch gesproken helemaal waar, maar waar ben jij zelf op zo'n moment, in je hersenpan?

A.: Nee, het lijkt erop dat ik in een andere wereld verkeer.

B.: Wat zijn de eigenschappen van die wereld?

A.: Het gaat er associatief aan toe, alles kan bestaan, soms vlieg ik als een vogel, of ik word achtervolgd. Soms heb ik het gevoel dat ik te pletter val, maar dan val ik toch weer ergens door heen, soms is het echt heel gewelddadig en gruwelijk, dan word ik badend in het zweet wakker, soms is het hemels, ik ben als jongen vaak klaargekomen in mijn dromen, dat was erg prettig moet ik zeggen.

B.: Dat gebeurt je zeker niet meer zo vaak?

A.: Niet dagelijks, nee.

B.: Bedankt voor je uitgebreide beschrijving. Je had dus behalve psychische ook lichamelijke ervaringen, en best wel heel concreet.

A.: Op een bepaalde manier was het heel concreet, ja.

B.: Je hebt, zoals wij allemaal, het vermogen om te dromen, om visioenen te zien?

A.: Dat denk ik wel ja, ik sta er echter niet bij stil, omdat het zo ongrijpbaar is allemaal.

B.: En je werd zwetend wakker, en soms zelfs op een heel speciale manier geheel nat! Dat is toch heel concreet met jou gebeurd?

A.: Dat moet ik wel toegeven, soms is die wereld heel reëel.

B.: Minstens zo reëel als de echte zogenaamde werkelijke wereld?

A.: O, zeker wel ja.

B.: Dus hij is niet zo diffuus als je dacht dat hij in eerste instantie was.

A.: Eigenlijk niet, nee. Hij bestaat en is eigenlijk best concreet.

B.: Je kunt het echter moeilijk benoemen en/of beschrijven?

A.: Precies. Daar zit hem de moeilijkheid.

B.: Jij kunt goed schilderen, zou je hem wel kunnen verbeelden, die wereld?

A.: O, zeker wel.

B.: Dus we kunnen deze wereld leren kennen, maar niet op onze gebruikelijke manier, via ons denken en door middel van taal?

A.: Zoiets, ja. Het bestaan van de visionaire wereld bewezen

A.: Je hebt me wel kunnen overtuigen dat die visionaire wereld bestaat en ik heb geoefend in nietsdoen, in niet-meer-denken en ik zag van alles,

heel beeldend allemaal. Ik was echter vaak snel afgeleid.

B.: Je moet dit zo vaak als je kunt oefenen, ik keek zelf, al dagdromend, vanaf mijn prilste kindertijd naar buiten en de onderwijzeres vroeg dan aan mijn ouders: wat ziet hij er toch? Het is voor mij een tweede natuur geworden. In "De grond onder haar voeten" van Salman Rushdie beschrijft hij ook heel gemakkelijk zijn "visionaire" personages: hoe die van de droomwereld dan weer in de echte wereld verkeren. Dat was voor mij zeer herkenbaar.

A.: Ik zal het lezen. Maar nu dit, je stelt het voor dat deze wereld van het Niet-zijnde tevens de wereld van de dood, als het Niet-zijnde is, maar hoe weet je dat zo zeker?

B.: Dat is een heel goede vraag, die mij zelf dagelijks nog bezighoudt. Ik zal proberen er zo goed mogelijk antwoord op te geven. Je bent er inmiddels van overtuigd dat de visionaire wereld bestaat en met behulp van onze verbeelding beleefd kan worden?

A.: Daarvan heb je me wel overtuigd, ja.

B.: Ben je met me eens dat het een Niet-zijnde wereld is, dat wil zeggen een niet-stoffelijke wereld?

A.: In zoverre, dat hij zijn oorzakelijkheid heeft in ons lichaam, in de neuronen, dat is gebleken bij hersenonderzoeken.

B.: Maar dat is nu juist precies waar het mij om gaat: het is dus een Niet-zijnde dat bestaat dankzij ons, en wel als zijnde, stoffelijk en lichamenlijk, nietwaar?

A.: Ja hoor, zal ik even flink in je knijpen, dan weten wat dit punt betreft in elk geval weer duidelijk waar we staan.

B.: Niet nodig. Het gaat me om de gelijktijdigheid van die beide werelden, het Niet-zijnde wordt veroorzaakt door het Zijnde?

A.: Allicht.

B.: En het Zijnde wordt veroorzaakt door het Niet-zijnde?

A.: Hoho, dat gaat me te snel, waarom zou dat zo zijn?

B.: Waardoor zou het Zijnde dan veroorzaakt moeten worden?

A.: Bijv. door een ander Zijnde?

B.: Maar iets wat is kan toch niet verkeren in iets anders? Dan is het dat niet meer dat het eerst was en is het dus geen Zijnde.

A.: Mee eens.

B.: Dus kan het Zijnde slechts bepaald worden door een Niet-zijnde.

A.: Daar heb je gelijk in, ja.

B.: Maar daarmee is je vraag nog niet helemaal beantwoord, want waarom zou de visionaire wereld, een Niet-zijnde, tevens de wereld van de dood vertegenwoordigen?

A.: Daar ging het mij inderdaad om.

B.: Wanneer het niet deze visionaire Niet-zijnde wereld zou zijn, wijs eens aan waar er nog meer Niet-zijnde werelden te vinden zijn?

A.: Daar zou ik eens flink over na moeten denken, of die er wel bestaan.

B.: Precies. Maar zij zijn er niet. Wij hebben althans geen fysiologische vermogens tot nu toe kunnen ontdekken die ons van dat bestaan zouden kunnen overtuigen.

A.: Correct.

B.: Wij kunnen dus niet anders dan ervan uit gaan dat de Nietzijnde wereld er uitziet zoals besproken en we zullen onze handen er vol aan hebben om hem helemaal te verkennen en te ontdekken aan de hand van onze fysiologische vermogens zoals ze ons gegeven zijn.

A.: Ik vrees dat je volkomen gelijk hebt.

B.: Dat betekent, mijn beste, dat wij de komende tijd ons moeten bekwamen in onze filosofie van de dood, want die heeft op velerlei gebied repercussies voor ons dagelijkse bestaan, maar wij zullen er rijkere mensen van worden, completer levend, omdat wij ons voortdurend bewust zijn van onze dood en wat deze inhoudt.

A.: Ik heb sterk het gevoel dat je me overtuigd hebt.

B.: Zoals je dat formuleert, daar gaat het nu om! Er gaat een nieuwe tijd aanbreken.

A.: Er wacht ons veel werk. Gelukkig maar dat wij er nu bij mogen zijn.

B.: Zeker, want als jij eenmaal gereïncarneerd bent tot kakkerlak zal ik je nog hevig missen!

A.: En jij voelt je zeker de nieuwe Plato?

B.: Waarom wil je toch altijd het laatste woord hebben?

A.: Ik wil helemaal niet altijd het laatste woord hebben!

B.: Wel waar!

A.: Nee, jij ... (onze vrienden verdwijnen, heftig gesticulerend, in de verte).

Het Visioen

Wie wel eens de Documenta in Kassel heeft bezocht, weet hoe je door dagenlang het werk van allerlei kunstenaars in je op te nemen "high" kunt worden van kunst. Kunst heeft een magische aantrekkingskracht op onze verbeelding en laat ons ook vaak "ruiken" aan de dood. Zij brengt ons in nieuwe en ongekende werelden, alsof we steeds opnieuw geboren worden. Ik heb eens in Kassel met mijn echtgenote in een heel lange rij staan wachten voor een miniem klein gebouwtje op een plein, er mochten maar zes mensen tegelijk naar binnen. Het wachten was al een ervaring op zich: hoe zal het zijn, is het de moeite waard en -tig prachtige gesprekken met totaal onbekenden over kunst. Eindelijk was het zover: wij waren aan de beurt om naar binnen te gaan. De suppoost hield ons zeer nauwlettend in de gaten, en terecht, zoals later bleek. Het gebouwtje bestond slechts uit een kleine hoge ruimte, met ramen bovenin rondom langs de muren. In het midden op de vloer bevond zich een zeer grote ronde cirkel, geheel zwart. Het was een diepzwart dat je "riep". Men fluisterde zacht om ons heen. Ineens ging iemand op z'n knieën zitten om van dichtbij het Zwart te bekijken. Ik deed hetzelfde en toen gebeurde het: ik stak mijn hand uit om te voelen van welk materiaal het zwart gemaakt was, maar mijn hand verdween in de diepte. Als kleine kleuters zaten wij al snel nu

allemaal op de grond rond het gat, sommigen gingen op hun buik liggen om dichterbij te kruipen, voelend met hun handen in het gat: het Zwart bleek een ongelooflijk diep gat te zijn in de grond, letterlijk aardezwart, een onbekend aantal meters diep. Je zag geen bodem, alleen het Zwart. Iemand probeerde met zijn stem te roepen, maar op verzoek van de suppoost stopte hij daarmee. Door de speciale lichtinval van bovenaf kreeg je toch af en toe het idee dat je iets zag - schimmen? Ik weet nog precies wat ik ervoer: het gevaar er in te vallen, de reis naar de onderwereld, hoe diep is het daar wel niet, beweegt er niet toch iets, zie ik daar een soort een monster, etc. Hoe kon ik toch zulke sterke ervaringen krijgen van deze absolute leegte, terwijl ik w i s t dat er echt niets was? Een hele wonderlijke ervaring die je nooit meer vergeet. Als kinderen zo opgewonden stonden we even later weer buiten. Mensen vroegen aan ons wat er toch te zien was. "Niets, helemaal niets", zeiden wij geheimzinnig.

Polemiek Wetenschap vs Kunst

K.: Mag ik zo vrij zijn meteen van wal te steken? Het is namelijk niet voor niets dat in de titel hierboven W. hier als eerste wordt genoemd, je voelt je toch altijd net iets belangrijker, is het niet, W.?

W.: Dat ligt er helemaal aan, K., inderdaad is het objectiveren wel een heel oude en bruikbare methode om naar de werkelijkheid te kijken. Maar dat neemt niet weg dat we voor jou, K., ook een heel belangrijke plaats inruimen.

K.: Wie zijn dat, we?

W.: Allen die Werkelijke Wetenschap bedrijven.

K.: En dat is?

W.: Wel opletten, K., ik zei zojuist reeds dat het objectiveren onze methode is, als vanouds.

K.: Betekent dat dat wat wij doen subjectief is?

W.: Zeker, dat zijn individuele uitingen, vaak van hoge kwaliteit.

K.: Wie bepaalt dat? Dat de kwaliteit goed is?

W.: Daar zijn axioma's voor die wij op een bepaalde uiting van jullie toepassen. Om het te objectiveren.

K.: Ik heb hier een modern schilderij, ik zeg nog even niet van wie het is. Kun je er iets over zeggen?

W.: Dit is nu zo'n voorbeeld van dat fake geklodder van de een of andere junk die zich kunstenaar durft te noemen, het is toch geen Herman Brood?

Laat hij eerst eens naar de Nachtwacht gaan kijken hoe fantastisch dat geschilderd is!

K.: Dus Rembrandt is een meetlat, een zogenaamde objectief vast te stellen "goede" schilder?

W.: Ik zou zeggen, K., dat is toch zo duidelijk als wat, hoe het Licht en Donker geschilderd wordt door Rembrandt, de precisie van de personages, en heel belangrijk, zijn oog voor details: 't kleine hondje helemaal achterin is net zo mooi geschilderd als die officier vooraan op het schilderij...

K.: Mag ik even onderbreken....dit schilderij hier is een Karel Appel. (er valt een lange stilte)

W.: O, zeg, jeetje, nu eh,.... het heeft wel iets, nu ik er beter naar kijk, het heeft beslist kracht en wat een mooie kleuren, al die verschillende stadia rood, ik moet mijn oordeel wellicht herzien, K., dat zou heel goed kunnen. Tjonge, tjonge, tjonge, moet je zien hoe gelaagd hij dit geschilderd heeft, die Appel is toch wel een vakman

K.: Ja, ja, ja, en als ik je nu zeg dat ik het geschilderd heb, vind je het dan ineens weer niks?

W.: Heb jij dit geschilderd, meen je dat nou - meen je dat nou?! Het heeft wel iets, K., je hoort mij niet zeggen dat het niets is, absoluut het heeft iets, iets heel eigens. Je moet er lang naar kijken, dan zie je wat jij als de schilder bedoeld hebt, toch?

K.: Ik zou het je niet kunnen zeggen, W., wat de schilder bedoeld heeft.

W. Maar jij bent toch de maker van dit schilderij, wat zullen we nou krijgen zeg....

K.: Het is in mijn verbeelding ontstaan, dat is waar, maar het is een eigen leven gaan leiden. Ik voelde in mijzelf het onderwerp ontstaan, zeker, maar de inspiratie ontstond ook en leidde als het ware mijn hand, en terwijl ik er toch ook helemaal zelf bij was en volledig op het onderwerp betrokken was, ging het schilderij toch met mij aan de haal. Het begon aan een eigen verhaal, waar ik mij overigens helemaal in kan vinden.

W.: Ik zou zeggen, dit is je reinste flauwekul, juist omdat je helemaal op je onderwerp geconcentreerd was kon je dit zo schilderen. Je bent gewoon een goede vakman.

K.: Hoe heb je dit nu geobjectiveerd, welke axioma maakt dat dit een goed schilderij is?

W.: Het axioma is, als vanouds, kwaliteit.

K.: En die bepaal jij, hoogst individueel?

W.: Die leid ik af uit hoe het schilderij geschilderd is, vlakverdeling, kleurstelling, vormgevoel, etc.etc.

K.: Ik denk dat je verbeelding gaat werken, als je zonder vooringenomenheid het schilderij op je laat inwerken. En als dat vervolgens met tienduizenden anderen ook gebeurt dan zegt het iets over de kwaliteit van dit schilderij.

W.: Dus als ik de enige ben die het mooi vind is het niks? Kwantiteit is nooit een argument voor kwaliteit!

K.: Dit doet mij deugd, deze uitspraak van jou, W.

De Blonde Mof

1 Door de beregende zolderramen van mijn grachtenpand zag ik de blauwe mannen van de gemeentelijke dregboot bezig om de gebruikelijke rotzooi uit de gracht te vissen. Voorop de boot zaten een tweetal grote netten die van tijd tot tijd opgehaald werden. Ongelofelijk wat je daarin zoal kon aantreffen: behalve de gebruikelijke kapotte fietsen, ijskasten of half opengescheurde vuilniszakken had ik weleens gezien hoe de mannen een complete plastic opblaaspomp uit het net gehaald hadden. De pomp zag er weliswaar niet echt sexy meer uit, toch had een van de gemeentemannen er voorop de boot nog een vaag soort geildansje mee gemaakt, al roepend naar zijn collega. Die had al draaiend aan zijn roer, alleen maar terug gegrijnsd. Maar nu was de boot midden op de gracht stil blijven liggen terwijl een van de mannen op zijn knieën in het gangboord zat en de ander iets toeschreeuwde. Ineens zag ik wat er aan de hand was. Naast de boot dobberde een lijk. Ik zag het zwarte jack van een man, en witte gympen. De man in het gangboord porde het schijnbaar gewichtloze stoffelijk omhulsel met een stok in de rondte. Ineens veerde de gemeenteman omhoog en toen zag ik in een vlaag het gezicht van het corpus: een witte sliertige massa, aangevreten door vissen of misschien wel ratten. Er was weinig gelaatsuitdrukking meer over. Een

spookverschijning. Ik rilde. “Een blonde dooie” hoorde ik de gemeenteman roepen. Ik zag hoe de man aan het roer zijn mobiel uit zijn blauwe jopper haalde en hoe hij vrijwel meteen begon te praten. Even later hoorde ik de sirenes. Een flink aantal politiewagens kwam van alle kanten over de smalle grachten naar de plek des onheils gescheurd. Agenten sprongen uit hun auto’s en begonnen driftig op en neer te lopen terwijl zij in hun mobieltjes verslag deden aan hun collega’s op de burelen. Een van hen haalde een rol met rood wit gekleurd plastic lint uit de auto en begon de gracht af te zetten. Op de brug hadden zich reeds de eerste nieuwsgierigen verzameld. Deze mensen werden met zachte drang op afstand gemaand. In de wijde omtrek werd het verkeer stil gelegd: overal verscheen het bekende rood witte lint. Intussen was de gemeenteboot aangemeerd langs de stenen muur van de gracht en rookten de gemeentemannen nerveus hun sjekkies. Het lijk dreef nu moederziel alleen midden op de gracht, gelukkig met het gezicht naar beneden. De dood zweeft over de wateren, dacht ik nog. Zie de mens, wat stelt het nu helemaal voor? Een homp vlees, een zak met botten, vissenvoer.

Ineens kwam vanaf de andere kant van de gracht een politieboot aanvaren, met een flink aantal agenten aan boord. De voorstelling kon beginnen. Waterpolitie is toch een ander verhaal dan de gewone politie. Veel snorren en hier en daar

gesoigneerde kapsels. Gewichtigheid alom. De boot bleef midden op de gracht stilliggen, parallel aan het lijk. Nu volgde een komisch intermezzo voor twee heren. Deze geüniformeerde mannen hadden een touwnet uitgewikkeld met daaraan aan weerszijden houten stokken. Dit touwnet werd omzichtig te water gelaten, en de bedoeling was overduidelijk: het net moest onder het lijk worden gemanipuleerd, zodat de politiemannen het zonder verdere aanraking aan boord konden hijsen. Echter, dit lijk hield wel van een spelletje. Telkens als de mannen - driftig met de stokken manoeuvre-rend - probeerden het net onder het lijk te krijgen, rolde het lijk om en om. Het liet zich niet zomaar pakken. Het enige resultaat was steeds weer het rondtollen van het lichaam en nu ging het lijk zelfs bootje varen, verder de gracht op. De stuurman gaf een flinke dot gas om de boot weer langzij te krijgen, maar dat had als enig resultaat dat iedereen door elkaar begon te schreeuwen. Men was blijkbaar bang dat het lijk door de schroef tot gehakt vermalen zou worden. Na nog een paar vergeefse pogingen waarbij het lijk steeds weer als winnaar tevoorschijn kwam, gaven de mannen het frustrerende vissen op. Het net werd weer keurig opgerold. Een van de politiemannen schreeuwde een bevel naar de stuurman, en de ander trok onderwijl een witte plastic handschoen aan. Heel voorzichtig manoeuvreerde de boot zich nu langs het kadaver. De politieman ging op zijn knieën in

het gangboord zitten en greep even later de Blonde Dode met zijn witgehandschoende hand in zijn nekvel, of wat daarvan over was. Heel langzaam trok hij het lichaam naar zich toe en draaide het corpus delicti zo om zijn as dat hij het in het gezicht kon kijken. Even leek het erop dat hij meteen weer los zou laten, maar hij vermande zich en even later lag - met behulp van de andere agent - het levenloze stoffelijke omhulsel in het gangboord, met het gezicht naar beneden, dat wel. Intussen had zich op een nabijgelegen steiger een ander tafereel voltrokken. Hier had zich inmiddels een legertje politiemensen verzameld. Een van de agenten was de hele scène aan het filmen, een ander had een body-bag uitgespreid, en een derde man in een kort zwart leren jack die eruitzag als een rechercheur gaf zojuist een man in burger een hand die ongetwijfeld de rol van inspecteur speelde: saai uiterlijk, een versleten bruine regenjas met de kraag omhooggeslagen, een donkere zo te zien kamgaren maar vooral slecht zittende broek en zwarte slecht onderhouden leren schoenen. De hondenblik waarmee hij om zich heen keek bevestigde mijn vermoeden dat het hier een echte speurneus betrof, vooral toen hij zijn blik omhoog langs de omringende grachtenpanden liet dwalen en mij een fractie van een seconde taxeerde. Even moest ik mij bedwingen om niet naar hem te zwaaien, maar ik besefte juist op tijd dat dit wel eens volkomen verkeerd opgevat zou kunnen

worden. De politieboot meerde nu af aan de steiger, de twee heren van de waterpolitie hadden nu mondkapjes voorgebonden en deden pogingen het lichaam van de Blonde Dode over te hevelen op de steiger. Door het hoogteverschil moest het lichaam een kleine slinger maken voordat het met een boogje op de houten planken van de steiger neerplofte. Eindelijk rust. De rechercheur begon onmiddellijk aan het onderzoek en fouilleerde de man zo goed en zo kwaad als het ging. Ik zag hoe hij een portemonnee tevoorschijn toverde en doorgaf aan de inspecteur. Een horloge en nog wat kleiner spul, sleutels? Was dit echt alles wat de man in het hiernamaals nog bezat? Ik kon de inspecteur horen denken. Wie was deze geheimzinnige Blonde Dode: was het een alcoholist die helemaal doorgezopen van een bankje het water in gegleden was? Betrof het een gangster, was het een van de vele Joegoslaven die Amsterdam onveilig maakten? Was het een brute moord, een afrekening door de Russische maffia? Het kon van alles zijn, zoveel was duidelijk.

2 Overal waar je keek lagen op diverse stoelen en banken vrouwen in de rondte op hun rug met hun benen hoog opgetrokken, naakt. Er waren vrouwen in allerlei soorten en maten: mooie blonde sletjes met lange benen, gezette Rubens dames, roodharige teefjes met sproeten, echt hele dikke

wijven met enorme borsten, kortom, de prachtigste vrouwen allen met natte vagina's, en allen leken gedrogeerd. B. ging rond met zijn enorme zwarte kunstpenis en stak het gevaarte telkens in de kut van een vrouw. Vervolgens bewoog hij het ding wat heen en weer en stak het daarna in een kont: B. had een overduidelijke voorkeur voor poepgaatjes. Hij kwam nu bij een blonde slet die sidderde toen hij de dildo in haar kut stak. Hij begon haar poepgat te likken en stak er zijn vinger in, haar hand met de enorme paarse kunstnagels duwde hem echter zachtjes weg. Zij wilde blijkbaar niet. Hij gaf echter niet op en hij probeerde het enorme gevaarte in haar kont te krijgen. Weer duwde zij hem weg. Naast hem verscheen nu een Latijnse matrone die al een beetje op leeftijd was. Zij nam de dildo van hem over en stak hem heel voorzichtig in de kut en dan weer in de kont van de blonde vrouw. Terwijl zij tegelijkertijd de klit van de blonde teef begon te vingeren, begon de matrone heftig en ritmisch te bewegen met het gevaarte. Nu ging het beter. B. nam het gretig over van de Latijnse en bleef maar bezig om minutenlang om en om de plastic staaf in de kut en dan weer in de kont van de blonde te pompen. Steeds weer haalde hij de dildo er helemaal uit en stak het ding steeds dieper weer in het kontgat. Af en toe stopte hij even om te bekijken hoe vooral het poepgat helemaal open bleef staan. Vervolgens stopte hij het ding tot en met het handvat naar binnen terwijl

de Latina hem bleef helpen door de klit van de vrouw te vingeren. De vrouw kreunde nu van genot en kwam klaar terwijl zij luid jammerde.

3 Mortelmans werkte al 22 jaar op Moordzaken. Hij kende het Amsterdamse onderwereldje op z'n duimpje. Hij was ooit als jong broekie begonnen onder Van Vloten. Als rechercheur kreeg hij destijds het echte vuile werk in zijn maag gesplitst: een hoer die vermoord was in de Dubbele Worststeeg, een roofoverval op de Nieuwendijk waarbij de winkelier met messteken om het leven was gebracht, een alcoholist die door zijn collega-drinkebroers onder het Muiderpoortstation in elkaar getrapt was om een biertje. Zo had hij wel het vak geleerd. Van Vloten was allang met pensioen en nu was hij mijnheer de Inspecteur. Voor de jongens die hij nu op zijn beurt als rechercheur onder zich had werken was hij gewoon "Mortelmans". Hij hing zijn natte jas op de kapstok in de hoek van zijn werkkamer en schudde zijn hondenkop heen en weer: het regenwater spatte in de rondte. Hij was doorweekt. Wat een ellende allemaal weer en nog wel op de vroege maandagochtend. Hij had nog niet eens tijd gehad om koffie te drinken. Hij belde met Kim, een zwarte goedgebekte Surinaamse van een jaar of 40 die hij onlangs had aangenomen en die nooit te beroerd was om hem even een kannetje koffie te bezorgen. Zij was het zonnetje in huis, een gouden greep,

ook de jongens waren gek op haar. Behalve Willemsen, de door hem klassiek opgeleide en dus zeer ambachtelijk werkende rechercheur, was daar nog Fleming een genaturaliseerde Amerikaan die vaak wel braaf van hot naar her draafde maar die net niet genoeg brains had om het ooit tot inspecteur te schoppen. Die rol was op termijn voor Willemsen weggelegd. En dan werkte op parttime basis nog Sillevius, een pedant kereltje in opleiding waar hij het absoluut niet mee kon vinden, maar hij was nu eenmaal verplicht een stageplaats te leveren. Toch was hij al met al tevreden met zijn mensen: hij had in de loop der jaren zijn eigen koninkrijkje bij Moordzaken weten op te bouwen en de echt moeilijke gevallen waren altijd voor hem. In voorkomende gevallen kon hij een beroep doen op nog zeker 20 rechercheurs van de Nationale Recherche die op andere afdelingen werkzaam waren. Hij nam een slok van zijn koffie en dacht na. Vreemd geval. Man moet allang in het water hebben gelegen. Waarom had niemand al veel eerder dit lijk ontdekt? Willemsen betrad het werkvertrek. Ook hij was doornat. Ook hij schudde zich droog. “Koffie”? vroeg Mortelmans. “Heel graag” antwoordde zijn rechterhand, de ietwat kekke maar betrouwbare Willemsen. “Ben je al iets wijzer dankzij mijnheer zijn spulletjes, wat zag die er trouwens dood uit zeg.” “Die gemeentjongens hadden het over die Blonde Dooie. Niet echt wijzer nee – niets

bijzonders eigenlijk, een paar huissleutels, zo op het eerste gezicht van een Amsterdamse woning. Een duur horloge, hoewel, het zat wel vol met water. Een paar paperclips godbetert” “En die portemonnee?”” vroeg zijn superieur zakelijk. “Hij had om te beginnen weinig geld in die portemonnee. Wel een paar creditcards, zelfs een Goldcard maar die blijken allemaal gestolen, heb ik al nagetrokken. Er zat wel een kaartje in een van de vakjes met één nogal vreemde gedrukte tekst, die was helemaal doorgelopen natuurlijk, maar ik heb er meteen een digitale foto van gemaakt en heb het met behulp van de computer nog net weten te ontcijferen ” Hij overhandigde een papier aan Mortelmans. Die las:

*Ik ben diep geroerd door uw verhaal
Nog nooit heb ik iemand ontmoet
Met meer moeilijkheden dan u
Neemt u dit s.v.p. aan als teken van mijn
medeleven*

“Goed werk, Willemsen, dat heb je weer snel voor elkaar gebokst. Zijn dat niet van die kaartjes die evangelisten uitdelen op straat?”

4 Toen het corpus eenmaal in de lijkenzak verdween en de bodybag dicht geritst was, was het snel gedaan met de publieke belangstelling. Ik zag nog wel vanuit mijn ooghoek hoe de rechercheur

ging staan praten met de blauwe gemeentemannen. Verderop gaf de inspecteur links en rechts nog snel wat opdrachten en verdween toen met gezwinde spoed in een auto met chauffeur. De zwaailichten kon ik vanaf mijn hoge positie nog lang volgen over de nauwe grachten.

Ik voelde mij een beetje misselijk. Het was nog vroeg en ik had nog niets gegeten. Vreemd eigenlijk hoe zo'n gebeurtenis zich als in een film voor je ogen ontrolde, je hebt het al zo vaak op die manier op tv gezien en nu het toch echt pal voor mijn deur zich in de realiteit afspeelde kon ik eigenlijk niet helemaal geloven dat dit werkelijk zo allemaal gebeurd was. Wat was mijn rol in dit geheel nu eigenlijk? Ik besloot mij nu eerst te concentreren op mijn fysieke conditie. Ik zette de video uit die ik had zitten bekijken, ik sloeg mijn beddengoed recht en gunde mijzelf het genot van een warme douche, terwijl ik nadacht over wat ik allemaal gezien had.

5 B. had een van de dellen meegenomen naar het toilet. Een Russische meid op hoge rode pumps stond met een been op de pot van de wc pal boven hem. Zij piste hem met een harde straal recht in zijn smoel. De urine droop langs zijn kleine baard. B. hield zijn mond wijd open en zijn ogen stijf dicht van genot. Toen hij eindelijk zijn ogen opende spreidde de vrouw haar benen zover

mogelijk uit elkaar en hield met haar handen haar kut wijd open. B. begon te kwijlen. Hij leebberde geil met zijn tong en even later liet de Russin zich vol op zijn gezicht zakken en begon zij zijn hoofd te neuken.

6 Er werd geklopt. De kantoordeur zwaaide open en Fleming kwam struikelend binnen, voor zijn doen enigszins opgewonden. “Ik heb net met het Lab gesproken en zai..zai zeggen iets heel merkwaardigs..zai...” zijn Nederlands was na al die jaren nog steeds maar so-so. “Rustig maar, vertel op ouwe reus, vertel het maar!” onderbrak Mortelmans hem. “Hij heeft nep hair, bosje voor bosje is geïmplanteerd, hij is van hemzelf hartstikke kaal” hijgde Fleming, die er zelf uitzag als een verlopen kat met zijn veel te sluike zeiknatte haar. “Wat een ijdeluiterij zeg, heeft vast een hoop centjes gekost en moet je zien hoe mooi die erbij lag in de gracht” bromde Mortelmans. “Ook op zijn gezicht vonden zai nog een restant van een soort van een nepbaardje en nu komt het.... ook onder zijn enkels en bij zijn geslacht had hij nep hair.” “Ingenaaid hair, onder zijn enkels?” vroeg Mortelmans verbaasd. “Onder zijn oksels” vulde Willemsen ongevraagd aan. “Een ander laat zich verdomme kaalscheren en deze kale neet wilde dus juist zonodig overal haar, tot in zijn kruis? Ik kan er geen touw meer aan vastknopen.” mopperde Mortelmans. “Misschien

hebben we te maken met een echte trendsetter?” opperde Willemsen. “Fleming, wil jij uitzoeken welke idioten zich onlangs in een of andere hairsalon op deze wijze hebben laten behandelen? Dat moet niet zo moeilijk te achterhalen zijn.”

“Willemsen, wees jij zo goed om achter dat briefje met die relitekst aan te gaan? Het is de enige echte aanwijzing die we voorlopig hebben.”

“Verder moeten we zo snel mogelijk achter zijn identiteit zien te komen, ik wil met spoed de rest van de gegevens van het Lab: de gebitsanalyse, vingerafdrukken, DNA-test, de hele mik-mak. Is er al nieuws van de lijkschouwer? Hoe is deze Blonde Dode aan zijn eind gekomen? Is hij gewoon verzopen of zijn er nog andere aanwijzingen? Nee Willemsen, de patholoog-anatoom bel ik zelf wel. Ik wil trouwens om te beginnen een stel extra rechercheurs zetten op het spoor van een eventuele zwerver die verzopen is en daarom wil ik ook bij Van Raay een voorstel neerleggen voor een gericht buurtonderzoek door een legertje rechercheurs van De Nationale Recherche, wat vinden jullie, wellicht is het gewoon een ordinaire zwerver, toch?” De mannen knikten, ten teken dat zij helemaal op een lijn zaten met hun meerdere. Dat kon je inderdaad maar beter eerst even uitsluiten. Als het geen zwerver was dan ging het vermoedelijk om een afrekening in het criminele circuit. Dan werd het een heel andere aanpak. Van Raay was de hoofdcommis-

saris, die moest nu even omgeturnd worden want zo'n buurtonderzoekje kostte wel een paar centen extra. Maar er waren verder verdomd weinig aanwijzingen, dus hij zou wel moeten. Alleen was het maandagochtend en dan was Van Raay niet aanspreekbaar, voor niemand, zelfs niet voor Mortelmans. Toch pakte hij zonder aarzelen de telefoon.

7 Nadat ik mij langdurig en zorgvuldig gedoucht had, besloot ik om eerst maar eens rustig te gaan ontbijten om de hoek bij New Deli. Deze dag moest immers met de uiterste omzichtigheid verder afgewikkeld worden. Er was al genoeg gebeurd op de vroege ochtend om mij zeer alert te maken op de komende gebeurtenissen. Even later zat ik achter een ochtendkrant op mijn vaste stekkie in de hoek van de trendy lunchroom. Ik bestelde een foccacia met Mozzarella en Parmaham. Juist toen ik een welverdiende hap van dit moois in mijn mond wou steken, zwaaide de deur van New Deli open en stak een tamelijk arrogante jongeman meteen van wal tegen Isabel, het dienstdoende serveerstertje van hedenmorgen. De jongeman sprak veel te luid en stelde zich voor als Sillevis, recherche, en begon vervolgens Isabel uit de hoogte te bombarderen met zijn vragen. Hoe heette zij, hoe oud was zij, werkte New Deli wel volgens vergunning. Hoe lang werkte zij hier al. Had zij contacten met de buurt. Kende zij zwervers

uit de buurt. Kende zij toevallig een man in een zwart leren jack met witte gympen? Zei dat signalement haar dan helemaal niets? Isabel - die net wakker na een ongetwijfeld swingend weekend nog niet veel verder gekomen was dan dat zij de stoelen weer op hun plek gezet had en – o ja - voor mij en zichzelf een overigens prima cappuccino had klaargemaakt -, antwoordde op alles ontkennend. Sillevis ging echter maar door met zijn kruisverhoor en in haar wanhoop richtte Isabel zich ineens tot mij: of ik mij niet iemand met een dergelijk signalement herinnerde? Sillevis draaide zich minzaam om en keek mij aan.

“Buurtbewoner” zag ik hem denken, “die moet ik juist hebben”. Hij stelde zich opnieuw voor en gaf een kort resumé van de gebeurtenissen van hedenochtend. Ik luisterde geanimeerd toe en gaf zo goed mogelijk op al zijn vragen antwoord. Ik legde hem uit dat het mijn vrije dag was en dat ik lekker in mijn bed naar een video had liggen kijken en hoe ik - toen ik mijn gordijnen opende - wreed werd opgeschrikt door de gebeurtenissen in de gracht beneden mij. Ik vertelde hem dat er regelmatig zwervers op het bankje voor mijn deur bivakkeerden die soms zo lam waren dat zij op de grond gleden en in de gracht dreigden te sodemieteren. Ik beschreef hem hoe ik zelfs verschillende keren iemand het leven had gered door naar buiten te rennen en een zwaar doorgezopene van een zekere verdrinkingsdood

gevrijwaard had door hem net op tijd van de walkant weg te trekken. Meldingen aan de politie leverden niets op in dit verband - merkte ik fijntjes op -, de politie had natuurlijk wel iets beters te doen, dat begreep ik ook wel. Om hem flink te zuigen begon ik nu uit te weiden over hoe ik een paar weken geleden een zware Engelse alcoholicus compleet met leren jack en witte gympen steeds maar weer opnieuw rechtop op het bankje had gezet. Telkens als ik dan uit het raam van mijn werkkamer keek was ik hevig geschrokken hoe de ouwe zuipschuit weer gekapseisd was en lag te kronkelen op de grond vlak langs de walkant. Als een ware Samaritaan had ik mijn kostbare vrije tijd geofferd aan dit arme slachtoffer van de alles verwoestende alcohol, in de wetenschap dat de politie dan weliswaar mijn beste vriend was maar in dit geval wel een handje geholpen moest worden, wilde het gebeuren niet een fatale afloop krijgen. Maar ja ik was nu eenmaal niet altijd thuis nietwaar... Sillevis knikte begripvol en bedankte mij beleefd. Ik zag tevreden toe hoe hij een moment later buiten opgewonden mobiel ging staan bellen om al deze onzin door te geven aan zijn superieur. Eindelijk koffie. Ik knipoogde ondeugend naar Isabel, mijn dag kon niet meer stuk.

8 De vrouwen lagen zachtjes te kreunen en vingerden zichzelf of elkaar in afwachting van wat

verder komen ging. B. bevond zich nu weer in het midden van de kring. Hij had een Deense dog aan een korte halsband en liep daarmee de kring rond. Het beest legde af en toe zijn kop tussen de benen van een vrouw en snoof en kwijlde en likte aan de kutten alsof het verse biefstukken waren. Bij een teef met geweldige borsten stopte B., de hond werd gek van haar geile lucht en kreeg een enorme stijve. De dog dook gretig op haar en B. hielp hem zijn stijve lul naar binnen te werken. De vrouwen rondom begonnen nu allemaal zeer opgewonden te raken en riepen geile kreten. B. aaide de kloten van de hond om hem nog meer op te winden. Het dier kon zijn geluk niet op. Het schudde met heel zijn sterke gespierde hondenlijf, zijn grote kop hing hijgend en kwijlend boven het hoofd van de vrouw, die gek van wellust werd. Haar borsten rolden heen en weer en ze omklemde de grote hond alsof het haar eerste minnaar betrof: haar kut zoog zich vast als een sterke zuignap om de enorme hondenuil. Toen begon de dog klaar te komen, het was alsof er een bom ontplofte, hij slingerde het zaad over haar heen en bleef maar schokkend op haar rijden, totdat hij steeds hoger bovenop haar liggend ook haar borsten en gezicht overdekte met zijn spermavloed. De Latijnse matrone nam de riem over van B. die met zijn beide handen de indrukwekkende borsten en enorme tepels van de vrouw masseerde met het hondengeil. Het zag er

naar uit dat B. zelf nu eindelijk ook min of meer een stijve had gekregen.

9 Mortelmans had commissaris Van Raay niet aan de lijn gekregen en op eigen houtje besloten dat er niet verder gewacht kon worden met het onderzoek. Een legertje rechercheurs was onmiddellijk aan het werk gegaan, zij hadden nu eenmaal diep respect voor Mortelmans en zijn afdeling. Mortelmans had de aankondiging in een e-mail aan Van Raay gezet en de volle verantwoordelijkheid voor de beslissing genomen. Van Raay zou wel weer pissig reageren, maar dat moest dan maar. Ook had hij met de patholoog-anatoom een afspraak gemaakt om aan het einde van de middag langs te komen. Hij zat nu te piekeren over de boodschap op het kaartje: Willemsen was er snel achter gekomen dat het hier inderdaad om evangelisatiekaartjes ging, de Pinkstergemeente gebruikte ze wel bij hun ronselpraktijken onder de gehavenden en weerlozen, maar vooral ook het Leger des Heils. Als het om die laatste instantie ging had hij de zaak snel rond, dan was het zonder meer een zwerver die een keer in ruil voor een overnachting bij het Leger des Heils zich het kaartje netjes had laten welgevalen en keurig had opgeborgen in zijn portemonnee, een kwestie van beleefdheid, voor wat hoort wat. Hij had dan ook een paar van de rechercheurs onder leiding van Willemsen aan het werk gezet om uit te

zoeken of er in het wereldje van de Amsterdamse zwervers iemand vermist werd. Hij verwachtte of liever gezegd hoopte eigenlijk dat er elk moment een telefoontje zou komen van een van de mannen om hem te melden dat die of die doorgezopen dronken zuiplap al een tijdje vermist werd (en dat het dus die betreffende dorstige was die zich naar alle waarschijnlijkheid te water begeven had). Alleen, wat hem bevreesde: die zwervers jatten bijna nooit iets behalve een biertje. Zeker geen creditcards. Ook niet een duur horloge. Zijn intuïtie bewoog zich vooralsnog zijdelings. Hij had ook al zitten nadenken over een afrekening in het criminele circuit. Vorige week nog hadden ze een Joegoslaaf met een doorgesneden halsslagader uit de Singel opgevist. Vanmiddag - na zijn bezoekje aan de patholoog-anatoom - zou hij ongetwijfeld meer weten. Zo op het eerste gezicht had hij zelf geen duidelijke sporen van een misdrijf kunnen ontdekken. Wat hij echt heel opvallend vond was het feit dat het lijk al zolang – wellicht al weken - in het water had gelegen. Plus die rare ingenaaide haren overal op het lichaam natuurlijk. Waarom zou je zoiets in godsnaam laten doen peinsde hij, terwijl hij met zijn hand over zijn kalende hoofd streek..

10 Eindelijk had ik tijd om mijn heerlijke foccacia Mozzarella te eten toen mijn mobiel overging. Ik at mijn mond leeg en ik stond op en liep naar buiten –

ik had nu eenmaal een bloedhekel aan mensen die naast je zaten te toeteren door hun telefoon in een openbare gelegenheid. Het was Nicole, mijn temporaine vriendin. Zij wilde wel afspreken maar dan later in de middag, zij stond erop nu eerst te gaan shoppen. “Maar op maandag zijn toch de meeste winkels gesloten?”, vroeg ik met geveinsde belangstelling. “Tegenwoordig niet meer, en zeker niet de winkels waar ik naar toe ga” zei zij parmantig. “Ik wil graag heel veel geld uitgeven, jij hoeft overigens niet mee” deelde zij minzaam mee. Ik werd duidelijk omgekocht. “Ok”, hapte ik toe “hoeveel geld ga je uitgeven?” “Veel” zei zij, “ik hou immers veel van je? Ik kom wel naar jou toe, hoe laat spreken we af?” “Laten we zeggen vier uur?” “Je ziet me wel verschijnen.” zei ze. “Gebruik de Goldcard..” riep ik nog, maar ze had al opgehangen.

11 De piemel van B. had een vreemde vorm, een overduidelijke kromming, alsof het een klein kromzwaardje was. Zijn pik zag eruit alsof hij elk moment weer kon verslappen. B. was nu 50 begonnen de vrouwen in hun poepgaten te neuken. Als hij een tijdje had staan pompen in een kont duwde hij hem ineens veel dieper naar binnen, tot aan het schaamhaar. Dan ging hij weer door in een volgende kont en begon hij van voren af aan. In het begin haalde hij zijn kleine kromme pik er steeds helemaal uit, en bestudeerde hij

zorgvuldig hoe het kontgat helemaal open bleef staan, dan bewoog hij zich vervolgens in een ritmische versnelling, tot en met de diepe stoot. De onverwachtheid van de diepste stoot deed de vrouwen kermen. Hij was nu weer terug bij de eerste blonde slet. Ineens verscheen een jonge bodybuilder naast hem, die steeds voor hem uit op een vrouw kroop en haar flink in de kut begon te neuken. Vervolgens ging B. achter hem langs om zijn lul in de kont eronder te steken. In een zeer geoefend ritmisch samenspel waarbij hun lullen elkaar steeds rakelings passeerden, naaiden zij zo samen één voor een de vrouwen die steeds meer begonnen klaar te komen. Er steeg een zachte muziek op van de meest onwaarschijnlijke vrouwelijke klanken, het leek wel een dierentuin.

12 De patholoog-anatoom sloeg het laken weg dat over het lijk lag en wees naar het gezicht, of wat er van over was. “Zeker drie weken in ontbinding, kijk, een van de ogen is zelfs al helemaal verdwenen.” De sliertige massa had meer weg van een bord spaghetti dan dat je hier nog van een gezicht kon spreken, vond Mortelmans. De blonde haren die nu droog waren, kregen even zijn speciale belangstelling, hij zag hoe ze in kleine bosjes uiterst zorgvuldig ingenaaid waren, netjes over de schedel verdeeld. Alleen als je echt heel goed keek zag je dat het nephaar was. “Idem dito onder de oksels en bij de penis. Een

huzarenstukje. Dat moet ik de hairstyling nageven” merkte de arts droogjes op. “Verder nog bijzonderheden?” vroeg Mortelmans professioneel terwijl hij zich weer oprichtte. “Niet iets speciaals dat op een misdrijf zou wijzen, hoewel, een zeer saillant detail is dat de penis ontbreekt.” antwoordde de patholoog door zijn mondkapje. “Zoals u zelf kunt constateren mijnheer Mortelmans: handen en voeten zijn ook reeds zwaar aangevreten door het ontbindingsproces, en het zou goed kunnen dat de penis op dezelfde wijze reeds werd aangetast c.q. is weggerot. Het lijkt er echter sterk op dat er een soort van versterving heeft plaats gevonden op die plek, ik neem straks wat extra bindweefsel onder de loep, vanavond weet ik daar meer over.” “Juist ja.” bromde de altijd alerte Mortelmans. Alle bellen waren na de opmerking van de arts bij hem begonnen te rinkelen. Hier was veel meer aan de hand. Maar wat?

13 Nicole was doodmoe van het shoppen aan de deur verschenen. Zij stommelde al de trappen op omhoog en liep me straal voorbij met haar tassen vol dure kleding en schoenen en plofte neer op de bank. “Ik ben doodmoe, shoppen is keihard werken.” Ik bracht haar een kop thee en bewonderde de nieuwe aanwinsten: een vermoedelijk peperduur geel leren jackje, gifgroene pumps met onwaarschijnlijk smalle hoge hakken, een nieuwe

doorkijkblouse met een balletjesmotiefje, ondergoed waar nauwelijks meer sprake was van enige bedekking – ik zag een prijskaartje aan een BH dat er niet om loog, ja, zij was er weer enorm op vooruit gegaan en “dat allemaal voor dat geld”. Ik knikte begripvol om haar goede stemming zoveel mogelijk in stand te houden. “Geld moet je laten rollen”, sprak ik wijs, “en zeker wanneer het geld van een ander is.” “Kijk deze is voor morgen voor de begrafenis.” Zij liet mij een zwart stijlvol jurkje zien. “Het meeste was trouwens met 40% korting, moet je nagaan wat ik heb uitgespaard”. De oudste verkooptruc ter wereld doet het na al die jaren nog steeds uitstekend en zeker bij het vrouwelijk deel van de bevolking...Ik had mij er zojuist stilletjes bij neergelegd dat er 52 een onvermijdelijk groot gat in ons gelukkig momenteel zeer ruime budget was geslagen, toen er beneden aangebeld werd. Ik verzocht de bezoekers boven te komen. Een zekere Mortelmans, Inspecteur van Moordzaken, stelde zich voor. Hem herinnerde ik mij gezien te hebben die ochtend op de steiger en deze was vergezeld door de nerveus groetende Sillevis. De speurneuzen wilden alles weten over mijn verhaal van de Zwerver. Sillevis haalde quotes uit mijn eerdere verklaring aan en Mortelmans vroeg details en kwam er binnen de kortste keren achter dat het Engelse mannetje uit mijn beschrijving allesbehalve blond was en ook veel ouder was dan de hedenochtend zo jammerlijk verdronkene.

Intussen zag ik hem bij het raam aan de voorkant naar beneden naar de gracht staan kijken. “Mijn mannetje van destijds had pertinent geen baardje, dat wist ik heel zeker?” Na alle vragen naar behoren beantwoord te hebben zag ik aan Mortelmans dat hij het wel welletjes vond. Hij rondde het verhoor professioneel af met nog wat algemenere vragen over mijn achtergrond. Was ik vaak thuis? Wat deed ik voor werk? Was mij verder nog iets opgevallen de laatste tijd in de buurt? Nicole was intussen uitgeteld op bed gaan liggen en volgde de hele gang van zaken met argusogen. Who are these guys? Zij groetten haar beleefd bij het weggaan en in een fractie van een seconde zag ik hoe Mortelmans langs het bed en het tafeltje met de video liep en in zijn ooghoeken registreerde dat er een videoband op lag. Op de schreeuwerige hoes was een Deense dog te zien die bovenop een naakte vrouw lag. Keiharde porno – zag ik hem denken. Ik liet de beide mannen uit en hoorde nog net hoe Mortelmans Sillevis een lesje gaf over het belang van een juiste vraagstelling. Ik wilde vervolgens Nicole bijpraten over wat er die ochtend allemaal had plaatsgevonden, maar ze was in slaap gevallen.

14 Al gapend kwam Mortelmans de volgende dag zijn kantoor binnen en liet zich opvrolijken door Kim die hem er fijntjes op wees dat hij zijn sweater verkeerd om aan had getrokken? “Verstrooide

professor!” had zij hem toegevoegd terwijl zij hem zijn koffie en een donut overhandigde. “Kleedt u zich maar weer uit..” haar Surinaamse gulle lach schalde nog na door de gang. Hij goot de koffie in een keer naar binnen en voelde zich meteen een stuk beter. Mortelmans was van een ding inmiddels overtuigd: het ging niet om een of andere zwerver. Afgezien van het knullige dwaalspoor van Sillevis, was het bezoekje aan de buurtbewoner hem toch allengs steeds meer gaan intrigeren, die vent was net iets te goed gebekt met al zijn antwoorden en de lampjes van zijn privé leugendetector waren roodgloeiend gaan knippen. Waarom had deze vreemde snuiter Sillevis überhaupt dat hele verhaal over die zwerver op de mouw gespeld? That was the question. Hoe was het mogelijk dat hij zich die zogenaamde engelse zwerver na weken nog zo precies herinnerde? Ook die vrouw zag eruit of ze een heel verleden met zich mee torste, ondanks haar prachtige blonde haar en die lange benen. Zijn jarenlange mensenkennis deed hem vermoeden dat er dingen niet klopten. Maar wat? Na het uitgebreide onderzoek van de rechercheurs bleek dat niemand in het wereldje van de zwervers al gedurende langere tijd vermist werd. Wat veel belangrijker was: hij was gisteravond laat nog gebeld door de patholoog-anatoom met zijn eindconclusie: de penis was inderdaad afgestorven, vermoedelijk met een scherp touw of

iets dergelijks. Fleming meldde zich. Hij kwam verslag doen van zijn onderzoekingen in het wereldje van de hairstylisten. Hij was er na een aantal verhoren achter gekomen dat er in het Amsterdamse eigenlijk maar twee “officiële” zaken waren waar je haarimplantaten kon laten aanbrengen. “In de eerste zaak dachten ze dat ik wat extra hair bij kwam laten zetten” grijnsde hij. Maar daar hadden ze de afgelopen maanden alleen kleinere haarstukjes - vooral bij heren op zekere leeftijd - geïmplantéerd. Er was wel sprake van een kankerpatiënt die onlangs zijn gehele kale schedel had laten innaaien met bosjes haar, maar die was gisteren nog ter controle langs geweest. Vanochtend was hij weer op pad gegaan, aldus Fleming. In de tweede zaak kon de chef hem niet verder helpen, omdat de dame die de “speciale opdrachten” altijd deed, er nu niet was in verband met de begrafenis van haar moeder. De naam van het meisje van de “speciale opdrachten” was Nicole, Fleming had haar mobiele nummer gekregen. Hij had haar zojuist ingesproken en zich voorgesteld, met het verzoek om vandaag nog even bij haar thuis langs te mogen komen. De telefoon van Fleming begon ineens hele rare vogelgeluidjes te produceren. “Mensen zijn net kinderen” - dacht Mortelmans toen hij de Amerikaan met een blij gezicht zag opnemen. Het was Nicole. Hoewel zij vandaag verder vrij was en niet echt in de stemming was door de begrafenis

van haar moeder, stemde zij erin toe om Fleming even persoonlijk te woord te staan. Zij kende alles en iedereen in het wereldje van de haarimplantaten en als zij hem niet kon helpen dan was zij wellicht in staat nog andere namen en adressen te leveren. Fleming noteerde haar privéadres. Haar woning was buiten de stad in de Filmwijk van Almere. Nicole, Nicole, wanneer had hij die naam voor het laatst gehoord? Onlangs nog, peinsde Mortelmans. Maar hij kon er niet zo gauw meer opkomen. “Ga maar mee, boss, dan ben you er even helemaal op uit?” opperde Fleming. Mortelmans besloot dat het inderdaad maar het beste was om met Fleming mee te gaan naar die Nicole. Dit zou vast en zeker een goede informante blijken te zijn. Hij mocht zich in zijn handen wrijven met zulke medewerkers. Daarvoor nam hij het koeterwaals van Fleming gaarne voor lief. Hij was dan weliswaar een schildpad, maar hij kwam desalniettemin uiteindelijk altijd uit waar hij wezen wilde. Wat was Willemsen trouwens aan het uitspoken? “Lets go for Hollywood” zei hij, terwijl hij zijn sweater – voor de tweede maal vandaag – over zijn hoofd trok.

15 Fleming reed jammer genoeg als een dronkeman, hij was een beetje bijziend. Diverse malen moest hij ineens keihard op de rem trappen, waardoor Mortelmans naar voren vloog in zijn stoel. Hij vloekte zachtjes binnensmonds en

verzocht Fleming om enige compassie. “Ik wil niet dood, Fleming, nu in elk geval nog niet, hou je je een beetje in?” “Maak you maar geen zorgen, boss, ik zorg ervoor dat you veilig en welles aankomt.” Hij zette er vervolgens nog meer de vaart in en scheurde nu werkelijk over de A1 richting Almere. Zijn bumper zat vol met beschermengelen, dat moest gezegd. Terwijl Mortelmans peentjes zat te zweten ging ineens de telefoon: Willemsen. “Wij bevinden ons nu in de rosse buurt om bij de hoeren verdere informatie in te winnen, met uw welnemen, we hebben het signalement van de Blonde Dooie op schrift, en dat wordt verspreid, wie inlichtingen kan verstrekken krijgt een beloning.” “Er lopen daar heel wat kerels rond op witte gympen met een zwart jekkie” sprak Mortelmans cynisch. “Maar daar is alleen de pik nog niet van afgesneden” riposteerde Willemsen gevat, “anders liepen zij daar toch niet?” “Ik wens de heren veel succes, dit onderzoek zal wel even tijd in beslag nemen?” Hij wist dat Willemsen het prima vond om een tijdlang op de Wallen rond te klooiën. “We zijn hier morgen ook nog wel een hele dag mee bezig.” “Juist ja, goed werk, Willemsen, pas goed op jezelf.” “We werken twee aan twee.” Willemsen probeerde neutraal te klinken. “Zolang het maar niet met een van die hoeren is!” kankerpitte Mortelmans. Hij hing op. Ineens klonk een luide sirene: Fleming had een verkeerde afslag genomen en reed met behulp van

zwaailicht en sirene terug over de parkeerstrook. Mortelmans zuchtte diep. “We komen er wel” riep Fleming opgewekt, “don’t worry, boss!”

16 De auto draaide de oprit op bij een grote futuristisch aandoende urban villa met een flinke aanbouw. Mortelmans stapte uit en maakte Fleming een compliment dat zij überhaupt nog leefden na deze hellerit. Fleming grinnikte en gaf geen krimp. Nicole deed open. Mortelmans wist het nu meteen: deze dame had hij al eens eerder gezien. Verdomd, nu schoot het hem weer te binnen: gisteren bij die buurtbewoner. Nicole was een mooie blonde stoot met lange benen en een wereldse blik in de ogen. Helemaal door de wol geverfd, dacht Mortelmans. Ook Nicole gaf blijken van herkenning. Zij had een mooi eenvoudig zwartje jurkje aan. Op de achtergrond blafte een hond met een diep basgeluid. Na haar gecondoleerd te hebben met het overlijden van haar moeder kwam Mortelmans ter zake: “U woont hier alleen?” “Ik heb een LAT relatie met mijn vriend. Die heeft u gisteren gesproken. Meestal werk ik op de zaak in Amsterdam. De speciale gevallen behandel ik hier aan huis. In de aanbouw heb ik mijn eigen werkruimte. “Mogen we daar even kijken, Nicole” vroeg Fleming in zijn gebruikelijke dialect. De hond bleef maar doorgaan met blaffen. “Een ogenblikje.” Nicole liep naar achteren de gang in. “U bent toch niet bang voor

honden?” vroeg Nicole met een schuin oog naar de Inspecteur. ”Eerlijk gezegd: ik wel a little bit” sprak Fleming. Nicole opende echter kordaat een deur, en terwijl zij allerlei bevelen schreeuwde stormde nu vanuit de woonkamer een enorme hond op hen af. Hij stak al slobberend meteen zijn kop ter kennismaking in het kruis van Fleming die daardoor ter plekke onder een dikke slijmlaag kwam te zitten. Mortelmans constateerde dat het om een Deense dog ging. Hij zag vanuit zijn ooghoeken dat Fleming werkelijk bang was voor de hond. Vaag herinnerde hij zich de videoband van gisteren. Al zijn haren begonnen overeind te staan. Hij voelde dat hij ergens beet had. De hond werd door Nicole tot kalmte gemaand. Zij ging nu voor terwijl de hond om het groepje heen rende en een dans opvoerde. Even later bevonden zij zich in de speciale behandelruimte van Nicole. Er stond een behandeltafel. In een vitrinekast zag Mortelmans de meest uiteenlopende potjes en flesjes en allerlei werktuigen die blijkbaar werden ingezet om bij iemand een haartransplantatie te doen. Nicole gaf tekst en uitleg. Zij kreeg soms de gekste opdrachten. Behalve de gebruikelijke ijdeltuiterij met de haarstukjes waren het toch vooral heel veel kale heren die hun schedels geheel en al lieten implanteren. Maar ook bijvoorbeeld veel kankerpatiënten die door de chemokuren al hun haar waren verloren of 70 + dametjes die ook zo kaal als een knikker waren en

die zij vervolgens weer een schitterende haardos kon bezorgen, dankzij de modernste technieken. Mortelmans wou juist beginnen haar omzichtig te ondervragen over de Blonde Dooie, toen de telefoon overging. Het was opnieuw Willemsen.

17 Willemsen was juist van plan een helletocht langs de kroegen en seksbedrijven op de Wallen te gaan maken, toen hij ineens in het Stoepetje op een Heilssoldate gestuit was. “Ik dacht: u wilt dit vast wel van me horen. Ik ben een stuk wijzer over dat kaartje.” “Blij dat je me weer even belt, Willemsen.” zei Mortelmans. “Vertel.” “Die Heilssoldate bleek alles van de kaartjes te weten en overhandigde ons er meteen een als voorbeeld. Zij heeft mij vervolgens haarfijn uitgelegd wat daar de bedoeling van is bij het Leger des Heils. Zij geven deze kaartjes heel gericht aan bepaalde doelgroepen die het echt moeilijk hebben. Mensen op de zelfrand dus, zwervers, junks noem maar op. Ze zijn onlangs gebruikt in een actie om zieltjes te winnen onder prostituees.” “Dus deze kaartjes zijn vermoedelijk met tientallen tegelijk verspreid op de Amsterdamse Wallen en uitgedeeld aan de hoertjes?” vroeg Mortelmans. Willemsen beaamde dit. Ook kon de Heilssoldate hem vertellen over een Duitser met een zwart jack aan, die de Blonde Mof genoemd werd. Deze man was een beruchte figuur die vaak op de Wallen aan het meisjes en vrouwen sprokkelen was om hen in zijn pornofilms

te laten optreden. Zij had hem zelfs vaag leren kennen want hij had haar een keer in een dronken bui in het Stoepetje zijn levensverhaal verteld. Hij kwam uit Oost-Duitsland en was na de Val van de Muur vol enthousiasme naar het Westen gekomen. Hij had uiteindelijk in Amsterdam een bloeiende pornobusiness opgebouwd en had verteld dat hij zelf - zijn werk was nu eenmaal zijn hobby - een collectie van tienduizenden videobanden had van "all over the world". Op een gegeven moment had hij met vochtige ogen en dikke tong aan haar gevraagd of er vergeving was voor echt zware zonden, en toen had zij hem liefdevol het kaartje overhandigd. Ik ben diep geroerd door uw verhaal. Nog nooit heb ik iemand ontmoet. Met meer moeilijkheden dan u. Neemt u dit s.v.p. aan als teken van mijn medeleven. Zij was hem maanden later nog eens overdag tegengekomen op de Rechtboomssloot, het zou goed kunnen dat hij daar een appartement bewoonde, want hij kwam daar destijds juist naar buiten met een vuilniszak. Het gebeuren was haar opgevallen omdat hij de zak zo zorgvuldig dichtmaakte met een paperclip.

18 Mortelmans drukte zijn mobiel uit, Willemsen - die van hem verdere instructies had gekregen - had hem zojuist bijgepraat over de laatste ontwikkelingen en hij staarde nu naar Nicole met een blik die verried dat hij haar rauw lustte. "De blonde Mof, Nicole, vertel maar eens wat je

allemaal over hem weet?” Nicole keek snel even van de een naar de ander, maar ook Fleming keek haar voor zijn doen uiterst dwingend aan. “Nu, dat was een minder prettige relatie van mij. Een vreemde man. Een paar vriendinnen hadden hem mijn telefoonnummer gegeven, want hij wilde een haarstukje laten implanteren.” Ik heb dat toen op de zaak gedaan maar daarna wilde hij mij persé uitnodigen voor een etentje. “Een seksparty zul je bedoelen” - zei Mortelmans. “Dat heb ik vanzelfsprekend kunnen afhouden, maar hij was erg vasthoudend, echt op het vervelende af. Mijn vriend heeft hem ook nog een keer uit mijn naam de les gelezen.” “En dat was het?” vroeg Mortelmans met toegeknepen ogen. “Ja dat was alles” zei Nicole terwijl zij naar Fleming keek met een kleine glimlach “je moet soms heel duidelijk durven zijn naar de klant”. Wat een leugenbeest, deze Nicole! - stelde Mortelmans minzaam vast. “En welke implantaten heeft mijnheer nog meer laten aanbrengen”, serveerde Mortelmans zijn tekst ijsig. “Onder zain enkels?” sprak Fleming bars. Het bleef enige ogenblikken stil. Mortelmans zag hoe haar ogen zich een fractie van een seconde vernauwden.

19 Onder luid rumoer kwam mijn Ferrari naar beneden zakken in de autolift. Sinds kort had ik de luxe van een overdekte parkeerplaats op een steenworp van mijn huis. Ik streek even liefdevol

met mijn hand over een van de spatborden voordat ik instapte. Dit was geen auto meer, dit was een wonderlijk wezen, een monster met glossy uiterlijk, een opwindende racemachine, één brullende sexy bonk staal met maar één boodschap: ik ben hier voor jou en ik ga tot het uiterste als jij dat ook wilt..Dat liet ik mij maar één keer zeggen en met imposant geraas van de machtige motor reed ik de Parking uit. De zwarte koffer - tot de nok toe vol geladen met geld - lag op de stoel naast me. Ook haar streelde ik even. Ik ging Nicole verrassen. We konden hem maar beter smeren. Ik had de tickets voor Thailand al in mijn binnenzak. Jammer dat de Mof letterlijk was komen boven drijven. Ik had hem immers 's nachts met zijn pik aan een touw dat vastgebonden zat aan een zware verkeerspaal in de gracht gedumpt. De man met de kromme lul had ik te water gelaten in de Rechtboomssloot. Inclusief een paar gestolen creditcards en zijn huissleutels. Ik had genoeg betaalde geiligheid voor die klootzak gefilmd. Op een keer bracht ik hem 's nachts na afloop van de opnames weg naar zijn appartement. De Mof had er achteraf beter aan gedaan mij niet uit te nodigen om even naar boven te komen. Dozen lagen huizenhoog opgestapeld met de meest gore video's. Toen ik al die hoezen en hoeren zag met tienduizenden afbeeldingen van pornografische wantoestanden raakte ik buiten mijzelf van woede. Met welk recht kon deze schorpioen zijn smerige seks bedrijven

met de mooiste vrouwen onder wie Nicole. Hij betaalde altijd cash met koffergeld. Ik trok de blonde Mof aan zijn nephaar op de grond en hield een kussen van de bank op z'n perverse smoelwerk net zo lang tot het uiteindelijk heel stil werd en hij niet meer tegen spartelde. Ik moest heel sterk aan een regenworm denken. Even later zit ik al op de A 1 en ben ik snoeihard op weg richting Almere, in mijn spiegel zie ik hoe een jongeman mij vergeefs probeert bij te houden met zijn Ford Siësta. *Nicole, Nicole, here I come.* Wij gaan een gouden toekomst tegemoet, zoveel is zeker.

20 Terwijl Mortelmans Nicole aan een kruisverhoor onderwierp was Fleming stiekem op verkenning uitgegaan. Hij stond in een doodlopende gang met een door een stalen strip gebarricadeerde deur, met een bordje waarop Nooduitgang stond. Er zat een hangslot op. Nu kwam zijn verleden als insluiper hem van pas. Hij pakte zijn zakmes en begon het slot open te peuteren. Even later sprong het open. Fleming opende voorzichtig de deur. "...eh.. deze studio gebruiken we gemeenschappelijk. Mijn vriend zit in de reclame." Door een sluis met een zwaai deur kwamen zij in een grote ruimte zonder ramen met diverse stoelen en banken. Nicole liep voorop. Mortelmans knikte even veelbetekenend naar Fleming. Zijn Amerikaan was een echte speurneus. Overal langs

de kant stonden de meest uiteenlopende zetstukken en rekwisieten. Een enorme naaktfoto van Nicole sierde de achterwand. Op een klein bureau ergens in de hoek zag Mortelmans een enorme zwarte kunstpenis liggen. Hij dacht aan de honderden, misschien wel duizenden ogenschijnlijk gerespecteerde meisjes en vrouwen die in Nederland bijklusten in de porno-industrie. Ook Nicole hield er een dubbelleven op na zoveel was zeker, concludeerde Mortelmans. “Biecht het nu allemaal maar op, Nicole”. “Hij huurde hier soms de studio om pornovideo’s op te nemen. Dat is alles.” “En jij had zeker de hoofdrol?” antwoordde Mortelmans sceptisch. “Nee, die was voor de Mof zelf weggelegd. Die blonde Mof was gewoon een kleine etterbak, hij wilde het liefst alleen maar kontneuken, en bij voorkeur met zoveel mogelijk vrouwen tegelijk. Hij moest en zou er steeds zijn pik tot aan dat nephaar insteken. Of een van de meiden moest zijn schlemielige smoel neuken, dan ging ie met zijn nepbaard tekeer in de kut van zo’n vrouw. Gestoord, echt gestoord. Ik moest hem een keer met mijn tepels opgeilen onder zijn oksels, daar had ie ook van dat nephaar zitten - werd ie bloedgeil van. De meiden waren gewoon stront voor hem. Alleen tegen de hond was ie aardig. Maar hij betaalde wel goed, dus ja we hebben hier heel wat video’s opgenomen die op z’n zachtst gezegd behoorlijk weirdo waren.” “En nu is ie dood” sneerde Mortelmans. Het was even stil.

Nicole keek verschrikt van de een naar de ander. “Dat kan ik toch niet helpen?” fluisterde ze zacht.

21 Ik draai de Filmwijk in en minder vaart om te voorkomen dat er een paar spelende kleine kinderen op mijn bumper blijven kleven. Ik steek een sigaret op. Nu ik de laatste bocht omga en de oprit bij haar huis wil oprijden zie ik een auto op de oprit staan. Verdomd als dat niet de wagen van de Inspecteur is. Wat komt die in godsnaam hier doen. Ik pak de koffer en stap uit, open de kofferbak, dump de koffer achterin en loop vervolgens behoedzaam op het huis af. Ze moeten niet aan haar, aan Nicole komen. Nicole waar zit je?

22 Op de gracht stond Sillevis met een sleutelsmid voor het pand. Hij had een huiszoekingsbevel op zak, en twee agenten bij zich van Speciale Taken, oftewel een paar echte diehards die hem rugdekking moesten geven bij deze klus. De deur vloog even later open en de agenten met kogelvrij vest aan stormden naar boven met in hun kielzog Sillevis die - een beetje wit om de neus – met zijn pistool in de aanslag bij de bovendeur een paar keer krachtig de naam riep van de verdachte. Geen reactie. Dan maar doorrammen. Hij gaf bevel de deur te forceren en even later stond het groepje in de kamer en daar lag de video met de dog die de vrouw neukte, het toekomstige bewijsstuk? Sillevis liet goedkeurend de tape in een

plastic zakje glijden en gaf opdracht de deur te verzegelen.

23 Ik maak zachtjes de voordeur open en hoor verder niets. In de woonkeuken is geen levende ziel te bekennen. Ook niet in de woonkamer. Ik sluip de doodlopende gang in, de studio is godverdomme open, wat is er aan de hand? Dan zie ik Nicole: ze zit te snikken op een rode bank in de vorm van een paar zoenlippen. Ik richt eerst op die ouwe hippie die voorovergebogen over Nicole staat en ik wacht nog heel even met het overhalen van de trekker want ik wil haar, mijn Nicole, mijn liefste, in geen geval raken. Dan komt de Inspecteur zelf in beeld. Dan moet die er maar als eerste aan. Op het moment dat ik de trekker overhaal, wordt het zwart voor mijn ogen.

24 Willemsen die hem de hele weg gevolgd heeft is tot vlak achter hem gekomen en heeft hem juist op tijd met een goed gericht schot van zijn pistool buiten werking gesteld. De Inspecteur komt naar Willemsen toe en beiden kijken zwijgend toe hoe er een straaltje bloed uit het achterhoofd op de grond druppelt. “Goed werk, Willemsen, dat kon even niet anders.” bromt Mortelmans. “Hij was niet meer te houden, net als die Mof” repliceert Willemsen, voordat hij in zijn mobiel kort om een ambulance vraagt. Fleming komt nu ook dichterbij met Nicole vlak naast zich, zij heeft handboeien

om. “You kan nu nog even afschaid nemen van
jouw hero, hij is wel zo dood als een pierlala.”
Mortelmans en Willemsen kijken stilletjes toe hoe
Nicole zich snikkend op haar darling laat zakken.
Op de oprit stopt een politieauto met zwaailicht en
sirene en Sillevis met de twee agenten stappen uit
met getrokken pistolen in de aanslag. Later gaat
een kleine stoet auto’s in een sukkeldrafje op weg
naar Amsterdam, de zon gaat zojuist onder. De
Ferrari sluit de rij, op een oplegger.

Het Labyrint

Ik heb iets met labyrinten, doolhoven.

In Boedapest in de heuvel onder het Keizerlijk Paleis bevindt zich een van de grootste doolhoven van Europa. Je kan er zeker een uur ronddwalen langs steeds weer andere zalen en grotten en nauwe doorgangen. Overal klinken oergeluiden, je weet niet waar die vandaan komen. Er zijn ook echt hele mooie verrassingen zoals de grot die helemaal begroeid is met klimop. Er staan heel romantisch wat bankjes opgesteld, om uit te rusten. In het midden bevindt zich een kraantje met een bak er- onder. Wat goed bedacht en wat aardig. We hebben dorst, natuurlijk hebben we dorst. Maar dan, waar je als kind altijd van droomde: geen water en ook geen limonade komt er uit de kraan, maar..een heerlijk fruitige jonge wijn! Ook bevindt zich ergens een geheimzinnige zware stalen deur waarachter zich een heel oud doolhof bevindt, uit de tijd van Karel de Grote. Hier staat op een bord te lezen dat men in dit speciale doolhof slechts alleen toegelaten wordt en wel om exact twaalf uur 's nachts (er staat een telefoonnummer bij om een afspraak te maken). Men moet wel psychisch sterk genoeg zijn om dit alleen aan te kunnen, zo wordt er fijntjes op gewezen. Zo wil de traditie het en zo blijft het.

Als jongen speelde ik altijd in Drievliet, 'n kleine speeltuin met een doolhof dat in mijn herinnering heel groot was. Altijd werd je gewaarschuwd om niet te verdwalen tussen al de hoge heggen. In het midden - zo werd er gefluisterd, bevond zich een kooi met apen, maar die was wel heel moeilijk te vinden. Talloze malen heb ik het geprobeerd, op een gegeven moment hoorde ik de apen vlakbij schreeuwen, maar ik kon er maar niet bij komen. Op een keer ben ik er opnieuw in gegaan, het liep al tegen sluitingstijd. Ik liep maar te zoeken naar de apen in hun kooi, de tijd helemaal vergetend. In de verte hoorde ik mijn ouders roepen dat ik moest terugkomen. Maar ik was nu vlakbij de kooi en toen ineens stond ik oog in oog met de apen. De beesten keken me verbaasd aan, en ik voelde me helemaal gelukkig worden. Toen hoorde ik weer het geroep in de verte en ik zette het op een lopen. Maar nu zat ik met een omgekeerd probleem: hoe kwam ik hier snel weer uit. Niet dus. Ik hoorde aan de stemmen van mijn ouders dat er nu een ondertoon van paniek in kwam, waar bleef ik nu toch? Ik rende en rende en een totale paniek maakte zich van mij meester. Wild afslaand links- en dan weer rechtsom struikelde ik over mijn eigen benen, takken sloegen in mijn gezicht. Waar was ik nu precies, wat had ik aan herkenningspunten. Zie je dat doodlopende stuk, daar ben ik al eerder geweest en zo, ja hoor, eindelijk, daar was ineens de uitgang! Ik viel in de armen van mijn moeder die

ook opgelucht lachte. Het telefoonnummer van het doolhof in Boedapest zit nog steeds goed opgeborgen in mijn zak en natúúrlijk ga ik zeker nog een keer afspreken....

De Zonderlinge Vrouw

Het was een hete zomerdag, de maand augustus had zich al bijna gewonnen gegeven. Maar dat ging niet zonder slag of stoot. De stad trilde van de hitte. Overal smoezeligheid, niet alleen de stoepen zagen er goor uit, de mensen ook. Veel armoedzaaiers met ontblote bovenlijven, idem schaars geklede toeristen op hun witte gypies, met een zakdoek op hun kop tegen de felle zon, hun schouders roodverbrand of aan het vervellen. De mensen hadden het helemaal gehad met de mooie zomer. Nu mocht het wel weer eens even flink gaan regenen. Op de markten lagen de waren nog nauwelijks uitgestald of wespen ontfermden zich over het rottende ooft. Het vlees lag er ranzig bij ondanks de grote hoeveelheden ijs die de kooplui er van tijd tot tijd overheen strooiden. De straatjes met de chique winkels en talloze restaurants waren tot aftandse koopgoten gedegradeerd: niemand deed nog z'n best om er iets van te maken. Stoffige jonge hoertjes die er normaal best fris uitzagen hingen tegen een muurtje te hangen als verlepte bloemen, nee het was een en al apathie en landerigheid wat de klok sloeg. Over de boulevard gleed – geëscorteerd door een stel motorrijders - een extra lange Crysler met daarin vermoedelijk Il Signor Presidente, maar zelfs die wagen zat onder een dik pak stof. De middag was

nog lang, men snakte naar de nacht die verkoeling bracht.

Het vliegveld in de stad was de enige plek waar het koel was door de airconditioning. Dr. Stellinga duwde zijn bagagewagentje kwiek voor zich uit en hield even de pas in toen hij buiten kwam. Als een steen viel de hitte op hem. Hij strekte zijn stramme ledematen. Dit was zijn land. Dit was zijn klimaat. De droge warmte deed hem onnoemlijk veel goed. In het koude natte kikkerland Holland stierf hij het immers altijd af van de ondragelijke pijnen die zijn reuma veroorzaakte. Hier had hij daar beduidend minder last van. Hij ademde diep en hield een taxi aan. De chauffeur gooide zijn bagage achter in de kofferbak en vroeg hem waar de reis heenging. Otelo Il Paradiso, per favore. De conversatielessen – lang geleden – hadden onmiskenbaar hun vruchten afgeworpen, hij voelde zich hier al jaren lang meer dan thuis. Het balkon mat nauwelijks een paar m², maar het uitzicht was schitterend. De zee was hier op zijn mooist met veel schakeringen blauw en schepen die in de verte op weg waren naar de haven. Beneden was er weliswaar de drukte van het verkeer, maar juist daardoor verveelde het hier nooit. Er was altijd iets te zien. Van tijd tot tijd legden cruiseschepen aan en spuwden grote aantallen mensen van de meest exotische soort de stad in. Vogels van allerlei pluimage vergaapten zich aan de souvenirwinkeltjes, de

antiekzaakjes, de juwelierszaken. Dr. Stellinga nam een slok van zijn dubbele whisky, die had hij wel verdiend, na deze lange reis. Hij leunde over het gammele hekwerk van het balkon en zocht met zijn ogen de zee af, was zij er al? Ieder jaar kwam hij wel een paar keer over om te genieten van de unieke geneugten van deze plek. Maar hij kwam toch vooral om *haar*. Zij was altijd in zijn gedachten. De zonderlinge vrouw. Zij hadden nog nooit een woord gewisseld. Hij was een hardwerkende wetenschapper, gespecialiseerd in het ontcijferen van oude papyrussen, vaak in spijkschrift. De geheime kennis omtrent papyrussen was nu eenmaal zijn grote passie, zijn leven. De laatste vijf jaar had hij zich intensief bezighouden met de bestudering van een stukje klei-tablet van nog geen 7 cm. Hij had nog nauwelijks resultaat weten te boeken met de vertaling. Het geheimschrift was bizar en zeer ingewikkeld om te ontcijferen. Maar hij wist dat hij op een goeie dag ineens de sleutel tot de geheimzinnige teksten zou vinden en dan zou er zich een wereld van grote importantie openbaren. Hij zou dan zijn tekst laten publiceren en wereldberoemd worden, in zijn vakgebied wel te verstaan. Hij kon er zich soms zo nu en dan al stiekem op zitten verkneukelen. Je moest gewoon blijven vertrouwen dat je ooit de inslag mee zou maken, de geniale inval, de wonderbaarlijke openbaring. Zijn hersenen laten kraken, iedere dag weer, meer kon hij toch niet

doen. Maar nu wilde hij zijn werk even laten voor wat het was. Het ging toch altijd al door dag en nacht. Behalve als hij bij haar in de buurt was. Hij was al jarenlang vrijgezel, en achtte zich totaal ongeschikt voor een relatie. Er was ooit eens een bibliothecaresse geweest die hem op haar manier min of meer het hof gemaakt had. Zij waakte op de Universiteit over de bijzondere collectie oude manuscripten. Zij gaf ook les, OudGrieks. En zij waren elkaar ooit tegengekomen bij een lezing over Alexander de Grote. Zij hadden een heel lang gesprek gehad, na afloop. Hij had haar verteld over zijn vak. Zij bleek heel erg gecharmeerd van hem. Maar hij was haar domweg weer uit het oog verloren. Hij was niet geschikt voor de liefde. Hij kon ook eigenlijk alleen maar aan haar denken. Zij was altijd in zijn gedachten, ook al was hij soms maandenlang niet bij haar. Zij was klein van postuur, met een prachtige hoge borst, een schitterende kop en een echte vogelblik. Zij kon hem echt betoveren met dat heel specifieke lichaam, waar niets van klopte. Haar klauwtjes bijvoorbeeld, waren erg intrigerend.

De professor stond nog steeds te turen over zee, toen hij ineens een geluid als van geklapwiek hoorde, hij keek omhoog en daar was zij, zij hing boven hem, zij was natuurlijk de bergen in geweest, op zoek naar mythologisch voedsel. En hij maar turen naar de zee. Daar was zij! Zij landde

op de rand van het balkon. Zij bewoog zich onrustig heen en weer, wist zich niet zo goed raad met de situatie. Haar uiterlijk was van een specifieke schoonheid, zij had iets ongrijpbaars, zij wilde hem naderen maar was ook bang voor hem. Hij gaf haar de tijd om langzaam dichterbij te komen. Steeds dichterbij kwam zij op hem toe en toen ineens pakte hij haar beet en trok haar dicht tegen zich aan en hij voelde hoe haar lichaamswarmte tot hem doordrong, hij voelde hoe haar hart klopte. Zij bleef doodstil in zijn armen, en zo omhelsde hij haar en streelde haar rug, haar nek, haar kop nam hij in zijn beide handen, hij kuste haar, haar bek bleef daarbij steeds een beetje open staan, zij gaf zich helemaal aan hem over. Toen sloeg zij haar machtige vleugels uit, en omklemde hem met al haar kracht. Zij drukte hem voorzichtig op de grond en hij drong in haar, door haar vacht, alsof hij vanzelf de weg wist. Schokkende bewegingen van de paring kwamen als vanzelf tot stand en hij gaf zich helemaal aan haar over. Hij fluisterde haar zijn eigen gemaakte woorden in, het was neptaal, maar elk woord kreeg betekenis door de diepe gevoelens die hij verwoordde. Zijn diepste wezen drukte zich uit in haar. Zij werd zeer opgewonden en koerend en schuddend met haar hele lijf bracht zij hem buiten zichzelf. Zij zette haar klauwtjes in zijn borst en bracht hem met haar vleugels krachtige slagen toe. In haar ogen sprak geschiedenis. Zij gaf soms

hoge kreten van genot, terwijl hij zich opdrukte om haar vast te nagelen aan zijn spies en haar zijn stoten toe te brengen. Ineens verslapte hij en tegelijkertijd liet zij zich gaan. Zij steeg op van hem, en ontsnapte aan zijn lichaam. Hij liet zich door haar verleiden ook uit zijn lichaam te stappen, zich over te geven aan een virtueel orgasme, een eeuwige siddering, een goddelijke vibratie, een knooppunt van kosmische krachten. Zij was nu opgevlogen, en hoger en hoger begaf zij zich richting de zee, en hij bleef haar maar nastaren, tot zij helemaal verdwenen was, een wit stipje aan de horizon. Eindelijk, de wereld had nu geen geheimen meer voor hem. Elk raadsel was opgelost. Er was geen twijfel meer mogelijk: alle betekenis was weggefallen. Er was geen geheim, er was niets. Hij was gelukkig.

Puszta Projects.

1 Budapest was één bruisende kookpot van werkzoekenden, overal op de stations en op de pleinen keken ongeschoren mannen van allerlei pluimage je vorsend aan. Roemenen, Joegoslaven, Roma's: ze zagen er allemaal hetzelfde uit met hun donkere ogen en tanige koppen, uitgehongerd, op zoek naar een klus of desnoods een crimineel zaakje, als het maar geld in het laatje bracht. Het was ijskoud, het vror 28 graden onder nul. Wij stonden op het station Nyugati pu te kleumen en tuurden de treinen af op zoek naar onze zakenrelatie. We vielen nauwelijks uit de toon bij de mannen om ons heen. Waar bleef die kloothommel toch, de kou kwam ons de neus uit, in de vorm van ijsballen..

Eindelijk stopte er een ouderwets zware en lange trein die rechtstreeks uit Wenen kwam, met veel gepiep van rails en indrukwekkend vertoon van stalen remschoenen. Een spectaculair klank- en lichtspel. Ik zag in een flits een coupé met rood-fluwelen banken met daarop een blonde schoonheid langs schieten en kreeg een déjà vue: dit was de Oriënt Express en zij wachtte op mij, haar minnaar. Zij stond zojuist op om de gordijntjes reeds te sluiten... "Godverdomme, waar blijft die ouwe nou?" vloekte Herman V., mijn nooit versagende collega-zakenman. Een echte duikelaar die Herman, al twee keer failliet geweest, overal zijn

neus ingestoken, all over the world, tot aan Honolulu toe. De ene keer met meer succes dan de andere keer. Echt geslaagd (als zakenman) kon je hem niet noemen. Sterker nog: hij stond zijn gat te krabben, en dat was niet voor niets: we hadden geen dubbeltje meer in onze zak. Hij was wel de meest krankzinnige figuur die ik ooit in mijn leven ben tegengekomen, een altijd vrolijke man met een oude gitaar waar hij maar één deuntje op kon spelen, het onvermijdelijke : *The House of The Rising Sun*. Een echte flierefluiter die Herman, en een eeuwige gipsy, net als ik. Hij had een snor en een haarstukje. En een oude Mercedes Station Diesel uit 1969, die al eens door zijn voegen gezakt was, de achteras was toen godbetert gebroken. Herman werd toen afgeserveerd op een oplegger naar een lokale Hongaarse schuur die voor garage moest doorgaan. En jawel hoor, die roestbak bleek toch nog weer te repareren. En ik moet zeggen, de motor liep nog steeds als een zonnetje. We gebruikten dit vehikel niet alleen als vervoermiddel, maar ook als hotel en restaurant. We wilden net rechtsomkeert maken toen we helemaal aan het eind van het perron een oude man zagen strompelen die zoekend en vooral wantrouwig om zich heen keek, hij leek een beetje op een hagedis want om de haverklap stak hij zijn tong een stukje naar buiten om hem daarna weer heel snel in te trekken. Hij had een sterk verouderde grijze jaren '50 bril op waardoor hij de indruk

wekte een of andere geflipte gereformeerde ouderling te zijn met een onmiskenbare voorkeur voor een veel te ver doorgevoerde soberheid, terwijl we nota bene wisten dat deze minkukel multimiljonair was. Ja het kon niet missen, dit was onze man, deze mijnheer Philipsen bulkte van het geld en dat gingen wij hem zo snel mogelijk uit zijn zak kloppen. Goddank waren we niet weggegaan, ook al waren we dan half bevroren, we hadden eindelijk beet en goed ook. Er gloorde weer licht aan de horizon, het leven was (soms) goed. Herman, ongelooflijk klein van postuur, maar niet te beroerd om altijd en overal als eerste op af te stappen, ging mij voor en had zijn koffer al te pakken, ik zag hem de hand schudden van de ouwe en beleefd vragen stellen. Ik, lange slungel, keek de kat uit de boom, en wachtte tot de beide heren vlakbij mij waren aangeland. “Mijn compagnon, de heer W.”, sprak Herman onderdanig “– W., dit is mijnheer Philipsen.” Ik schudde de oude stevig zijn hand en hield meteen een peiling in de wijk: achter zijn dikke brillenglazen keken een paar dierenogen mij doordringend aan, een roofvogel zoveel was duidelijk. Philipsen was dan wel oud maar ook slim want boer geweest en zoveel was ons inmiddels duidelijk: boeren waren stuk voor stuk spijkerharde ondernemers, genadeloos en keihard. Niks geen moraal, als ze jou een poot konden uitdraaien, graag zelfs! Wij hadden al heel wat lesjes geleerd

en het nodige leergeld betaald.. Onze business was visionair: nu de Muur omgelazerd was en het IJzeren Gordijn was opgehaald/opgedoekt zagen wij als zovelen onze kans schoon in Oost-Europa. Overall om je heen kwam je ze tegen: de avonturiers, de jongens met de wilde plannen, dromend van luchtkastelen en het grote geld. Niets menselijks was ons vreemds, wij hadden door middel van een grondige analyse uitgeplozen dat in Nederland de boeren helemaal over hun nek gingen vanwege de enorme bureaucratie. Het was in NL nauwelijks nog mogelijk op grote schaal te boeren zonder bevoogding door de Overheid op tal van terreinen, met name elke Hollandse koeiendrol kostte tegenwoordig keihard geld. Het mestoverschot had in het kleine landje met de hoogste bevolkingsdichtheid ter wereld gigantische proporties aangenomen, ja, dit was zonder meer een hot item. Geen wonder natuurlijk: op elke m² stond wel een koe, paard of schaap te pissen en te schijten in een of ander weiland in Nederland, en ja, zo was er natuurlijk zo langzamerhand toch sprake van zeer ernstige bodemvervuiling.. sterker nog, Nederland was het meest vervuilde land van Europa. Maar wij hadden de oplossing bedacht: hier in Oost-Europa was nog volop ruimte voor de echte boer die hier immers helemaal uit zijn dak kon gaan! Land genoeg, en genoeg mensen die wel wilden werken, weliswaar had niemand hier geld maar dat hadden nu juist onze boeren weer

wel. Investeer! Puszta Projects! Welkom, welkom, heren, wij weten waar u zijn moet, wij hebben het juiste netwerk, wij hebben de knowhow, wij kunnen u de volgende objecten aanbieden, 2000 ha? ehh.. jazeker, u zegt het maar. In werkelijkheid wisten we niets van landbouw laat staan veeteelt maar we speelden onze rol met verve. Wij waren immers tussenpersonen, om het even om welke handel het ging..We hadden het hele land afgestroopt op zoek naar de juiste want goedkope objecten. We waren al een paar keer hard op ons bek gegaan met Duitse en Oostenrijkse maar toch vooral Nederlandse boeren die dan weer achter, boven of onder ons langs laveerden: dank u wel heren, leuk object, wij doen de aankoop verder zelf wel. Zo hadden we dus nu al maandenlang rondgesjowd en de prachtigste objecten in kaart gebracht die dan vervolgens voor onze neus weggekaapt werden door de aanvankelijk o zo belangstellende en beleefde maar uiterst geraffineerde boerenlullen die zich aanvankelijk voordeden als serieuze zakenpartners – hoeveel bedraagt uw fee? - maar die in werkelijkheid dus stuk voor stuk schoften bleken. Puszta Projects draaide als een tierelier, alleen het leverde geen zak op..Een fee? Ben je gek! Een lange neus richting de jandoedels die zich als tussenpersonen met die idiote firmanaam: Puszta Projects sierden! Geld? Forget it. NO WAY. Steeds weer hadden wij in het stof gebeten. Deze klootzakken waren nog

gemener dan wij, hoe was dat in godsnaam mogelijk? Bovendien was de juridische kant van de zaak uiterst ingewikkeld. Buitenlanders konden niets kopen. Je kon hooguit een aftands boerenbedrijf kopen, zonder grond. Je kocht dan een paar panden die op instorten stonden en een zootje ouwe machines, meestal voormalige staatsboerderijen, werkelijk om te huilen. Maar het ging die boeren uitsluitend om de grote grond natuurlijk. Grond aankopen verliep moeizaam, via een constructie met een KFT, een soort van Hongaarse BV, waarin je dan samen optrok met een Hongaar. Meestal een oude man, die nog net niet vriendelijk verzocht werd zo spoedig mogelijk de pijp uit te gaan, je kreeg dan immers de zaak alsnog binnen afzienbare tijd op je eigen (westerse) naam. Er werden soms zelfs ongeneeslijk zieken uit een lokaal ziekenhuisje gehaald om nog even een handtekening te zetten. Alleen, er waren ook reeds tal van voorbeelden gepasseerd waarbij zo'n Hongaarse stroman juist de kersverse eigenaar piepelde: de KFT werd binnen de kortste keren leeggehaald tot en met de kasgelden en de computers aan toe. Ja je moest goed op je tellen passen in deze woestenij. Overal stond iemand klaar om je tot op je hemd uit te kleden oftewel tot op het bot te fileren. O, heb jij nog wat geld in je zak? Mooi! Dan zorg ik er wel voor dat jouw geld van mij wordt. Dat was de instelling van het gros van de aankomende ondernemers - altijd aas-

gieren - of ze nu vanuit het Westen of vanuit het Oosten kwamen. Ook wij probeerden ons zoveel mogelijk als oplichters te gaan gedragen. Maar dat viel nog helemaal niet mee, dat is een vak als elk ander. Zo was ik vooral een expert geworden in de juridisch afhandeling van een en ander en ik moet zeggen, ik had iets zeer goeds uitgeplozen: wanneer je als Nederlandse boer een boerderij met flink wat grond wilde kopen, moest je dat bij voorkeur doen van iemand die al heel oud was. Je deed er dan vervolgens het beste aan een pachtcontract af te sluiten waarbij jij als de pachter het vruchtgebruik voor minstens 30 jaar afkocht (ouder zouden de Hongaarse eigenaren, gemiddeld boven de zeventig, immers toch niet worden?) Tegelijkertijd werd een testament opgemaakt, waarbij jij, de pachter uit NL, vanzelf eigenaar van de grond werd, namelijk na versterving van de Hongaarse eigenaar. Een geniaal concept al zeg ik het zelf, want dit was de enige echt veilige manier om een object op je naam te krijgen: erfrecht was immers zo oud als de wereld en je stond zodoende juridisch bijzonder sterk. Er was geen speld tussen te krijgen, de Hongaarse overheid stond machteloos, zo was mij verzekerd door de advocaat die deze constructie samen met mij had uitgevogeld voor het slordige bedrag van slechts 950 Deutsch Mark, zijnde echter wel zo'n beetje ons laatste geldje. Diepte-investering. De rolverdeling van Puszta Projects

richting de klanten was helder en eenvoudig: ik – in mijn uiterst gesoigneerde kledij - deed mij in alle gevallen voor als juridisch zeer ter zake kundig. Herman was meer de man van de Social Talk. Die lulde iedereen een project in, zonder blikken of blozen. Die kon - als je hem zijn gang liet gaan - iemand nog een openbaar urinoir verkopen als zijnde de modelwoning voor een bungalowproject, u zegt het maar. Ja wij waren echt goed bezig. Alleen hadden we geen sou meer, we waren echt platzak. De ontvangst van de weledele heer Philipsen door Puszta Projects verliep werkelijk voorbeeldig. Mijnheer wilde om te beginnen eerst maar eens even met thuis bellen.

“Hoe ging dat in zijn werk? Via een kaarttelefoon?” Juist ja. “Hadden wij wellicht zo’n card voor hem in bruikleen?” Herman gaf hem zonder blikken of blozen onze eigen card. Nadat Philipsen in een cel mevrouw Philipsen - die ongetwijfeld een beetje doof was - minutenlang had staan toeschreeuwen over alle toestanden onderweg, kwam hij even later stralend op Herman afgelopen om hem zijn card weer te retourneren met de eenvoudige tekst: “op!”. Herman en ik keken elkaar even veelbetekend aan. Herman keek daarbij ietwat smekend. Zijn blik interpreteerde ik als: laat nu maar, diepte-investering! Philipsen had honger. Wij begaven ons in optocht naar het stationsplein, het krioelde er van de Hongaarse restaurants. Mijnheer Philipsen hobbelde achter Herman aan, ik sloot de

rijen, terwijl we ons een weg baanden door de talloze Roma's die ons vijandig nastaarden. De heer Philipsen leek al gauw goed thuis in deze Balkanstad, hij liep alle gerechten met goulash en paprika voorbij en liep regelrecht op een gloednieuwe Burgers King af. Wij volgden hem schoorvoetend, deze tent hanteerde westerse prijzen en was eigenlijk veel te duur voor ons. Even later bestelden we onze pizza's, wij elk een kleine en Philipsen een grote. De kerel vrat als een beest, met veel zijwaartse kauwbewegingen en gesmak, en met hoe dan ook zijn ouwe hondenbek geheel open, zodat je het fanatieke gemaal van zeer dichtbij kon waarnemen. Halverwege ging hij eindelijk wat langzamer eten. Hij begon lichtjes te steunen, wat jammer nu, het was tevéél. Nadat ik de rekening met mijn creditcard betaald had – wie dan leeft wie dan zorgt – begon hij te jammeren dat het zo zonde zou zijn om de helft van de pizza weg te moeten gooien. In Holland zou hij het ding in een plastic zakje hebben gepropt, echter op zijn vraag of ik de pizza op deze wijze niet zou willen meenemen, haalde ik hem over snel voort te maken, daar het immers vroeg donker zou worden. Eenmaal buiten begon hij er meteen weer over. “Zonde, echt zonde. Wat een lekkere pizza...” Het water liep hem al weer in de mond, ja echt, hij kwijlde. Dit zou zich nog heel vaak gaan herhalen. Herman en ik waren het al snel eens: wij hadden een echte Vrek aan de haak geslagen.

Het werd al snel donker, morgen was er weer een dag, we dumpten de ouwe in een quasi chique hotel met een fraaie marmeren entree, een granieten desk en glimmend gepoetste koperen trapeleuningen (de matrassen hadden vermoedelijk dezelfde zaadvlekken als overal elders in de stad, maar goed). We waren heel erg toe aan een groot glas bier. Aan de bar in de lounge rekende ik meteen alvast zes extra grote biertjes af met de Goldcard. Die hadden we wel verdiend. Mijnheer Philipsen knorde van plezier, hij was echt in zijn nopjes met onze ontvangst. We beloofden hem morgen te zullen verrassen met fantastische aanbiedingen. Ik begon een gloedvolle redevoering te houden over onze werkwijze en onze indrukwekkende expertise. Philipsen was echter nauwelijks onder de indruk. Hij luisterde in het geheel niet en in plaats daarvan begon de oude vos - die al jaren op grote schaal bleek te speculeren in Hongarije -, ons een perceel grond bij de grens met Oostenrijk aan te smeren en nog wel voor een achterlijk hoge prijs: "daar wisten we toch wel iemand voor"? Pas toen ik verhaalde omtrent mijn geniale juridische constructie omtrent het op je naam krijgen van grote grondstukken spitste de oude boef zijn oren. Ondanks hardnekkig aandringen zijnerzijds bleef ik mij expres in vage termen hieromtrent uitlaten – we hadden onze lesjes geleerd. Eindelijk droop de ouwe knorrepot af richting z'n eenpersoonskamer met

alleen een bed, de goedkoopste kamer die er was te krijgen in dit toch al niet dure hotel. Herman en ik evalueerden deze dag en waren opgetogen over het feit dat deze veelvraat reeds het klappen van de zweep kende, hij was goddomme al jaren aan het piemelen geweest in Hongarije en had op grote schaal via de KFT–constructie gronden bemachtigd ter speculatie. We bespraken onze tactiek voor de volgende dag en hoe we deze Vuile Vrek zouden gaan uitkleden. Ik besloot een contractje op te stellen omtrent onze fee dat wij hem vooraf zouden laten tekenen, geen gelul, het was nu tijd voor een vette fee in onze zakken. Herman zat zich met de bekende dollartekens in zijn ogen al op een bierviltje rijk te rekenen. Ook ikzelf voelde mij nu behaaglijk warm worden, en ik dacht nog maar even niet aan de treurige Mercedes Station waarin we straks op een of andere Parking gebroederlijk naast elkaar zouden liggen weg te rotten van de kou. Je moest het gewoon zien en erin blijven geloven. Cashen, nu! Mijnheer Philipsen kwam ons toe, we verdienden het om hem te strippen. Puszta Projects ging eindelijk zijn vleugels uit slaan, zoveel was zeker.

2 Ik werd natuurlijk weer als eerste wakker. Van de kou. Normaal lieten we de motor om het uur een kwartiertje draaien. Herman was echter de laatste keer aan de beurt geweest en hij was domweg niet wakker geworden. Hij lag als een foetus te slapen

en maakte bij het snurken zijn typische varkensgeluiden waarbij hij eruitzag als een pasgeboren regenworm. Ik bekeek mijn vriend omzichtig. Ik respecteerde zijn taaie overlevingsdrang, hij kon niet stuk, nooit. Spankracht bezat hij als geen ander, maar als hij echt moe werd stortte hij in mekaar, sliep een paar uurtjes en kon er vervolgens weer een etmaal tegenaan. Overal zag hij altijd wel een lichtpuntje, ondanks alle tegenslagen. Hij kon wel vreselijk vloeken met name wanneer hij bijvoorbeeld autopech kreeg. Dat was ook nu weer het geval. Ik probeerde namelijk de Mercedes te starten, maar er klonken slechts wat zacht kreunende geluiden vanonder de motorkap. Of was dat Herman? Hij schopte het vieze schotsgeruite dekentje weg en maakte een biertje open. Zijn hoofd stond duidelijk op onweer. “Dit gaat niet meer goed komen, godverdenondeju.” schalde hij bij wijze van openingszin. “Krijg maar de klere met je Puszta Projects, W., ik ga naar huis.” kraaide hij terwijl hij triomfantelijk een van onze zorgvuldig samengestelde kleurenbrochures in de hoek smeed. “Tyfuslijers die boeren, allemaal kankerlijers, laat ze maar de landbouwtering krijgen. En die Limburgse kloothommel, mijnheer Philipsen, die kan een telefoonkaart in z’n aars krijgen, die ouwe lullenkont split ik zo in tweeën.” Ik kon hem maar het beste even laten uitrazen. Ik gaf hem mijn kammetje. “Kom jongen trek die laatste haren maar uit je bol, dan ga ik wel even op onderzoek

uit.” Ik stond al buiten want ik had een vent gezien met een grote snor en een nieuwe jeep die ik wou charteren. Hij had dan wel een zeer onguur uiterlijk, (ook die jeep was vast niet betaald van zijn salaris als ambtenaar bij de Gemeente), maar hij had vermoedelijk wel startkabels. En ja hoor hij bleek bereid even zijn accu ter beschikking te stellen en zo had ik de Mercedes in een mum van tijd weer aan de praat. Ik bedankte de man die als vanzelfsprekend zijn gehandschoende hand ophield die ik echter - goed gespeeld - volkomen negeerde onder het roepen van kreten als: “Kussunum sepen! “Wieszontlataszra!” (Bedankt, tot ziens!). Goddank wist ik de man blijkbaar zo te imponeren met deze vloed aan Hongaarse taalkennis dat hij afdroop.

De Mercedes liep inmiddels als een zonnetje en de auto werd nu snel warm. Herman was inmiddels bezig met pogingen zich te fatsoeneren. Dat betekende dat hij zijn kleine toilettas voor zich had uitgepakt en dat hij in de spiegel drukdoende was zich met een bot weggooischeermes te scheren. Hij zat onder het bloed. Hij wreef zich droog met een smerige - ooit witte - handdoek, en nadat hij het bloed over zijn gezicht had gewreven zag hij er ineens een stuk florissanter uit. Ik gaf hem een slokje van de abrikozen likeur die ik - speciaal tegen de kou - vorige week in de ABC Supermarkt had aangeschaft. Het warme goedje brandde in onze maag en even later waren we goedgegemutst

op weg naar het Hotel waar onze Philipsen allang op ons wachtte, ongetwijfeld lurkend aan een smerige bak koffie. Je kon maar beter arm zijn, toch? Zo slecht hadden wij het tenminste nog niet!

3 Het sneeuwde niet alleen, er lag ook ijzel. We glibberden met de auto heen en weer over de rijbaan, er was geen beginnen aan. Overal lagen weggegeden auto's langs de kant, de weg was een spekgladde ijsbaan. Herman, die zich normaliter reeds met een bumper vol beschermengelen door het verkeer placht te begeven, trok zich nu al helemaal nergens iets van aan. Hij scheerde soms rakelings langs voetgangers, stopte op een millimeter afstand van enorme trucks, wist maar met moeite al slippend de wagen langs de ingesneeuwde voertuigen te loodsen. Maar het moet gezegd, we stonden even later voor de ingang van het Hotel. Het was mijn taak om de heer Philipsen op te halen. Philipsen stond in de hal te dralen. Zijn koffer stond naast hem. Hij sprak de gerant aan en vroeg om de rekening. Ik voelde de bui al hangen: hij zou toch niet..wel dus. Zuchtend zette ik de handtekening. "Diepte-investering" fluisterde ik Herman toe bij het instappen. We waren op weg. Eindelijk, business. Philipsen zat achterin en begon weer over de pizza te mekkeren. "Mijnheer Philipsen, wanneer wij eenmaal zaken hebben gedaan gaan we zeker een reuze pizza voor u bestellen." grapte Herman.

Hij had er duidelijk zin in vandaag. Mijnheer Philipsen begon mij nu scherp te ondervragen over mijn geniale constructie met de grond. Ik zei dat ik hem onmogelijk meer kon vertellen, alleen wanneer we met elkaar in zee zouden gaan zou ik hem kunnen inwijden in mijn geheimen. Hij barstte bijna uit elkaar van nieuwsgierigheid, ik hield een papier omhoog en legde uit dat dit de beschrijving was en dat dit papier echt goud waard was, we gebruikten dit zelf iedere dag (we hadden nog nooit iets verkocht) en zeker in zijn geval met al die gronden die hij reeds aangeschaft had was het van het grootste belang om de juiste expertise erop los te laten, wij hadden nu eenmaal veel ja heel veel leergeld betaald en door jarenlange ervaring eindelijk een betrouwbaar netwerk van de juiste advocaten en notarissen tot onze beschikking, een goed netwerk was alles, dat wist hij toch ook wel? wist hij wel hoe er gerommeld werd met de eigendomspapieren, had hij zijn transacties wel dubbel gecheckt in het Kadaster? Hij werd nu bloednerveus, en probeerde het papier uit mijn hand te trekken. “Nee nee, geen sprake van, ik kan u dit niet zomaar geven. Iederéén zou wel willen weten hoe je het beste de grote grondstukken op je naam krijgt, dit is keiharde business, alleen wanneer u via ons een deal maakt kan ik u verder informeren.” Hij wilde nu het nummer van de door mij genoemde en geroemde advocaat, want hij zag zich na mijn verhaal

genoodzaakt om al zijn voorgaande transacties te laten dubbel checken. “Ook daar kan ik slechts in een later stadium een mouw aanpassen,” sprak ik zelvend, “natuurlijk, wanneer we eenmaal voor u aan het werk gaan zijn wij niet meer te houden.” Herman gaf mij zonder dat de oude heer het in de gaten had een flinke por in mijn zij. In mijn spiegeltje zag ik dat Philipsen een grote boerenzakdoek tevoorschijn haalde en zich het zweet van zijn gezicht wiste. Zijn stem bibberde een beetje toen hij zei: “Graag, heel graag.” De man was als was in mijn handen. Ik besloot dat dit het moment was om hem voor het blok te zetten. Ik maakte gewichtig mijn koffer open, deed net of ik heel erg op zoek was “naar de contracten”, vroeg Herman ernaar met een knipoog, waarop hij riposteerde “dat hij - zeker weten - gezien had dat ik de contracten in mijn koffer gedaan had.” Gelukkig, helemaal onderop toverde ik een aantal papieren tevoorschijn. Ik legde Philipsen uit dat we niets maar dan ook niets konden laten zien dan zonder een handtekening.

Het papier zag er zo uit:

>

PUSZTA PROJECTS

Hierbij verklaart Opdrachtgever:

Dhr:.....

Adres:.....

Woonplaats:.....

onroerend goed objecten te willen bezichtigen die hem worden aangeboden door bemiddeling van Puszta Projects in Hongarije. Wanneer het tot een koop/transactie komt bij een object (zie verder bijlage) dan is Opdrachtgever een fee van 10% exclusief de kosten verschuldigd aan Puszta Projects. Bezichtigingskosten 250 gulden per object.

Aldus overeengekomen te Budapest,

Datum:

Voor akkoord, opdrachtgever,

.....

Voor akkoord, Puszta Projects,

.....

.....

Tegelijkertijd liet ik mijnheer Philipsen een pakketje met objecten zien, zonder het nog aan hem te geven. Hij begon er meteen op de voor hem zo typerende wijze aan te rukken en te trekken. Maar ik wist van vorige contacten nog heel goed hoe dat

eraan toeging: men stak de info heel snel in een koffer of schreef eenvoudig adressen en namen over etc., om vervolgens later zelf met een object aan de gang te kunnen gaan met dank aan Puszta Projects. Terwijl hij het papier c.q. contract minstens drie keer doorlas, kreunde mijnheer Philipsen steeds luider. Dit had hij nog nooooit meegemaakt jammerde hij, 10%! En dan die bezichtigingskosten. Hij vond het allemaal maar van de gekke. Maar ik kende mijn pappenheimers. “Weet u wat, laat die bezichtigingskosten dan maar zitten, kras die maar door, maar alleen omdat u het bent. En aan niemand verder vertellen aub.” Dit aanbod deed wonderen. Hij bedankte mij uitvoerig en begon het formulier nu in te vullen. Ik had mezelf toch al geheel en al ingedekt met het “excl. de kosten”, de teller liep al voortdurend mee in mijn hoofd, hij zou behalve de fee te zijner tijd een gepeperde rekening krijgen, van welke pizza of telefoonkaart dan ook, we waren gvd toch geen liefdadige instelling. Even later zat hij in de brochure te bladeren en druk aantekeningen te maken, de schurk zou wellicht later proberen om toch nog weer achter of boven of onder ons langs zaken te doen, maar ik had hem met het zetten van de handtekening voorlopig voldoende vastgespijkerd op onze voorwaarden. Je bent een prof of niet. Tot mijn schrik bedacht ik mij wel dat door mijn genereuze kwijschelding van de bezichtigingskosten we nog steeds geen poen in de

dagkas zouden krijgen. Maar Philipsen ging kopen, zoveel was zeker, ik kon maar beter voor het grote geld gaan, het geld brandde immers in zijn zak, hij had zich laten ontvallen dat hij een object van om en nabij het miljoen zocht, 10 % fee van een miljoen was wel even in één keer een jaarsalaris. We zouden in één klap boven Jan zijn. Misschien konden we wel een grietje inhuren om de telefoon aan te nemen in NL. Wie weet. Wie weet. Ik moet toegeven dat ik behoorlijk opgewonden raakte. Het papier met de handtekening van Philipsen brandde in mijn zak, dat papier alleen al was goud waard. Herman stoof zo goed en zo kwaad als het ging met de Mercedes over de regionale weggetjes. Ginds wachtte een eerste superobject. Speciaal voor mijnheer Philipsen. Hij kicke nu al op de foto's en vroeg honderduit. Hij stond op scherp. Wij werden rijk.

4 De avond viel. We hadden een heel zware dag achter de rug. Philipsen was onvermoeibaar. Hij wilde alles bekijken. Ons enthousiasme was er nog wel, maar het chaufferen over de ijswegen was lastig en intensief en het voortdurend getoeter van Philipsen die ons werkelijk overstelpte met vragen was doodvermoeiend: om welke grondsoorten ging het hier, welke gewassen kon je hierop kwijt, om hoeveel ha ging het, hoe was de bereikbaarheid, hoe was het land verkaveld, aantallen koeien, hij wist van geen ophouden. Ik moest

werkelijk alles op alles zetten om mijn rol als agrarische intermediair waar te maken. Tjonge, tjonge wat wist ik er veel van, ik stond er zelf paf van. Ik had gewoon goed geluisterd tijdens de talloze andere visitaties, en zo leek het net of ik zeer ingevoerd was. Soms maakte ik een dom foutje over de hoeveelheid kunstmest per ha en hoeveel dat kostte en corrigeerde Philipsen mij, maar dan loste ik dat tijdig op met een tussenwerping: “Oh zei ik dat? Nee ik bedoel natuurlijk ..” We zaten nu tegen de grens met Roemenië, een zeer onherbergzaam gebied. We waren op weg naar het einde van de wereld: Pusztamerges.

De Mercedes draaide met deftige snelheid het terrein op van de boerderij die we hem als laatste zouden laten zien, een hoop ellendige oude gebouwen, totaal doorgeroeste Jakobsladders, vergane tractoren die op dooie insecten leken, en vooral: een hoop smerigheid op het erf .Wat een teringzooi. Maar er zat zeer veel land bij dit object, ca 1500 ha en dat was het enige waar het om ging. Kopen die handel, paar jaartjes wachten en dan het 100-voudige vangen. Dat was de bedoeling. Als Puszta Projects meer geld in kas had gehad zouden wij zelf dit object wel hebben gekocht, zo lucratief was het hele verhaal. Maar ja wij waren zelf nu nog even net niet kapitaalkrchtig genoeg, begrijpt u wel? Philipsen kwijlde en liet

zijn varkensoogjes rollen. Het geld pulde uit zijn zakken, zoveel was zeker. Hij wou kopen, NU! Dit object was bij ons aangebracht door een zeer belangrijke connectie: Zsolt. Zsolt was een echte Roma: met een onwaarschijnlijk grote snor, een doordringende blik die dwars door je heen ging, en met een handdruk waarvan je na afloop nog minutenlang stond te duizelen van de pijn. Hij bulderde zijn gloedvolle teksten in een stortvloed over ons heen. Alles wat hij in de aanbieding had was natuurlijk even mooi en prachtig en eigenlijk al zo goed als verkocht, aan een Duitster of Oostenrijker, ja jammer voor ons, maar als we een echt goed bod deden kon hij misschien alsnog iets regelen? Wij prikten zijn verhalen natuurlijk binnen de kortste keren door en toen hij eenmaal door had wat voor vlees hij met ons in de kuip had werd hij een stuk toeschietelijker. We maakten hem helemaal gek met onze verhalen over Puszta Projects en hoe wij overal in Hongarije de ene na de andere deal gesloten hadden met onze NL boeren. Vooral de betrouwbaarheid en de kredietwaardigheid van onze geachte cliënten maakte diepe indruk. Het verhaal leidde als vanzelf naar het hoogtepunt: de komst van de puisant rijke Philipsen, de superinvesteerder en multimiljonair met wie wij natuurlijk al de nodige zaken hadden gedaan. Zsolt begon nu echt geïnteresseerd te raken, hij toverde het ene na het andere object uit de mouw, en onze lijst groeide als kool. Hij was zo

mak als een lammetje en at uit onze hand. We reden met zijn auto en op zijn kosten dagenlang door de regio en bezochten het ene na het andere object, een oude suikerfabriek, een gigantische koeienstal, een tiental enorm uitgestrekte schuren inclusief kalkoenen die ons op een oorverdovend concert trakteerden, (“Zeg, Zsolt, krijgen die beesten nog wel voldoende te eten?” - Herman), een immens grote varkensboerderij waar we blauwe plastic sokjes over onze schoenen moesten aantrekken vanwege besmettingsgevaar, een jachtkasteeltje, het kon niet op. Zsolt was hot en niet zo’n klein beetje ook. Hij trakteerde ons om het uur op een pils of een lekkere goulash, wij voelden ons met de minuut beter en vooral belangrijker worden. Dit was nu wat wij onder een goede zakenrelatie verstonden, nietwaar. Zsolt, de vliegende keep van Puszta Projects! Wij beloofden hem gouden bergen en aten intussen ons buikje rond. Nu we hier in Pusztamerges beland waren stond Zsolt ons als een trouwe hond op te wachten. Hij zag er slecht uit. Het was nu werkelijk ijskoud. Hij stond te blauwbekken onder een lamp en blies enorme witte dampen de lucht in. “Onze lokale man, Zsolt” stelde ik hem voor aan Philipsen, maar die was al niet meer te houden en rende met een noodgang de velden in. Onze cliënt was binnen de kortste keren verdwenen in de mist! Zsolt rende als een hazewindhond achter hem aan. We hoorden hem tekst en uitleg geven,

Philipsen draafde heen en weer. Toen gebeurde het. Overal vandaan doken ineens mannen op, sommigen alleen, of in groepjes zachtjes pratend. Zsolt ging voorop met Philipsen, en het leek wel alsof zij honing aan hun billen hadden kleven. Who were those guys? Herman wist amechtig hijgend langs zij Zsolt te komen en informeerde in een onbewaakt ogenblik wie dat in godsnaam allemaal waren? Hij glimlachte beminnelijk en fluisterde met filosofische diepte de tekst "Tussenpersonen!"

Als vliegen om de stroop zaten we dus met nog eens een legertje tussenpersonen opgezadeld. Zsolt had ons goed bij de neus. Dit kon natuurlijk uit de hand lopen, ik moest nu alle zeilen bij zetten. Het object stond Philipsen aan, zoveel was duidelijk. Nadat we een paar kilometer over de keihard bevroren grond gestrompeld hadden (Philipsen stond erop overal grondmonsters te nemen), vond ik het welletjes en verordonneerde een bijeenkomst op de boerderij met uitsluitend de eigenaar. Dit bleken echter drie mannen, en ook nog eens, jawel hoor, onvermijdelijk, neven te zijn. Zsolt loodste ons een keuken binnen, en we kregen een goedje te drinken waar je meteen van achterover sloeg. Ik wilde eigenlijk het liefste meteen naar bed, bij voorkeur met het liefstallige zigeunermeisje dat onze glaasjes steeds weer volschonk, maar ja, het werk ging voor. Ik gaf Herman opdracht bij de deur te gaan staan om de Tussenpersonen buiten te houden, althans

voorlopig. Zij verdrongen zich in de deuropening en riepen de meest schunnige teksten naar het meisje afgewisseld met enkele zakelijke kwinkslagen richting Zsolt. Zsolt bulderde boven alles uit en vroeg ons om een bod. Ik kon echter ook heel hard schreeuwen: “Documente, Papiere”. Het duurde even, maar even later gooide een van de neven een uiterst beduimeld stapeltje papieren op tafel. “Zsolt, controliere!” Ik leek wel een kampcommandant. Maar het werkte. Zsolt ging achter de gammele tafel zitten en begon aan zijn huiswerk. Herman maakte grappen bij de deur en moest zo hard lachen dat ik vanuit mijn ooghoeken zag dat hij ineens op de grond viel. Die kon ik verder afschrijven, fijn hoor, zo’n compagnon. Zijn hinnikende paardenlach werkte echter zo aanstekelijk dat het koor van Tussenpersonen hem beloonde met een daverend geschater en oorverdovend gebas van oerklanken. Wat was er nu zo leuk? Mijnheer Philipsen! Hij stond te kokhalzen in een hoekje van de keuken boven een emmertje, het meisje had bezorgd een rank armpje om hem heen geslagen. Ik was jaloers op die oude. Hij trok het duidelijk allemaal niet meer. Gvd, wat een puinhoop. De Tussenpersonen werden steeds assertiever, ik moest nu echt haast maken. Zsolt brulde om meer documenten. En verdomd, er kwam nog een extra stapeltje paperassen zijn richting uit. De communisten wisten wat wetgeving inhield, die gingen niet over een nacht ijs.

“Alles gute, ninc problema!” stelde hij deskundig – maar naar mijn bescheiden mening toch net iets te snel - vast. “Jetzt Preise!” riep ik en het werd ineens verdacht stil. De neven begonnen nu aan hun uiterst moeilijke taak om de reële prijs te bepalen. Zij hadden bij ons eerste bezoek een prijs laten vallen van 1.3 miljoen Deutsch Mark, maar een kind wist dat dat bedrag een belachelijk hoge prijs was. Ik had zelf als bodemprijs 800.000.= gulden in gedachten voor dit object, en daarmee zouden de neven bijzonder tevreden zijn, dat wist ik. De oudste neef gebod het meisje om onze glazen bij te schenken. Hij hief het glas en we moesten wel weer meedoen. Ik zag hoe Herman met het meisje aan het flirten was. De arme Philipsen was nergens meer, hij zat ineengedoken op een kruk aan het hoofdeinde van de tafel en kon het schijnbaar allemaal niet meer zo volgen. Ik moest mijzelf nu bewijzen. Puszta Projects zou dit varkentje wassen. Het ging er nu om de zaak vakkundig af te ronden. Een kolfje naar mijn hand. “Preise?” vroeg ik opnieuw. Nog kwam er geen eenduidig antwoord, weer werden de glazen gevuld en nu begonnen de neven tegen elkaar te schreeuwen. Dit werkte als een rode lap op de stier bij de Tussenpersonen. Ook zij zetten het op een schreeuwen, iedereen loeide allerlei bedragen. Toen gebaarde de machtige Zsolt hen tot kalmte en werd het ineens stil: “Preise!” voegde hij mij nu toe, met een hoofdbeweging naar

achteren, waar Philipsen zat, wat zoveel betekende dat hij vond dat de ouwe maar een prijs moest zeggen. Allen keken naar Philipsen. Philipsen keek even op en schudde zijn hoofd. “Ein Million Deutsch Mark”, sprak Zsolt vervolgens alsof het om een pakje boter ging. Er stegen weer van alle kanten dierengeluiden op, waar ik ook keek, ik zag alleen maar dollartekens in de ogen. Was Zsolt nu verdomme gek geworden? Hij hield zich totaal niet aan de afspraken. Ik stond meteen op en liep boos naar de deur, maar werd daar tegengehouden door de Tussenpersonen. Herman was gelukkig weer een beetje bij zinnen gekomen en kwam mij te hulp en we gingen in druk overleg met elkaar. “Laat Philipsen maar zeggen wat ie wil,” fluisterde ik. Niet eens zo’n slecht idee. Philipsen wilde niet voor niets dit object kopen, hij zag het helemaal zitten met de grond die van een zeer goede kwaliteit was. Hij zou zeker een goed bod doen, en het was zelfs beter wanneer hijzelf het bod zou uitbrengen, dat kwam veel overtuigender over dan dat ik iets zou gaan staan roepen. Ik liep naar Philipsen, en verzocht om stilte. “Zeg het maar, mijnheer Philipsen, wat is het je waard?” vroeg ik hem zachtjes. Hij keek mij lodderig aan vanachter zijn onmogelijk gedateerde bril en zei uiterst beheerst: “Het is een goed object, jullie hebben goed je huiswerk gedaan, mijn complimenten, ik kan niet anders zeggen, ik zal een bod op dit object uitbrengen maar dat is dan

wel mijn enige en tevens laatste bod, en dat blijft wat mij betreft een week staan. “Nah, und?” vroeg Zsolt ongeduldig. Ik vertaalde voor hem, zo goed en zo kwaad als het ging. “Wieviel?” snauwde hij. “Hundertfuntzigtauzend Deutsch Mark” sprak Philipsen ineens luid en voor iedereen duidelijk hoorbaar. Een fractie van een seconde bleef het stil. Binnen een mum van tijd stonden alle tussenpersonen ineens in de kamer, bijna huilend. Toen gebeurde het ongelooflijke. Zsolt begon te brullen als een stier, en liep dreigend op Philipsen af, maar die bleef doodleuk zitten. Hij keek schuin omhoog naar de Hongaar terwijl deze hem onder de ergste vervloekingen bedolf. Af en toe gaf hij een enorme dreun op de houten tafel, vlak voor de neus van Philipsen, maar die bleef onverstoord. Ik schaamde mij diep. Ik voelde een ontzagwekkende weerzin tegen de hele situatie, ik had veel meegemaakt, maar dit was te erg. Hoe kon Philipsen deze mensen zo schofferen? De vuile hond! We stonden voor gek, maar dan ook helemaal. Ons belangrijkste contact, Zsolt! Buiten zinnen! Een volstrekt uit de hand lopende situatie. Zo kon ik toch niet werken? Wat een walgelijk amateurisme. We hadden onze tijd weer eens zitten verdoen met een grote klootzak, met een totale gek, met deze verdomde woekeraar. Ik sprak hem op ijzige toon toe. “Wij gaan vertrekken, mister” baste ik. Ik haalde het contract van Pusztas Projects uit mijn zak en verscheurde het voor zijn

ogen. “We gaan jou heel snel dumpen en zullen jou linea recta op de trein zetten en je betaalt in elk geval die 250 gulden bezichtigingskosten, ja?” Ik moest mij inhouden om hem niet een klap voor zijn smoel te geven. Philipsen knikte zwakjes. Herman gaf een ruk aan zijn arm ten teken dat hij voort moest maken en we wisten niet hoe snel we bij de Mercedes moesten komen. Er vloog een glaasje rakelings langs mijn hoofd. Herman duwde Philipsen achterin, startte de motor en reed met een noodgang weg, ik zag in het spiegeltje de gebalde vuisten van de tussenpersonen. Iemand gaf nog een enorme klap op het dak van de auto. We leefden nog, maar daar was echt alles mee gezegd. Toen, ineens, stond er iemand midden op de weg. Het was Zsolt. Hij grijnsde. Hij zwaaide met de bundel beduimelde documenten. Het felle licht van de koplampen maakten het tafereel des te angstaanjagender. Hij liep heel rustig langs de auto en tikte op de achterraut daar waar Philipsen zat en maakte een gebaar ten teken dat deze het raampje open moest draaien. Philipsen aarzelde geen moment. “Hunderfunftzigtauzend ist okay. Alles gute, ist gute Preise”, sprak hij minzaam terwijl hij Philipsen door het raampje de papieren aanreikte.

De Rodeo

De dauw lag als een zacht dekentje over het gras, dit waren de momenten dat Ian gelukkig was: 's ochtend heel vroeg, met alleen maar dunne, breekbare stilte - op het zachte hinniken na van de paarden, die hem vanuit de stal elke ochtend als een vriend begroetten. Hij was nu al zijn hele leven huisarts in deze kleine rotplaats, vergeven van de boeren en kleine middenstanders, die vol bekrompen ideeën zaten hoe het leven eruit behoort te zien. Het was nu eenmaal zo, dit gat was en bleef zijn standplaats. Hij had zich erbij neergelegd. De rivier stroomde waar de bedding liep, zo zag hij dat, en iedere keer als hij op de dijk liep en naar de rivier keek, realiseerde hij zich het weer. Met de stroom mee, er zat niets anders op. Als huisarts was hij goed in zijn vak en mensen kwamen van heinde en verre naar hem toe, ook al omdat hij dag en nacht voor hen klaar stond. Hij was altijd bereikbaar, ook al was hij zelf een keer helemaal in elkaar geslagen tijdens een weekend toen een gewonde man, die nog een half bierglas in zijn wang had zitten, hem alle hoeken van de spreekkamer had laten zien, “..omdat dokter er veuls te lang overdeed om effies open te make..” Zij vonden hem maar een vreemde snuiter, met zijn grote baard en alternatieve look, een buitenbeentje, maar “..dokter was wel 'n goeien vakman, waah...” Hij hechtte wel aan een eigen

privé-leven, hij leidde eigenlijk een dubbelleven. Hij had jaren geleden het oude pand van de notaris gekocht, een kast van een huis dat bovenaan de dijk stond, met een schitterende grote tuin met eeuwenoude bomen. Het pand had grote ramen die uitkeken op de rivier. Het was echter heel slecht gebouwd, want aan alle kanten verzakt in de zompige vette rivierklei. Er was niet één vloer recht in huis, maar Ian had de verzakkingen in de basisattitude van zijn lichaam opgenomen, hij liep altijd in bergpas richting spreekkamer, en bij de afdaling naar de bijkeuken zette hij automatisch al de terugtraprem op zijn benen. Het huis had wel een heel wonderlijke indeling, kruipdoor-sluipdoor kwam je van de enorme woonkamer via een trappetje in de woonkeuken 90 aan de achterzijde van het huis. Vanuit zijn woonkeuken kon hij naar de stal en de paardenbak kijken. Ook de slaapkamer boven gaf zicht op het paardenspul. Hij had altijd wel een stuk of vier, vijf paarden op stal staan die hij trainde en bereed, het waren zijn vrienden. Hij was gewend met hen te praten, en hij kreeg ook antwoord op vragen. Zoals nu bijvoorbeeld, vroeg hij aan Jolly Jumper of ie nog last had van zijn verstuijkte poot? Hij kreeg meteen een intensief gehinnik ten antwoord, bij wijze van explicatie met betrekking tot de toestand van deze patiënt. Hij tilde vervolgens Jolly Jumpers' poot op, bevoelde hem, en suggereerde dat er toch nog een rustdagje aan vastgeknoopt

moest worden? Jolly Jumper verzette zich onmiddellijk tegen dat idee en begon te schudden met zijn kop en te briesen en probeerde zelfs lan met de verstuikte achterpoot een rake klap uit te delen. Het waren net kinderen. Je moest heel consequent zijn en je houden aan regels en afspraken, anders werd je eenvoudigweg niet serieus genomen. Zo zag hij dat. Hij hield zich dan ook strikt aan een vast patroon met die beesten, daarom ging hij bijvoorbeeld ook nooit met vakantie. Natuurlijk waren er ook weleens minder leuke ervaringen: hij was ooit een keer door de zwarte hengst Rooney tijdens het rijden er afgegooid en onder het paard terecht gekomen. Zijn hoofd kreeg een hoef te verduren, en een week lang leek zijn gezicht meer op een soort bloemkool. Ook Betty had zo haar kuren, die kon je ineens in je kladden grijpen en haar tanden in je zetten. Tetanusinjecties waren soms wel nodig geweest na zo'n gebeurtenis... Maar al met al kon hij goed met zijn dieren overweg en zij met hem. Deze zaterdag was er kijkdag, hij had er – in elk geval de ochtend – speciaal vrij voor genomen. De bedoeling was een demonstratie te geven aan kinderen uit het dorp hoe je met paarden een heel leuke hobby kon ontwikkelen. Door een luidspreker die hij aan de paal van de lichtbak had opgehangen klonk vrolijke muzak, er heerste een concours hippique sfeertje op het terrein. Hij had een paar heuse barrages aangelegd in de bak, en een paar

kinderen uit het dorp die al jaren paard bij hem reden hadden een demonstratie gegeven. Er slierde allerlei jong spul over het terrein, sommigen met hun ouders, anderen in groepjes van 2 of 3: jonge kids die vol bewondering de paarden aaiden en vroegen of zij ook even op zo'n paard mochten zitten? Dat mocht en onder begeleiding van de oudere kinderen werd dan een rondje door de bak gereden. Jong geleerd, oud gedaan. Zo dacht Ian erover. Hij keek tevreden toe hoe in de bak zijn paarden rustig achter elkaar voortstapten met de blije kinderen op hun rug. Hij keek vooral vanuit zijn ooghoeken naar een meisje van een jaar of veertien die in draf Rooney bereed, haar opwaaiende blonde haar contrasteerde fraai met het diepe zwart van de wapperende manen van de hengst. Zij kwam uit een ander nabijgelegen dorp en kon reeds paardrijden. Zij had er gevoel voor, zoveel was zeker! Af en toe boog zij zich voorover en klopte op de brede hals van het paard, terwijl zij hem wat lieve woorden influisterde. Zij kwam even later op Ian afgereden, stopte met een draai haar paard en liet haar twee benen tegelijk door de lucht zwaaien om af te stappen. Zij stelde zich voor en zei dat zij graag les wilde op dit paard en ook nog wel tijd over had om doordeweeks af en toe te helpen met de verzorging van Rooney en eventueel nog andere paarden. Ian stemde er iets te gretig meteen mee in, hij zat altijd wel om een paar extra werkhandsen verlegen. Hij leidde haar rond in de

stal en legde uit wat de bedoeling was. Af en toe keek hij van opzij naar het meisje met haar koolzwarte ogen en lenige jonge lichaam. Zijn hart begon te bonzen, wat was er toch met hem aan de hand? Het meisje vroeg of zij nog even mocht gaan rijden en even later zag hij haar weer in de bak op Rooney galopperen. De muziek stopte en Ian wilde juist de microfoon ter hand nemen om iedereen te bedanken, toen ineens een gegil te horen was. Ian keek op en zag onmiddellijk wat er aan de hand was: Rooney was in de bak aan het dollen geslagen met het meisje. Hij rende wild heen en weer, en Ian zag hoe het meisje zich nog maar ternauwernood kon vasthouden, zij hing al scheef op het paard. Rooney maakte de gekste bewegingen om haar van zijn rug af te krijgen, zette het op een lopen, wendde ineens dan weer naar links, dan weer naar rechts, steigerde en voordat iemand iets kon doen zag Ian, en samen met hem de tientallen andere aanwezigen, hoe zij door een sterke onverhoedse beweging van de onderrug van Rooney als het ware gelanceerd werd en hoog door de lucht vloog. Meters verderop kwam het 92 meisje met een harde klap op de grond terecht en bleef liggen. Een kreet van afgrijzen ging door de kleine menigte: Rooney zette het nu weer op een lopen. Hij was helemaal van god los en begon lukraak op de kinderen in de bak in te stormen. Ian moest aanzien hoe een paar kleinere kinderen letterlijk onder de voet werden

gelopen en bijna achteloos door het paard vertrapt werden. Ian rende richting de bak, hij moest het paard zien te stoppen. Inmiddels was Rooney nu via het hek uit de bak gerend en stormde hij links en rechts over het erf. Mensen renden voor hun leven. Het paard briepte en schuimde, het was net of hij door de duivel bezeten was. Met rollende ogen kwam hij richting Ian, zwaar dampend en hijgend. Ian bleef staan en probeerde hem in het voorbijgaan vanaf de zijkant te pakken aan de teugels maar hij kon het paard niet houden, greep een tweede keer mis en kwam door al het geweld ook op de grond terecht. Hij voelde een stekende pijn in zijn schouder. Rooney was vlak langs hem gerend en joeg de menigte alle kanten op. Kinderen huilden, volwassenen schreeuwden. Het paard was weer terug de bak in gerend en bleef nu dralen rond het meisje met de blonde haren dat daar nog steeds op de grond lag. Hij liep nerveus heen en weer, stapte over haar heen, en keek vanuit de verte naar Ian, of hij zeggen wilde: zij is van mij. Ian kwam naderbij gesneld en sloot het hek. De vertrapte kinderen waren door hun ouders reeds over de railing getild. Nu moest hij alleen nog het meisje dat op de grond lag ontzetten. Hij sloop naderbij, met in zijn linkerarm een lasso, in zijn rechterarm had hij geen gevoel meer. Het paard keek naar hem, en schudde met zijn kop. De menigte, akelig stil geworden door de gebeurtenissen, omsloot de bak alsof het om een

spectaculaire rodeo ging. Ian sloop meter voor meter richting het paard. Hij wist dat Rooney buiten zinnen was, en hem het liefst wilde tackelen. Het paard was net zo verliefd op het meisje als hijzelf. Hij maakte zich ernstig zorgen om het mooie meisje dat nog steeds geen tekenen van leven gaf. Vermoedelijk zwaar rugletsel. Een paar mannen riepen hem toe dat hij op moest passen, het paard was nog te opgewonden. Hij knikte slechts kort met zijn hoofd en begaf zich naar een van de zijkanten van de bak, het leek hem beter het paard indirect te benaderen. Alsof Rooney zijn gedachten gelezen had, was het paard nu over het meisje heen gaan staan en tot Ians verbijstering begon nu het lid van de hengst vervaarlijk stijf te worden. Even later hing de meterslange slurf slingerend onderaan het zwetende zwarte paardenlichaam en raakte als terloops soms het levenloze lichaam van het meisje. Ian kon zijn ogen niet geloven. Hier en daar wezen kinderen aan de kant hun ouders op het imposante natuurfenomeen. Een verdwaasd gemompel ging door de menigte. Ian had nu op een paar meters na het paard bereikt. Rooney stond zenuwachtig te schrapen met zijn hoeven en liet zijn enorme lid heen en weer slingeren over het fragiele meisjeslichaam. Ian voelde nu ook een zeer sterke seksuele spanning in zijn lichaam opkomen, het gevoel dat hij elk moment kon gaan klaarkomen. Hij bleef het dier aankijken terwijl hij zacht woorden fluisterde, alsof hij het gebeuren

wilde bezweren. Het dier spitste de oren en leek rustiger te worden. Het meisje lag lijkbleek nog in dezelfde houding op de grond. Beter dan een onduidelijke slinger met de lasso die toch al zo moeilijk te werpen was met links, besloot Ian door te lopen, haast onzichtbaar de afstand tussen hem en Rooney verkleinend. Hij voelde zijn eigen lid nu ook verstijven. Eindelijk was hij ongemerkt op nog maar een meter of twee afstand van de hengst gekomen. Hij liet zich heel rustig door zijn knieën zakken, hij wilde het dier geruststellen.

Tegelijkertijd probeerde hij dichterbij meisje te komen, zij moest daar weg. Hij floot zachtjes een deuntje waarvan hij wist dat Rooney het kende, het paard luisterde nu volkomen rustig. Heel even raakte hij met zijn kop het hoofd van het meisje. Ian lag nu op zijn knieën vlakbij haar, zij lag nog steeds onder Rooney. Het lid bungelde gretig boven haar prachtige jonge lichaam. Heel voorzichtig greep hij het meisje nu bij een arm en begon haar zo langzaam als hij kon onder het paard uit te trekken. Het lukte, Rooney knipperde alleen met zijn ogen, de menigte hield de adem in. Hij sleepte haar met zijn linkerhand weg van het paard dat rustig bleef toezien hoe hij haar probeerde op te tillen. Het ging niet. Zijn schouder deed teveel pijn, rechts wilde blijkbaar niets meer functioneren. Hij moest haar dus maar verder zien te slepen naar de rand van de bak, het ging maar om een paar meter. Hij bleef het paard bezwerende teksten

toefluisteren, het ging over het meisje, hoe mooi zij wel niet was en dat hij Rooney helemaal begreep en dat zij speciaal voor hem was gekomen, maar dat zij nu eerst hulp nodig had. Dat zij natuurlijk voor eeuwig bij hem zou blijven. Iedere dag zou zij langskomen om hem aan te raken en te berijden. “Mensen praten altijd over zichzelf” - had hij vaak opgemerkt tegen de arts-assistent die hem wel eens een enkele keer verving. Hij had eindelijk de rand van de bak bereikt en wilde zich juist weer oprichten. Ineens kwam Rooney weer in beweging, hij steigerde en torende hoog boven Ian uit, de menigte gilte, toen hij neerkwam met een alles verpletterend geweld van zijn hoeven lag Ian al op het meisje, in een beschermende omhelzing. Hij glimlachte hemels. Het paard hinnikte woest en hield niet meer op met trappen.

Appetijt

De werkauto was een oude Opel Kadett Station uit 1973 die op Diesel liep. Ik had deze wagen op de kop getikt als productieauto, hij zat helemaal doorgeladen met bouwmaterialen uit Holland. Maar nu stond hij dus even stil aan de kant van de snelweg in Frankrijk. Het hoosde. Ik zette mijn eigen wagen, een Citroen CX, nieuwste model, aan de kant en rende in de stromende regen naar voren via de parkeerstrook om te vragen wat er aan de hand was. Jopie Donselaar en Philippe Thonel rolden zo'n beetje uit de werkauto. Gilden het uit van het lachen. Zij konden geen woord meer uitbrengen. Ik kende hen niet, zo. "Wat is er goddomme zo grappig?" vloekte ik, inmiddels tot op mijn blote bast zeiknat. "We zien niks meer, baassie!" wist Philippe nog net uit te brengen. Ik keek naar binnen. Was bang voor een ruitbreuk of iets dergelijks. Een gordijn van water over de voorruit, verder niets bijzonders. "Wat lul je nou man, moeten we daarvoor stoppen?" sprak ik een beetje pissig. "Baassie..de ruitenwisser doet het niet meer, snappu wel?" hikte Jopie, half dronken. "En dat al zeker 25 kilometer lang al niet." legde Philippe verder uit. "Wat!?! Zijn jullie helemaal van god los? Dat is toch levensgevaarlijk, stelletje oelwappers." We hadden het laatste stuk constant 140 km per uur gereden. "Is het ook, is het ook," hinnikte Jopie, "maar we hebben wel

gelachen.” John, de zoon van Philippe, was uit de CX gestapt en kwam nu ook naderbij. Met zijn eeuwige – nu ook nog eens kletsnatte – sigaret in zijn mondhoek, bekeek hij de situatie nogal misprijzend, hoorde het hele verhaal aan en vertrok om meteen al weer terug te komen met een paar grote elastieken uit zijn gereedschapskist. Hij liet de motorklep openmaken, bevestigde van binnenuit de elastieken aan de ruitenwissers, knoopte er een aantal aan elkaar en leidde deze elastieken aan de zijkant via het raampje naar binnen, de auto in. 96 “Moven, klojo’s.” gaf hij nors te kennen, terwijl hij Jopie het elastiek in zijn handen douwde. Jopie trok en ja hoor, handbediening!, de heren konden weer wat zien. “Een wissewasje, Sjohn.” brulde Jopie met zijn plat Amsterdamse accent. Hij trok als een bezetene aan het elastieken koord. “Wis-was, wis-was..” “Merci, mesjeu Thonel.” grijnsde Philippe terwijl hij vol gas gaf en weer de weg op stoof. John en ik keken de wagen hoofdschuddend na. Het barrel lag verdorie wel erg laag.. “Hoever is het nu nog?” vroeg John. “We gaan zo bij de volgende de afslag, Chateameillant, van de snelweg af en dan is het nog hooguit 25 kilometer naar Le Paradis.” “Halen we, hoe dan ook.” bromde hij. Het petit-chateau lag er bij aankomst stil en vredig bij. Het zware gietijzeren toegangshek liet ik altijd open staan. De oprijlaan liep door een soort park met eeuwenoude ceders,

ik hoorde de regen ruisen in de toppen van de bomen. De wagens draaiden een bocht langs de oranjerie en we stopten voor het bordes. Hier zouden we drie maandenlang gezamenlijk aan het werk gaan. Ik had het chateau voor een appel en een ei gekocht en wilde er een ingrijpende restauratie op loslaten. Dat mocht natuurlijk niks kosten, dus vandaar deze vreemd samengestelde bouwploeg, overigens jongens met wie ik al jaren samenwerkte. Philippe was een al wat oudere Surinamer: afgekeurd wegens lepra, had desondanks - al vanaf zijn veertiende jaar - alleen maar gewerkt. Hij liep nu tegen de zeventig, had stompjes in plaats van vingers en ook zijn voeten zagen er heel speciaal uit. Af en toe had hij weer eens wat witte windsels om die stompjes. Was er weer het een en ander ingekort door de chirurg wegens een infectie. Een werkpaard. Was vroeger bokser geweest. Had overal wijven zitten die hij met jong had geschopt. Had - uit mijn hoofd - 12 kinderen maar het kunnen er ook 13 geweest zijn. Hij was mijn vriend geworden in de loop der jaren. We hadden maar een half woord nodig. Wat ik het meest in hem bewonderde was zijn ongelofelijke spankracht en doorzettingsvermogen. Hij klaagde nooit. Hij gaf nooit op, welke zware klus het ook was. Philippe werkte al meer dan 25 jaar samen met Jopie Donselaar. Een zwaargewicht, type Jordanees, kon een vrachtauto optillen. Een dommekracht. Altijd een grote bek, maar Jopie had

een heel klein hartje. Op een middag toen we ergens een schuur aan het slopen waren, had ik hem ineens huilend op me af zien komen. Hij had een nestje met jonge vogeltjes onderschept onder het dak van de schuur, en was volkomen radeloos. De vogeltjes werden in veiligheid gebracht onder het dak van het woonhuis, hij bleef daarna nog dagenlang checken of het wel goed met die kleintjes ging. Maagpatiënt. Altijd ruzie maken met Philippe. “Luie neger, roetmop!” Zo het ging de hele dag door. “Vet vies varken” zei Philippe dan, terwijl hij zijn onlangs ingekorte klauw onverhoeds in Jopies altijd duidelijk zichtbare bilnaad stak. Jopie begon dan te brullen als een stier. “Homo, bruinwerker! Hou je nou op!” “Schat, ruik toch eens!” Toch konden deze twee heel moeilijk zonder elkaar. John was een van de ontelbare zoons van Philippe. Een echte vakman. Van huis uit elektricien, maar kon alles maken wat je wou. Een beetje nors was ie wel, hij voelde zich snel gediscrimineerd. Hij keek je altijd aan met een blik van: waar blijft nu dat monument voor de slavernij? Leefde de slachtofferrol helemaal uit. Zat ook in de WAO, net als zijn vader, maar hij wegens migraine. Als de mannen met zaagmachines in de weer waren, kon hij ineens languit op de grond gaan liggen kreunen terwijl hij naar zijn hoofd greep. “Ik stop ermee, godverdomme, ik wil nooit meer werken.” Hij gooide er vervolgens een batterij onduidelijke pillen in, trok een blikje bier open, stak

een joint op en was dagenlang niet meer aanspreekbaar wegens zware hoofdpijn. Vind je het gek? Deze mannen werkten dag en nacht als dat nodig was, en wel: zwart. De uitkeringen beschouwden zij als hun zakgeld en het was wel handig dat de ziekenfondspremie werd betaald. Ik had de leiding van het project, zou voor de materialen zorgen en voor de catering. Mijn rug en heupen waren versleten. Ik had zoveel huizen gebouwd en gerestaureerd met een kromme hamer en een botte zaag dat er voortijdige slijtage was opgetreden. Ik werd uit elkaar getrokken door voortschrijdende artrose. Al met al een goed op elkaar ingespeeld team, de jongens waren stuk voor stuk hun gewicht in goud waard. Zij konden alles maken wat ik hen opdroeg, als ware kunstenaars. Ik was trots op hen, en zij op mij, de kunstenmaker. Ze hadden er zin in. Een buitenlandproject was toch het mooiste wat er was? Voor de mannen was het project bijna een soort vakantie, daarom waren ze ook zo baldadig natuurlijk. Philippe stond als eerste bij de voordeur van de gaardenierwoning en gaf een flinke ruk aan de trekbel. Yvonne deed open. Zij was de gaardenierster. Ik had de mannen al van tevoren ingelicht over haar. Dat het: “.. zo’n lekker stuk was, echt Frans, kittig en toch heel sexy...” Vooral Philippe had zich de hele weg op deze ontmoeting zitten verkneukelen. Hij had steeds maar weer dezelfde franse woorden geoefend. “Bonjour! Je

suis Philippe Thonel. Faire l'amour?" Wat ik er niet bij verteld had was dat Yvonne in de negentig was en ook nog eens in een hoek van negentig graden voortbewoog, wegens een rugprobleem. Het was net een klein vogeltje, maar zij was nog heel erg bij de tijd en erg ondeugend. Ik zag Philippe zijn mond wijd open zakken. Hij kreeg een kleine hand van haar en nog net geen schuim op zijn mond. Zijn blik naar mij was dodelijk. Het liefst had hij me op mijn bek geslagen. Achter haar verscheen – schuifel, schuifel – Francois, haar eveneens zeer bejaarde echtgenoot, met alpinopet en al. Ook dat nog. Philippe zette zich echter snel over zijn teleurstelling heen, gaf de oude baas zijn afgestompte klauw en riep: "Bonjour, mesjeu." De ouwe baas begon meteen te gnuiven en zette een ratelende conversatie in gang. Philippe bleef zich maar herhalen: "Bonjour, mesjeu." Jopie stond al weer te stikken van het lachen. "Philippe, mesjeu, wat heb jij het weer getroffen. Pas maar op dat je niet droogloopt op die ouwe tang. Doe je wel een condoom om? je weet het maar nooit met die wilde Francientjes." "Jij kunt hem altijd nog in die ouwe knarrenreet van Francois stoppen, Jopie." repliceerde Philippe ijsig. John stond zwijgend wat achteraf te wachten, met de sigaret in zijn mondhoek staarde hij naar de oudjes alsof zij van een uitheemse diersoort waren. Wie discrimineerde nu wie? Eindelijk, ik kreeg de sleutelbos. De enorme houten voordeur klemde als een gek.

“Morgenochtend schaven we hem meteen op, je hebt toch wel de schaafmachine bij je Jopie?” De hal rook muf. Ik zag vanuit mijn ooghoek een rat wegschieten, maar ik besloot dit feit niet aan de grote klok te hangen. We maakten een rondgang. Ik gaf tekst en uitleg. De salonvloer stond zo’n beetje dertig centimeter bol, moest uitgevlakt en vernieuwd worden..open haarden moesten nagezien en zonodig gerepareerd worden, er moest een geheel nieuwe handgemaakte keuken gebouwd worden, zadelkamer moest aangepakt worden, vergaderzaal moest worden gerestaureerd, oranjerie was echt een totale puinhoop, boven in de knechtenkamers lag overal het stucwerk op de grond, leien dak moest worden nagelopen door een Franse ambachtsman, de enorme zolder moest betimmerd worden en een paar extra ramen krijgen. Ik wilde daar een klein huistheater gaan realiseren. CV was slechts mondjesmaat aanwezig in het woongedeelte en moest worden uitgebreid. De slaapkamers waren in redelijke staat, iedereen kreeg een eigen hok, Philippe in de Groene Kamer, Jopie in de Blauwe, John in de Gele, ikzelf in de Rode Kamer met aangrenzende torenkamer waarin ik een douche wilde laten maken. We waren allemaal kapot na de hellerit vanuit NL. “Een lekker warm bad en dan naar bed mannen?” stelde ik voor. De bestaande badkamer was voorlopig gemeenschappelijk: oud maar fraai. “Hoofdkraan van het water gevonden,

zwarte man.” brulde Jopie vanuit de cave. “Draai maar open, vetzak.” riposteerde Philippe. Het begon een moment later te regenen in de salon. “Plaatselijk een buitje!” schreeuwde Philippe naar beneden. “Wat zeg je toch man? Ik versta je niet hoor, nikker.” baste Jopie vanuit de kelder. “Laat je oren uitspuiten, kaaskop. Lekkage! Dicht, Joop, dicht! Lul de behanger.” Jopie kwam naar boven gestommeld. “Werkt het nou of niet? Godsame!” En weg was hij weer, om de kraan dicht te gaan draaien. Je hoorde het water sissen in de elektriciteitsleidingen. John hing al met zijn hoofd in de stroomkast. Er liep op nog geen 10 centimeter afstand een dikke straal water langs. Hij had er binnen no time wat stoppen uit geflikkerd en was bezig met een noodvoorziening. “Bouwlamp en dan Pernod.” riep hij somberend. “Porno zal je bedoelen.” sprak zijn vader wijs. De volgende dag, het hoosde weer. De WC zat binnen de kortste keren verstopt. Dat werd het eerste project. “Ik moet me wel kunnen ledigen hoor” had Philippe met een gewichtig gezicht medegedeeld. Er zat beneden in de cave een enorme beerput. Maar die was verstopt en daardoor had hij al jarenlang het water naar buiten geperst, waardoor er een aanzienlijke verzakking van een van de buitenmuren had plaatsgevonden. Een structureel probleem van de eerste orde. “Dit hele zaakje hierbinnen vergeten en een nieuwe aansluiting maken en wel buitenom op het gemeentelijk riool.”

besliste Philippe. We moesten dan wel flink graven, eerst van binnen naar buiten, dan door de tuin en vervolgens onder een oude buitenmuur door die rondom het perceel gebouwd was. De lijfeigenen kregen allemaal een schop uitgereikt en binnen de kortste keren stonden ze allemaal te scheppen en te soppen in de stromende regen. De baggerzooi leverde na een paar uren het volgende tafereel op: een diepe gleuf voor de rioleringspijp van PVC en een alreeds metersdiep gat bij de buitenmuur. De aansluiting op het gemeenteriool zat aan de straatkant. “Waar blijft nondeju de onderkant van die klotemuur?” vroeg Jopie zich af terwijl hij voorovergebogen stond bij de kuil en de regen met bakken tegelijk bij de bilnaad zijn broek inliep. Philippe zat in de kuil en groef gestaag door met een klein houweel, af en toe wrikte hij een flinke steen los en gooide die omhoog naar Jopie. Hij was één geworden met de modder. “Sluit jij maar vast die rioolpijp in de cave aan, Jopie, want ik sta hier binnen een mum van tijd op doorbreken, wat ik je brom.” Hij zette zijn houweel weer met een klap in de taaie kleffe modderzooi. Ik taaide af met John om alvast de waterleiding aan te gaan pakken. Even later hoorde ik Philip schreeuwen. Ik rende naar buiten. Philippe zat nog in de kuil, in de stromende regen. Het huilen stond hem nader dan het lachen. De kuil stond vol met smurrie: stront en pis. Ook de sleuf waar de pijp in lag begon al vol te lopen. “Die kloothommel heeft per abuis de pijp op

de beerput aangesloten, baassie, ontslag op staande voet voor die schijtbak”. Ik riep Jopie door het kelderraam dat ie snel weer moest ontkoppelen, maar het was reeds te laat. Er stond een druk van jaren op de beerput, het ging maar door. Slierten wc papier, oude maandverbanden, condooms, alles kwam eruit zetten. Philippe stond er tot zijn nek aan toe middenin, vloekend en tierend. Jopie liet wijselijk maar even niets van zich horen. Ik hielp Philippe om uit de strontkuil te komen. John kwam ook weer naar buiten, om te kijken wat er allemaal aan de hand was. Hij keek zijn vader langdurig aan. “Shit hé. ” was het enige dat hij zei. Weekend. Ik had een vrije dag verordonneerd. Zondag rustdag. De mannen hadden immers keihard gewerkt. De riolering werkte prima, het bad was volop in gebruik, de houten vloer in de salon was gelegd en zelfs de open haard brandde. Landerige zondagmiddag: Jopie met een Donald Duck op de bank, zijn stinkvoeten met ooit witte sokken op de leuning. Philippe was verdiept in Het Beste. John zat te wiegen in de schommelstoel, zijn headset dreunde zachtjes zijn slachtoffermuzak. “Kan het varken zijn voeten niet eens wat beter schrobben?” begon Philip tegen Jopie. “Hoor hem nou, een neger die over stank begint.” antwoordde Jopie gevat. “Hé, Donald Duck, je moet ook eens leren doortrekken, de hele pot stond weer vol drollen, ik heb nu wel genoeg van je stront.” sneed Philippe een

schijnbaar nieuw onderwerp aan. “Professor Poepjes, verdiep jij je nou maar in je quasiwetenschappelijke verhaaltjes, dan kan ik daar tenminste mijn kont mee afvegen.” Jopie verdiepte zich weer in Kwik, Kwek en Kwak. Ik hoorde ze kibbelen vanuit de keuken. Ik liep terug de salon in om eventueel in te grijpen. Soms waren zij echt niet meer te houden. Philippe keek mij doordringend aan. “Van nu af aan wordt er ook op zondag doorgewerkt, baassie. Dit is echt zonde van de tijd.” Een week later. Ik was bezig met een middagmaaltijd te bereiden in de keuken. Ik wist niet precies welke kruiden ik moest gebruiken: nootmuskaat kwam me ergens wel bekend voor, ik schudde dat potje dus maar leeg boven een grote kom met sla. De biefstukjes tartaar wreef ik in met witte basterdsuiker, - ik verkeerde namelijk in de veronderstelling dat dit het zout was. De mannen aten het feestmaal met lange tanden, er werd niet gesproken. Toen tenslotte de kleine minitoetjes verorberd waren keek Philippe mij ineens aan. “Even over de catering, baassie, dit gaat zo niet langer.” Ik hield mij zoveel mogelijk op de vlakke, van de domme dus. “Hoe bedoel je dat, Flippie?” “Dat konijnenvoer is gewoonweg niet te vreten, man, wat heb je er nu allemaal weer opgeflickerd?” “Nootmuskaat, m’n beste, heb ik van mijn Oma geleerd.” Algemeen en honend gelach. “Dat meen je niet.” John deed ook een duit in het zakje. “We willen wel goed te vreten krijgen, elke dag

datzelfde groenvoer, kun je niet effies wat vlees bijhalen?” John had nog nooit zoveel achter elkaar gesproken. Ik keek hem verbaasd aan. “Maar John, er is nota bene nog een extra tartaartje, voor wie wil!” “Hij bedoelt echt vlees, baassie, niet van die liflafjes, snappuwel?” Jopie door de bocht. “Weet je wat, ik ga nog wel even wat extra’s shoppen.” En weg was John. Ik ruimde af, de overgebleven mannen bleven dralen aan tafel. “We wachten effies tot Sjon terug is van de paardenslager.” grapte Jopie. Na een minuut of twintig keek ik uit het keukenraam, ik zag over de oprijlaan John al weer aankomen stuiven met de Kadett. Ik kon mijn ogen niet geloven. Hij had zeker een stuk of tien plastic tassen met eten bij zich. Even later in de keuken pakte hij alles voor mijn neus uit: allerlei soorten groenten en exotische vruchten, potten met sauzen, enorme hoeveelheden vlees aan stukken bot, takkenbosjes met diverse kruiden, het ging maar door. Binnen de kortste keren stond hij te kokkerellen, daarbij droop de tomatenpuree langs de netnieuwe witte keukenkastjes en er stond een flinke plas olijfolie op de nieuwe plavuizenvloer. Hij was in de juiste mood, hij neuriede terwijl hij in enorme pannen roerde en de reusachtige vleeslappen liet spetteren in meerdere koekenpannen tegelijk. De jus kolkte over het aanrecht, maar ik moet toegeven: het begon al met al verdomd lekker te ruiken. We gingen opnieuw aan tafel. Als beesten

vielen de mannen op dit voedsel aan. Kluivend aan de botten zaten ze mekaar gnuivend aan te kijken, het vet droop langs de kinnen.. Er begon mij iets te dagen: deze kerels waren domweg uitgehongerd. Een maand later. We waren op zolder bezig met de aftimmering van het dak. Er zouden vanmiddag wat Franse ambachtslieden verschijnen om de speciaal op maat gemaakte extra ramen te plaatsen. Er reed een kleine bestelauto uit het jaar nul het terrein op. Monsieur Chopinet en monsieur Barnard stapten uit en begonnen meteen de ramen uit te laden. “Bonjour, mesjeu!” riep Philippe hen reeds toe vanuit de hoogte. Monsieur Chopinet keek omhoog en knikte alleen maar terug naar Philippe die in het gat stond waar het raam zou komen. Monsieur Barnard zwaaide naar hem. “Bonjour, ca va? Kom maar naar boven hoor, stelletje ouwe lullen.” brulde Philippe. De mannen begonnen aan hun zware sjouwklus, tilden het 104 eerste raam op en kwamen stommelend de trap op naar boven. “Bonjour, mesjeu!” begon Philippe meteen al weer. Monsieur Chopinet was niet de allervrolijkste en ging er (wijselijk?) verder niet op in. Maar monsieur Barnard stopte even, wiste zich het zweet van het voorhoofd en gaf Philippe een hand. De kleine oude man bromde wat. Philippe bleef maar schudden en roepen: “Bonjour, mesjeu.” Ook Jopie kwam zich nu melden. “Maar mesjeu, zo zwaar ken dat kreng toch niet wezen?” hij tilde in zijn eentje het gevaarte op en bracht het

ter bestemde plaatse. Monsieur Barnard keek hem vol bewondering aan. “Veel sla eten” legde Jopie hem uit, “avec nootmuskaat.” Jopie keek schalks naar mij. Ik voelde me aangesproken, dit zou nog jaren zo doorgaan. Monsieur Barnard kon het niet helemaal volgen. “Nootmuuscat!” kwam Philippe Jopie te hulp. Maar het baatte niet. “Paturein!” schreeuwde Jopie nu, terwijl hij zijn spierballen liet rollen. Monsieur Barnard knipperde met de bloeddoorlopen ogen. “Fein, elke dag Paturein! Snappuwel?” Maar de arme Barnard snapte er helemaal niets van. “Nondeju, kukeleku, hij begrijpt er geen reet van.” stelde Jopie mismoedig vast. Monsieur Chopinet was even gaan zitten op een ouwe kruk en had een enorme rode boerenzakdoek te voorschijn getoverd. Voordat hij er zijn voorhoofd mee afwiste, trok hij omzichtig zijn toupet van zijn hoofd. Onwaarschijnlijk snel had Jopie het ding al uit zijn handen gegrist. “Wat hebben we hier, mesjeu? Een toepet van je retteketet?” hij keilde het ding al richting John die inmiddels ook een pauze had ingelast en, languit liggend op de grond, juist een enorme joint had opgestoken. “Stop die maar in je hasjiesj, Sjon, dan word je pas echt stoned.” luidde het commentaar van Jopie. John gooide het ding echter verveeld naar zijn vader die niet kon nalaten het ding over zijn eigen kale knar te trekken. Met een brede grijns draaide hij een showronde. “Moeders mooiste hoor” gilte Jopie “heb je onder

ook zo'n mobiele bos met haar?" Monsieur Chopinet dribbelde van de een naar de ander om zijn rechtmatig bezit terug te vorderen, maar tevergeefs: het was speelkwartier. Uiteindelijk bleef het ding helemaal bovenin de zoldering aan een spijker hangen. Monsieur Barnard snoof diep de hash lucht in en maakte een vragend gebaar naar mij. "Ahhh...Amsterdam!" sprak ik trots terwijl ik een weids gebaar maakte, richting mijn vrienden.

Twee maanden later. Het werk vorderde gestaag. Elke dag was er wel weer iets wat afkwam. Dat was ook het mooie van zo'n project, je zag wat je aan het doen was en onder onze ogen maar vooral onder onze handen veranderde het kasteel in een paleis. Af en toe waren er wel flinke ruzies. Logisch, we werkten nu van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat, ook gedurende de weekends. De mannen begonnen langzaam maar zeker te slijten. Ik had het ook nog in mijn hoofd gehaald om een negental hoge deuren met talloze roeden en kleine ruitjes aan de voorzijde te projecteren. Dit geintje was niet in de planning der werkzaamheden opgenomen en drukte zwaar op het geheel. Maar dat realiseerde ik me pas toen iemand dat tegen me gezegd had. Ik was inmiddels in een circuitje van kleine verlopen landadel verzeild geraakt op mijn strooptochten naar oude bouwmaterialen. Ik had al heel wat leuke deals gemaakt - het

handelen zit nu eenmaal in mijn bloed – schilderijen, oldtimers, antiek en curiosa, maar nu was ik onlangs gestuit op deze negen voormalige kasteeldeuren, die ergens achteraf in een schuur onder een dikke laag spinnenwebben al jarenlang op mij stonden te wachten, waarop ik natuurlijk op slag verliefd was geworden. Ik had er om te beginnen al veel teveel voor betaald en nu moesten deze objecten ook nog eens godbetert één voor één op maat gemaakt worden door Philippe. Ik had wel op mij genomen om de deuren zelf helemaal schoon te krabben, opnieuw te schilderen en van nieuwe ruitjes te voorzien. Elke deur telde 48 ruitjes en dat keer 9 maakte 428, ik was er wekenlang mee zoet geweest, vooral ook met dat tellen. Philippe en ik waren nu bezig de laatste deur in te hangen en dan was ook dit project weer voltooid. Het leverde een schitterende en zeer voorname indruk op als je aankwam bij het chateau en vooral ook 's avonds was het een feeëriek gezicht. We waren ondanks al het extra werk allemaal zo trots als een pauw op deze klus: het betrof immers the finishing touch. Maar er hing iets in de lucht. John was boven CV aan het aanleggen, maar hij klaagde alleen maar dat het veel te koud was. Het was 's ochtends inderdaad een paar graden onder nul, en door de dikke muren was het binnen letterlijk steen- en steenkoud. Ik had hem al mijn Jaegerondergoed geleend en daaroverheen droeg hij nog dikke

truien en een paar jassen. Bij wijze van handschoenen had hij over zijn vingers opengeknipte geitenharen sokken getrokken. Hij sjouwde steeds een ouwe oven inclusief butagasfles met zich mee naar zijn werkplek om ter plaatse zijn handen in te warmen. Philippe had de pest over hem in. “Er komt veel te weinig uit zijn handen, baassie, dat zet kwaad bloed.” Voor zijn zoon was hij genadeloos streng. “Die CV vordert voor geen meter. Mesjeu moet billenkoek krijgen.” Het leek me verstandig het voor John op te nemen. “Het is nu eenmaal verdomde koud daarboven, Flip, laat hem het nu maar in zijn eigen tempo afmaken. Hij is de enige die echt verstand van CV heeft.” “Nee man, jij moet er wat van zeggen hoor, jij bent de boss, naar jou luistert ie heus wel.” Ik kreeg moeite met het gesprek. Ik geloofde in kameraadschap en zelfinzicht, niet in autoritair optreden. Maar Philippe douwde door. “Als je hem nu laat sloffen, gaat het alleen maar van kwaad tot erger. Dan gaat ie pas echt de kantjes ervan af lopen. Kom op, baassie, naar boven en geef hem effies goed op zijn sodeju.” Ik gehoorzaamde met tegenzin en stommelde luidruchtig de trap op naar boven, daarmee wilde ik John in ieder geval de gelegenheid geven om net te doen alsof hij hard aan het werk was. Ik liep door de knechtenkamers: links, rechts, nee hoor, nog geen leiding te bekennen. Op de plek waar hij het laatst aan het werk was geweest betrapte ik hem nu zelfs met

zijn hoofd in de oven. Maar niet vanwege de kou. Hij was zijn Hollandse grassen aan het drogen. Hij kwam heel voorzichtig te voorschijn en keek mij lodderig aan. Het was duidelijk, hij was in de zevende hemel en niet meer in staat tot enig stel- of schroefwer. Tsja. Wat te doen? “Johnny boy, ik kom je even moraliter ondersteuning bezorgen, hoe vaart ge nu met de ijzerwaren?” Ik vond zelf deze als luchtig bedoelde grapjes ook meteen nogal van de flauwe. “Heb die ouwe je op mijn dak gestuurd?” Zijn zwarte kijkers keken dwars door mij heen. John kende zijn pappenheimers. “Daar heb ik namelijk schijt aan.” “John, jongen, wat is het retekoud hierboven.” Ik wilde hem graag op zijn gemak stellen. “Vorstverlet, wel es van gehoord, baassie?” vroeg hij me met een flauwe glimlach. “De arbeidsvoorwaarden zijn altijd voor verbetering vatbaar” riposteerde ik diplomatiek, “maar in dit geval zou het toch fijn zijn als je de klus nu zo spoedig mogelijk afmaakt.” “Begint het niet een beetje op uitbuiting te lijken? Wie krijg je nowadays nog zo crazy?” hij keek me vragend aan, de grote baco in zijn gebalde vuist: “..mij in elk geval niet, baassie.” Dit was tegen mijn zere been, ik betaalde toch heel redelijk en nog wel zwart, potdomme! “Dat die twee mongolen nu zo gek als een deur zijn, wil niet zeggen dat je mij ook 12 uur per dag kunt uitwringen. Ik werk 8 uur en thats it, baassie, want ik ben wel goed maar niet gek.” “Nu moet jij ook eens even heel goed naar

stuk lopen tegen het einde ervan? Ik hoorde gerinkel van glas. Ik rende nu de trap af. Mijn deuren! John was bezig met de enorme baco de hoge vorstelijke deuren één voor één aan gort te slaan. Jopie kwam als een stier de hoek om scheuren en greep John in een ijzeren houdgreep. De baco flikkerde met een klap op de grond. Terwijl Jopie hem vasthield bleef Philippe hem maar op zijn gezicht slaan: "Luie sodeflikker, kakkerlak, non-valeur..." Hij ging maar door, net zolang totdat John in elkaar zakte. Slotavond. Iedereen zag er feestelijk gekleed uit. Philippe had zichzelf een grote beurt gegeven in bad. Hij glom helemaal. Hij had een sjieke nieuwe honkbalpet op zijn kale knar gezet. Jopie had zijn eeuwige trainingsbroek uitgetrokken en had een lichte broek aan en sandalen in plaats van zijn afgetrapte gympen. John zag er het meest gesoigneerd uit. Een zijden overhemd en zachtleren jackje, een leren broek, gouden kettingen om zijn hals. Ikzelf had mijn Italiaanse zomerpak aangetrokken en zag eruit als een maffiabaas. We waren al vroeg begonnen met zuipen. De mannen whisky's, Philippe hield het op cognac, ik op wijn. We waren eigenlijk doodmoe maar we wilden er wat van maken. We hadden een rondje door het kasteel gemaakt en het werk goed bevonden, het pand zag eruit om door een ringetje te halen. John en Philippe hadden gekookt, de pindasoep had ons allemaal heel goed gemaakt. Ik had wat liederen

gezongen terwijl ik het harmonium als een bezetene had bespeeld. Er stond nu keiharde salsa op, iedereen zat in zijn eigen cocon. Er werd gebeld. De gaardeniers stonden voor de deur. De oudjes hadden voor iedereen afzonderlijk een pretpakket voor thuis gemaakt: vruchten, inmaakpotten, honing, jam. Philippe bleef heel lang het handje van Yvonne schudden terwijl hij zei: “Faire l’amour?” Zij glimlachte met twinkelende oogjes. Ook Francois wilde hij tot ziens zeggen, en in plaats van “Au révoir” bleef Philippe hardnekkig vasthouden aan zijn: “Aujourd’hui, monsieur!” Ook monsieur Chopinet en monsieur Barnard kwamen even later nog langs, Jopie had Chopinet een nieuw toupet bezorgd. Monsieur Barnard had een jeu de boules spel meegenomen. Op een doodlopend stukje oprijlaan gooiden we één voor één de ballen met een pisboogje. Philippe zag eruit als een honkballer met zijn nieuwe pet op, Jopie als een kampioen kogelstoten en John zag eruit als een filmster met zijn zonnebril op zijn voorhoofd en whisky in de hand. Er werd gelachen, monsieur Barnard riep om de haverklap: “Ah...Amsterrrrrdaaaaaaame!”

De Vloed

De tanya bevond zich in een uithoek van Hongarije, op de Puszta. Het was een sprookjeshuisje, midden in het bos, zonder water, zonder stroom. Het was van leem, de eeuwenoude bouwtechniek zorgde 's zomers voor koelte en 's winters behield het huisje door zijn dikke muren uitstekend de warmte. Een hele zomerlang had Ruud met zijn jongens aan het huisje gewerkt. Hij had een klein legertje pubers hiernaartoe meegenomen. Niet alleen zijn eigen zoons maar ook hun vrienden, al met al een mannetje of tien. Geen vrouwen. Het was een mannenproject. 's Ochtends reeds werd er gewerkt, stonden zij vroeg op en gingen een voor een onder de gieter. Ruud had in een boom een gieter opgehangen die als douche fungeerde. De gieter zat vast aan een touw en moest steeds opnieuw worden bijgevuld. Het ijskoude water voor de gieter werd omhoog gepompt met een handpomp. Veel gesplash en gebrul. Hier en daar werd er al iemand in zijn bil gestoken door een wesp. Die waren er in overvloed. Ontbijten was een hoogtepunt. Hier werd erg veel aandacht aan besteed. De voorraden bevonden zich in een kleine koele weckkelder. Enorme hoeveelheden brood, grote mokken met thee. Melk en honing, hoe simpel kan het leven zijn? De jongens hadden al wekenlang als beesten gewerkt. Het dak was vernieuwd, alle pannen moesten eraf, het latwerk

was verrot, hier en daar moest een spar vervangen. Hoog op de nok gezeten zaten de jongens te timmeren. Een van die gasten had een knijpspuit gevuld met diesel en spoot voortdurend in de rondte met de giftige nevel om de wespen weg te houden. Deze konden door de vette benzine niet meer vliegen en konden zo gemakkelijk doodgemaakt worden. Een Hongaarse methode die uiterst effectief was gebleken. Zij hadden ramen gemaakt. Als mijnwerkers hadden zij reusachtige gaten geslagen in de metersdikke lemen muren, met bijlen en houwelen. Als er een flink gat was geslagen werd een latei ingebracht van boomstammen om te zorgen dat het bovendeele van de muur niet zou wegzakken. Vervolgens werd het gat voor het raam eronder verder uitgehold. Met oude sloopramen werd zo de ene na de andere kamer van licht voorzien. Vloeren werden 111 aangelegd. Enorme bergen zand en cement waren reeds verwerkt in het huis. Onder een verrotte houten vloer kwam een stenen vloer met antieke plavuizen tevoorschijn. Binnen werden de muren en plafonds gestuukt met de leem die uit de raamgaten over bleef. Leem was niets anders dan blokken van koeienstront vermengd met stro, als je het nat maakte ontstond opnieuw een prima pap en met deze smurrie werden de muren en plafonds bijgewerkt. Het huis was van buiten prachtig wit gemaakt met kalk. Eerst was de kalk er steeds weer vanaf gekomen

en ook een tweede schilderbeurt leverde alleen maar een gebladderd geheel op. Totdat Istwan hen had uitgelegd hoe je de kalklagen op moest brengen, eerst mengen met zand en dan steeds meer kalk toevoegend weer een verdunde laag opbrengen, zo nat mogelijk. Pas bij de derde keer mocht je de pure kalk gebruiken. Het huis was nu oogverblindend wit, het pannendak stak fel rood af tegen de helblauwe lucht, ook het groen van het bos contrasteerde fraai met het object dat aan een tweede jeugd begonnen was. Omama tanya mocht er weer zijn! Ruud had het pand gekocht van Istwan. Deze had het pand ooit zelf gebouwd voor zijn moedertje. Omama had er jarenlang met veel plezier gewoond, omringd door een paar beesten: een varken, een paar pauwen, een geit, een stel kippen. Zij was nu te oud geworden en woonde tegenwoordig in bij Istwan. Istwan was de grote held. Hij was een eenvoudige landarbeider, maar hij leefde met de elementen en wist alles van de natuur. Voor iedere kwaal had hij een zelfgemaakt medicijn. Hij bouwde zijn eigen vrachtwagen. Elk touwtje dat nog hergebruikt kon worden hing hij zorgvuldig op aan het hek. Istwan was een wetenschapper, hij wist alles van het leven, was geheel en al onafhankelijk. Vergeleken bij hem waren de verwende westerse jongelui babies. Elke dag kwam hij even langs om adviezen te geven en de jongens liepen met hem weg. Benno had een beerput gemaakt van grote leemblokken, die kon

hij er allemaal weer uittrekken, die zouden immers wegspoelen door het water? Jacob had een stuk waterleiding buitenom gelegd, die zou bevriezen, door die dikke muur heen, naar binnen! Nol had hij op weg geholpen met het kalken. Eerst die ouwe troep er weer afkrabben! Vandaag was een bijzonder project aan de orde: er zou een nieuwe put geslagen worden. Daarvoor had je een enorme hoeveelheid water nodig. Istwan had beloofd daarvoor te zorgen. Het was een afsluitend project. Hierna zou een rustperiode worden ingelast. Vakantie! Het erf was reeds opgeruimd, Djamai was met Ruud achter op het land een hoop troep aan het wegfikken. De rest van de jongens had een schoonmaakploeg gevormd. Het huis werd binnenste buiten gekeerd, alles werd geschrobd en geboend, er klonk gezang. Dit poetswerk was licht en leuk vergeleken bij alles wat gepasseerd was. Vanmiddag naar het Termal Bad! Plotseling begonnen in het bos de toppen van de bomen wild te bewegen. Ruud keek op en dacht dat het om een enkele windvlaag ging. Maar er was iets in gang gezet. Het begon te stormen. Het was al wekenlang bloedheet geweest, ook vandaag was het weer minimaal 40 graden, maar nu kwam volkomen onverwachts een puzzastorm opzetten. Rukwinden deden het zand op het vlakke stuk land achter het huis hoog opwaaien. Het begon ook te regenen. Ruud rende terug naar het huis om de jongens te instrueren. Hij hielp hen het bedden-

goed - dat zij net allemaal naar buiten hadden gebracht om te luchten - weer in huis te brengen, zorgde dat ramen en deuren gesloten werden. Een paar van de jongens renden als indianen voor het huis heen en weer in de regen die inmiddels een flinke roffel op het nieuwe dak aan het geven was. Bliksemflitsen en felle donderslagen, het was een heel lokale bui, pal boven hun huis. Ineens een geraas op het dak van hagelstenen zo groot als knikkers, Ruud riep de jongens naar binnen. Zij zaten bij elkaar in het voorhuis, doorweekt en opgewonden. Waar bleef Istwan? Ruud tuurde door de pas geschilderde kleine raampjes van het voorhuis, hij moest al wel onderweg zijn. Toen zag hij – als betrof het een geestverschijning - Istwan aankomen, midden in het bos, op zijn tractor. Hij rende naar buiten om hem bij te staan op het laatste stuk naar het huis. Istwan had achter zijn tractor een grote wagen met opstaande metalen randen bij zich, daarin had hij plastic gelegd. Vervolgens had hij de wagen een paar kilometer verderop bij zijn neef die een hydrofoor had vol laten lopen met water. Om zo min mogelijk water te verspillen (af en toe klotste het over de randen van de kar), was hij van de weg afgeweken en kwam hij dwars door het bos op het huis aanzetten. Hij grijnsde naar Ruud. Deze maakte snel het hek open en voetje voor voetje liet Istwan de tractor het terrein op puffen, totdat hij naast het huisje was aangekomen. Inmiddels was er een

ware wolkbreuk aan de gang. Overal waar je keek ontstonden modderplassen, de bliksem zette het bos in een visionair licht, de mokerslagen van de knetterende donderslagen in de bossen rondom maakten hallucinerende geluiden. Zij keken elkaar heel even aan met hun bedrupte gezichten vlakbij elkaar en renden toen naar binnen. De jongens vingen hen op met handdoeken. Istwan kreeg het zondagse blauwgestreepte overhemd van Ruud aan. Hij zag er ineens heel anders uit, een beetje treurig. Inmiddels was er buiten geen houden meer aan. Rondom het huis ontstond een meer van zeker 20 cm water. Het huis had geen goten, als een gordijn liep het water van het dak af. De jongens werden nu baldadig, er werd luid gezongen en geschreeuwd. Nol trok ineens zijn kleren uit en stormde naar buiten en rende in zijn blote kont rondjes voor het huis. Ruud sommeerde hem binnen te komen. Ineens sloeg de bliksem in, vlakbij, in het bos. Nol wist niet hoe snel hij weer naar binnen moest komen. Gekraak van splijtend hout, van bomen die omvielen. Weer volgden inslagen. Ineens wees Jacob naar buiten: vuurbollen, gevormd door de bliksem, rolden bijna onzichtbaar zo snel als toverballen rondom het huis. Plotseling klonk ergens achter in het huis het geluid van een doffe smak. Benno ging kijken en kwam, wit om de neus, vertellen dat er een heel stuk plafond naar beneden gestort was in de badkamer. Er lag volgens Istwan waarschijnlijk een dakpan nog niet

goed in de overgang van het huis naar het voorhuis en het lemen plafond, verzadigd door het water kwam dus deels naar beneden. Ineens kwam nu ook in de voorruimte waar zij zaten een stuk plafond naar beneden, Jacob was de gelukkige en kreeg het spul in zijn nek. Links en rechts kwamen nu stukken plafond naar beneden, de jongens kregen tranen in hun ogen. Het huis begon weg te spoelen. Aan de voorzijde was door al het geweld van het water de onderkant van de muur aangetast, ondanks de kalklaag en ook hier begon het leem weg te spoelen. De storm had zich voorgenomen om het huis verder te onttakelen. Door onvoorstelbaar sterke rukwinden werden de pannen als broodjes de lucht in geslingerd. De muziek van de pannen die op de grond stuk sloegen deed de stemmen van de jongens stokken in hun keel. Er was geen dak meer boven het hoofd. Een huis stelde niets voor. Zij waren overgeleverd aan de elementen. Ruud keek even van opzij naar Istwan. Hij zat nors en zwijgend voor zich uit te staren, en zag er vreemd uit in het veel te mooie overhemd. Ruud wist dat Istwan zeer gelovig was, en Jehovagetuige. Toch had hij zich nooit opgedrongen met welke bijbelse boodschap dan ook. Het zat diep in hem verscho-len, de waarheid van zijn geloof. Ruud wist ook dat de man zeer principieel was, in de tijd van de communisten hadden ze hem getracht te dwingen tot de dienstplicht. Hij had dit principieel geweigerd en zelfs behandeling-

en met elektroshocks en andere martelmethodes hadden niets uitgehaald. Istwan had hem verteld over zijn nachtmerries en Ruud had hem aangeboden om psychiatrische hulp voor hem te regelen in het westen, maar Istwan had gezegd dat hij zelf wel voor psychepater zou spelen als het nodig mocht zijn. Nu stond hij op, in zichzelf gekeerd en staarde naar buiten. Hij gooide de deur open en stapte het noodweer in. Hij liep het erf op en begon verschrikkelijke geluiden te reproduceren, dierlijk en animaal. De jongens kwamen ogen en oren te kort. Als een sjamaan begon hij tot zijn knieën in het water aan een soort woeste dans. Hij liet zich soms languit in de modder vallen en wentelde zich heen en weer alsof hij als een slang zijn huid wilde afleggen. Toen gebeurde het. Met een verschrikkelijke klap werd hij door de bliksem getroffen. Zijn lichaam kronkelde als een worm en verbrandde ter plekke, Ruud zag zijn arm zwart worden en zijn torso. Een gebraden stuk vlees, veel meer bleef er niet van hem over. De lucht was opgeklaard. Omama tanya zag eruit alsof er een bom op was gevallen. Er klonk alweer getimmer en gezaag. Heel voorzichtig schoven de jongens even later de zelfgemaakte baar met het met een wit laken bedekte lichaam van Istwan op de kar. Ruud zette de tractor in beweging. De jongens liepen mee langs zij de kar, met hun mooie overhemden aan. Stil en verdrietig. Zo zette de kleine stoet zich in beweging, dwars door het bos.

Mani Projects

Onweerswolken hingen zwaar over zee, het bliksemen gaf het landschap iets magisch. De auto slingerde zich langs de torendorpjes, waar niemand zich vertoonde. Mani is een schiereiland, het einde van de wereld, het is het zuidelijkste puntje van het vasteland van Griekenland, zelfs van Europa. Meestal giert er een woestijnwind over de kale bergen die alles bedekt met een laagje rood woestijnstof. “Kadhaffi is weer bezig”, zeggen de Grieken dan tegen elkaar. Maar nu was het een van die zeldzame keren dat de regen Mani in zijn greep had en al het stof wegspoelde. Met bakken viel het uit de hemel, onder luid geraas van de donder en een inferno van blikseminslagen. Af en toe sloegen hagelbuien met geweld hun roffel tegen de voorruit. We waren niet ver van meer van Niffy, onze eindbestemming. Mani is als een soort hiernamaals, het landschap is er onaards, niet werkelijk. Het is net of je voortdurend droomt. Hier bevindt zich ergens de ingang van de Hades, de Grieken doen er heel geheimzinnig over. Het hele gebied ademt geschiedenis, vroeger is het een rijke en vruchtbare streek geweest, met talloze olijfgaarden en bossen. De Myceense cultuur bewaart hier zorgvuldig zijn raadselen, maar schaarse overblijfselen spreken van tempels en metersdikke muren van de allereerste huizen en badplaatsen in Europa. Het is van oudsher een

gebied waar goden troonden, en mensen hebben hier eeuwenlang hun rituelen uitgeoefend ter ere van deze wezens - half mens half god...Mani was heden ten dage kaalgeschoren door de erosie en verwoestijning. Overal zag je de onherbergzame bergen met slechts kale rotsen en stenen, maanlandschappen. Na iedere bocht openden zich vergezichten, met onwaarschijnlijk diepe baaien en strandjes. Wanneer je goed keek zag je op de hellingen die vol stenen lagen soms ineens torendorpjes liggen, die volkomen pasten in de setting van dit godenlandschap. Vestingen, roversnesten. De bewoners vingen in vroeger tijden bovenop de torens in ondiepe bassins het water op, woonden op de verdieping daaronder, en op de begane grond hielden zij hun dieren, die in de winter voor warmte zorgden. Zij konden zich in deze vestinghuizen verschansen tegen piraten zoals Barbarossa die hier vanuit zee zijn wrede overvallen placht te ondernemen. Het op Mani woonachtige bergvolk, de Manioten was een eigen stam, een anarchistisch en eigenzinnig volk dat bij de talloze veldslagen met de Venetianen en Turken zelfs vrouwen en kinderen in de strijd had geworpen. Ongehoord bloederige geschiedenissen werden van vader op zoon doorgegeven als verhalen van grote heldhaftigheid met als voornaamste boodschap: Manioten zijn niet te verslaan.

We naderden nu het totaal uitgestorven gehucht Niffy. Hier moesten we het zoeken, maar waar te beginnen? We parkeerden de auto langs de kant van de weg en gingen verder te voet..We daalden om ons zo goed mogelijk te kunnen oriënteren eerst af via een klein kronkelweggetje naar de zee, en totaal onverwacht kwamen we ineens na een bocht bij een kleine schilderachtige baai. Het leek op een Shakespeariaans decor, de rotswanden rondom stonden loodrecht omhoog met hier en daar op de meest onwaarschijnlijke plekken huizen, als vogelnesten tegen de kliffen vastgeplakt. Beneden ons kolkte de razende zee, op het minuscuul kleine strandje stond onder hoge platanen een kleine taverna waar een lampje brandde. We liepen verder naar beneden en springend over enorme plassen wisten we niet hoe snel we de taverna moesten binnengaan. Een grote Griek met enorme snor en witte haardos keek ons vorsend aan. De Grieken komen vaak heel nukkelig over, zij hebben totaal geen behoefte aan ongemeend gevele. Ook commercieel denken is hun volstrekt vreemd. Zij willen vooral een plezierig leven en om dat te bereiken slechts het hoognodige aan actie ontwikkelen. Deze man bleef ook eerst nog rustig zitten, en toen we twee grappa's besteld hadden, stond hij pas na verloop van tijd op. Nadat hij eerst zichzelf wat ingeschonken had, kregen we uiteindelijk onze drankjes en konden we langs onze neus weg vragen naar het

Grote Witte Huis. Meteen keek hij zeer wantrouwig, waarom wilden we dat weten? Wij legden hem uit dat we hadden gehoord dat het pand te koop stond. Maar de man was allesbehalve coöperatief. “Idioten”, bromde hij in zichzelf. “Volslagen idioten die daar wonen, maar je moet het zelf maar weten. Je gaat hier het pad weer terug en dan naar links, dan weer een weggetje links dan kom je vanzelf bij een hoge muur, die volg je en dan kom je vanzelf bij het ijzeren toegangshek. Ik wens de heren veel succes” zei hij met een scheve grimas. Hij keilde onze fooi met een flinke smak in zijn geheel uitgewoonde kassalaatje. We bedankten hem en volgden even later de door hem geschetste route.

De muur was zonder meer imposant met bovenop in de cement geplaatste glassplinters, om indringers te beletten erover heen te klimmen. Ten slotte kwamen we bij het ijzeren toegangshek. Het was hermetisch gesloten. Een pilaar stond terzijde met een cameraoog en een drukknop bij wijze van bel. Wee degene die hier zo maar binnen trad, een foto van een ingelijste Deense Dog complementeerde het geheel. Nadat we een paar keer gebeld hadden stonden we juist in dubio hoe we nu verder moesten, toen met een hoog elektrisch geluid het ijzeren hek ineens naar links begon open te schuiven via een rail. We hoorden en zagen verder niets en waagden het er maar op naar binnen te

gaan. De tuin was van een zeer indrukwekkende schoonheid: natuurlijk hadden de onvermijdelijke olijfbomen de overhand, maar er groeiden ook bamboebosjes en enorme clusters met reuzencactussen, met overal in perken de meest schitterende boeiende exotische planten- en bloemensoorten. Een kronkelpad van flagstones vormde de toegangsweg die zich links en rechts vertakte in kleine paden die zich door dit paradijs slingerden. Overal klonk het zachte ruisen van de volautomatische bewateringsinstallatie, hier en daar waren kleine vijvers te zien met fonteinen. Mij viel ineens een meditatie hoekje op met natuurstenen bankjes en een gewaagde variatie aan boeddhabeelden. Ik liep er heen om de beelden even te bekijken, toen ineens uit het niets een vrouw of wat daarvoor moest doorgaan opdook. Zij zag er verwilderd uit, met haar haren los, in haar ene hand een wijnfles en met in de andere hand een keukenmes van zeker 25 cm lengte. Zij keek ons verdwaasd aan en hield het hoofd daarbij argwanend achterover. Haar jurk was gescheurd. Ik bleef in mijn ooghoeken het mes in de gaten houden terwijl ik haar een hand gaf en mijzelf en mijn rechterhand Herman V. voorstelde. Zij bleek Francis te heten, was overduidelijk een Amerikaanse en de eigenares van het pand. Meteen begon Herman - om het ijs te breken - alle steden op te noemen waar hij ooit gewerkt had in The States. Francis luisterde maar met een half oor, ik complimenteer-

de haar met de tuin en vroeg of het mogelijk was het huis te bezichtigen. Zij begon iets te brabbelen over Tina en dat die in huis was. Intussen nam zij steeds een flinke slok rechtstreeks uit de fles. Zij slofte op blote voeten voor ons uit en we liepen minutenlang verder over de oprijlaan, er scheen geen einde aan te komen. Toen, eindelijk, konden we tussen de bossages een glimp van het huis opvangen. Het bleek een soort van palazzo, met een waanzinnige uitstraling. Wat deed zo'n jetset villa in godsnaam hier, vlakbij de Onderwereld op Mani? De daken waren bedekt met witmarmeren tegels, die spiegelglad gepolijst waren, de enorme ramen waren van tropisch hardhout met allerlei houtsnijwerk erboven en ook de deuren waren kunstige Balinese beeldhouwwerken op zich, met allerlei in hout uitgespaarde allegorische voorstellingen. Overal waren terrassen en pergola's aangelegd, balkons met Griekse pilasters, een zuilengalerij met een wingerd van druivenranken, ik zag een sauna, antieke houten ligstoelen, een zwembad in de vorm van een zeer grote, grillige en volkomen vrije achtvorm. We kwamen langs de voorzijde van het huis langs het zwembad de voortuin in en zagen toen pas het werkelijk sublieme uitzicht. Het huis was op een klif gebouwd en aan de rand van het plateau liepen de rotsen steil naar beneden af naar zee. Aan de linkerkant bevond zich een klein pleintje, volgens Herman overduidelijk een landingsplaats voor een

heli. Beneden zag ik achteloos een paar dolfinen springen. Francis was achtergebleven en stond bij het zwembad als een schorre kip naar het huis te roepen en te schreeuwen. Ineens zag ik op de bovenverdieping iemand in een flits langs het raam schieten, dat moest Tina haast wel zijn? Wij begaven ons nu naar binnen en betraden via een enorme schuifpui van glas een zeer grote en hoge ruimte met als meest opvallende element een gigantisch marmeren vloer. Deze was zeer ambachtelijk met verschillende soorten marmer ingelegd en versierd met prachtige allegorische voorstellingen van de zee. Het plafond was gelambriseerd met diepgekleurde donkere panelen, die stuk voor stuk waren afgezet met gouden versieringsranden en ornamenten, dit maakte al met al een zeer voorname indruk. In de hoek bevond zich een keuken, schitterend, handgemaakt, van een zeer exclusieve soort hardhout, rechtstreeks uit Thailand. Francis keilde het broodmes op het uit een brok gehouwen granieten aanrecht en liep door naar de andere kant van de zaal waar zich een brede trap met zeer ragfijn houtsnijwerk naar boven slingerde. Deze was Balinees, met pilasters die de vorm hadden van drakenkoppen. Het leek een sprookjespaleis, maar dan wel uit een onbestemde tijd. Overal waar je keek zag je de meest extravagante ornamenten en versieringen, vanuit allerlei culturen aangebracht. Hier waren ambachtslieden

vanuit de hele wereld bezig geweest om een volstrekt unieke en nieuwe stijl te ontwikkelen, letterlijk kosmopolitisch. Herman fluisterde me toe “..dat dit zaaltje alleen al wel een lieve duit gekost had..” toen bovenaan de trap – nog net niet met trompetgeschal – Tina verscheen, met kort aangebonden aan de riem de Deense Dog die luid blafte. Aan alle kanten weerkaatste de diepe basklanken van de reuzenhond, meer een paard eigenlijk. Terwijl Francis tegen haar schreeuwde wie we waren en wat we kwamen doen begon Tina meteen boven het oorverdovende geblaf uit te kirren en te kraaien tegen ons, “..de meer dan welkome gasten.” Zij daalde als een koningin de trap af terwijl zij flink met haar heupen wiegde, haar half ontblote borsten deinden zachtjes mee op het ritme van de treden die zij een voor een nam als was zij de winnares van een Oscar voor de Beste Actrice. Want zoveel was zeker, toen zij dichtbij ons was gekomen en ons wervelend had begroet: hier werd een spel gespeeld. Zij tilde haar been bij de knie zo hoog mogelijk op toen zij hoorde dat we uit Amsterdam kwamen en begon te gillen van blijdschap: “Amsterdam! Daar gebeurt het immers allemaal!” De dog wrong zich inmiddels tussen de benen van Herman en snoof diep, ik zag vanuit mijn ooghoeken hoe hij wanhopig probeerde het beest van zich af te duwen, met zijn handen bedolven onder een dikke laag slijm. Even later was ik aan de beurt. Ik begon hard te roepen want

het beest had nu ook bij mij zijn kop tot diep in mijn kruis gestoken en ik werd zowat half opgetild door het zeer sterke dier dat maar in een ding geïnteresseerd leek..bestialiteit! Tina grijnsde liefvallig en ook best wel dubbelzinnig naar me maar vond toch dat zij moest ingrijpen en begon aan de riem te rukken en te trekken en gaf de hond kleine maar venijnige klapjes op zijn enorme hondenhoofd, maar het beest luisterde voor geen meter en moest door haar met behulp van de riem al trekkend en sjoerend worden afgevoerd naar een speciaal hondenverblijf ergens achterin het huis. In het voorbijgaan keek ik – behalve naar het beangstigend klokkende geslacht van de Deense dog – tevens naar de benen van Tina en ineens begreep ik het: zij was een man. Tina was de heer des huizes, maar wel vakkundig verbouwd tot vrouw... Francis was inmiddels Herman aan het uitleggen dat deze ruimte tevens een filmzaal was: zij had een apparaatje met drukknoppen in de hand en probeerde van alles om maar een doek dat aan de achterwand hing open te krijgen. Ineens begon dit doek te bewegen en kwam daar achter een filmscherm te voorschijn van reusachtige afmetingen. Francis drukte nog maar eens in het wilde weg op wat knoppen en ineens zagen we in een flits een levensgrote pornoscène: een tienermeisje werd bepoteld door een stuk of vier kerels die met hun halfstijve lullen tegen haar borsten en hoofd kletsten terwijl een van hen haar

in haar krappe kutje aan het naaien was. Locatie: het huis in Niffy... Francis begon driftig op de knopjes te drukken om de zaak af te blazen, maar slaagde hier niet in, terwijl inmiddels Tina weer terugkwam en krijsend Francis begon uit te schelden en het apparaat uit haar handen griste. Op het moment dat er op het videoscreen tegelijk twee lullen in de mond van het meisje verdwenen wist zij juist het gebeuren stop te zetten, en terwijl zij naar een stapel pornovideo's wees "...die nog klaarlagen om te worden uitgezocht..." stuurde zij de zwaar geïntimideerde Francis voor straf naar boven. Tina legde ons vervolgens uit dat zij al met al zo'n vier miljoen dollar in het huis hadden geïnvesteerd en "...dat er op deze wijze soms " iets geld " terug werd verdiend door van tijd tot tijd het huis als filmlocatie te verhuren. Maar er waren hier ook meer cultureel verantwoorde films gedraaid – giechelde ze - hadden we de The Tempest gezien? Was in hun huis en tuin opgenomen! Zij had zelfs een piepklein rolletje gespeeld, mind you!" Zij was overduidelijk bloednerveus en vroeg ons even te blijven wachten. Ook zij vloog nu de trap op, Francis achterna en even later hoorden we hen vloeken en ketteren. Ik meende Francis zachtjes te horen jammeren en zelfs snikken. "Gezien dat Tina een man is, Herman?" vroeg ik hem nieuwsgierig. "Dat meen je niet, Jezus, wat een stel zeg.." antwoordde Herman terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wiste. Er werd ons

echter maar weinig tijd gegund, Tina verscheen weer bovenaan de trap en verzocht ons boven te komen, zij wilde nu de rest van het huis aan ons laten zien. We doolden even later langs talloze slaapkamers en studeervertrekken, hier en daar lag een smerige matras op de grond temidden van een onbeschrijfelijke puinhoop aan blikjes, etensresten, kleding en andere rommel. Tina legde uit dat Francis en zij – sinds haar “verbouwing” - in scheiding lagen en dat de antieke inboedel door Francis – “dat takkewijf” - reeds terug naar New York was verscheept. Zij vertelde tussen de regels door dat Francis schatrijk was en nog nooit een reet had uitgevoerd en dat zij - Tina - dit allemaal had bedacht en ontworpen. “En met behulp van het goeie geldje van Francis heb je dit allemaal laten bouwen..” gniffelde Herman. Tina stond meteen op haar achterste mannenbenen:

“Herman, please! Denk je eens in hoeveel werk dit allemaal geweest is! We hebben tien jaar lang aan dit huis gewerkt. Alleen al voor de tuin waren een tiental vrachtwagens veertien dagen lang heen en weer aan het rijden met terra cotta, er groeide hier immers niets op die verdomde rotsen. Duizenden kubieke meters aarde moesten er worden gestort. En voordat je die Grieken zover had dat zij begrepen wat de bedoeling was..het zwembad werd volgepompt met zeewater. Tot zover niets aan de hand. Bij het zwembad moest echter een machine die speciaal uit The States was

overgevoegen worden geïnstalleerd om het zout uit het zeewater te filteren. Die Grieken verdomden het aanvankelijk om het kring aan te sluiten, ze begrepen eenvoudig niet wat de bedoeling ervan was.” We bevonden ons nu in de badkamer. Ik moet toegeven, ik had nog nooit iets dergelijks gezien: boven een zeer riante jacuzzi met gouden kranen bevond zich een raam van onwaarschijnlijke afmetingen – het besloeg echt een hele wand - dat uitkeek op de zee. Herman vroeg voor de grap “..of hij even in bad mocht..”, maar Tina nam zijn vraag serieus en riep meteen: “..of course!”, waarop Herman het niet kon nalaten zijn schoenen uit te schoppen en een momentje later zat hij als een kleine koning - met zijn kleren nog aan - op de bodem van de badkuip stralend naar buiten te wijzen: “Hé, dit is natuurlijk wel te gek..” “Hoe is Francis eigenlijk zo rijk geworden, als ik vragen mag?” vroeg ik langs mijn neus weg aan Tina. Haar rattensnoet begon te gnuiven: “..dat geloof je niet Rulis..haar vader verkocht donzen veertjes, ja jongen, gewoon, donzen veertjes! Hij is er goddamned wel multimiljardair mee geworden. Zij heeft alles van hem geërfd. Francis had een galerie in New York, zo heb ik haar destijds leren kennen. Ik ben Fransman, en kunstenaar weet je. Maar die vrouw kan zo zeiken over geld. Ze is zo gierig als de pest. Nu we uit elkaar gaan blijkt steeds meer haar ware aard. We zouden alles hier verkopen en dan de opbrengst samen delen. Maar

ze ligt werkelijk te zeiken over elk aardappelschilmesje. Fuck her!” “Dat heeft mevrouw in de tijd dat het nog wel goed ging met dit echtpaar genoegzaam gedaan maar dan wel als man veronderstel ik maar zo, Herman?”, sprak ik in het Nederlands. “Vier miljoen dollar heeft ie er door gejaast in tien jaar tijd, ik vind het een knappe prestatie hoor Rulis” fluisterde Herman op zijn beurt. Tina opende nu het kamertje waar zij Francis had opgeborgen. Deze bood een treurige aanblik: zij lag op een vieze ouwe matras die stonk naar pis. Zij keek ons met grote gedrogeerde ogen aan, ik zag alle ingrediënten voor een cocaïneverslaving om haar heen liggen. “Kom me zo maar helpen, want de heren blijven eten..” riep Tina in de deuropening. De maaltijd was in de serre, een uitbouw vlakbij de landingsplaats voor de heli, met ook weer alleen maar glazen puien rondom, die allemaal openstonden en een schitterend uitzicht op zee boden. Tina verhaalde over: “... een stel Russen die een keer waren komen kijken naar het huis, waarschijnlijk maffiosi, zij waren met hun heli geland, hadden een bod gedaan van twee miljoen dollar maar dan wel in “black money”, Francis had natuurlijk “No!” gezegd en na vijf minuten waren de boeven al weer vertrokken, inclusief hun lijfwachten, “..bye the way, best wel aantrekkelijke jongens want echte macho’s met guns en zo..” zij keek Herman hierbij guitig aan, hij begon lichtjes met zijn ogen te knippen, iets wat hij altijd deed

wanneer hij zenuwachtig werd. Hermans seksuele leven was tot op heden een gesloten boek voor mij.

Weldadige geluiden klonken vanuit de diepte waar de kolkende golven zich stuk sloegen op de eeuwenoude rotsen. Deze plek ademde Mani's geschiedenis en more, zoveel was zeker. We zaten aan een geïmproviseerde grote ronde tafel, op campingstoeltjes en een paar krakkemikkige badkamerkrukjes die nog net niet op instorten stonden. Af en toe stond Tina op om na terugkomst uit de keuken weer iets op onze borden te keilen. Er was tijdens een vorig rondje al een keer een flink stuk bot met vlees eraan per ongeluk in mijn schoot beland. Tina vond het heerlijk om mijn hagelwitte korte broek dan wel mijn kruis met een vieze want vette theedoek met lauw water te deppen. Haar borsten zwengelden daarbij vervaarlijk op ooghoogte in de rondte. Ook de dog was zeer geïnteresseerd in deze nieuwste ontwikkelingen maar ik leer altijd snel en had van Tina begrepen dat je hem flink op zijn kop moest petsen. Dat genoeg was nu in elk geval aan mij. Ik timmerde hem flink op zijn hondenharses met een afgekloven stuk bot, waarbij hij mij steeds verwijtender begon aan te kijken met zijn door-gewinterde hondenblik. Uiteindelijk trok hij zich zwaar teleurgesteld terug onder de tafel. Francis had de moeite genomen om een blik erwten open

te trekken, deze werden direct vanuit het blik koud geserveerd. Nee, het was niet bepaald “haute cuisine”, maar de locatie maakte veel goed, evenals de locale wijn die na het tweede glas al meteen veel beter ging smaken. De dreigende duisternis die inmiddels ongemerkt bezit had genomen van het buitengebeuren gaf me het idee dat we een bevoorrecht groepje goden waren die zich te goed deden aan enige aardse geneugten. De verlichting bestond uit maar een enkele gloeilamp die deze lacherige halfgoden in hun lichte roes bescheen, in de verte bliksemde het nog steeds, er stond elk moment iets te gebeuren. Goden zijn immers onvoorspelbaar. Toen Tina een moment richting keuken verdween, begon Francis, wederom wild in de rondte zwaaiend met haar mes, fluisterend uit te leggen hoe volkomen gestoord Tina wel niet was. Alleen de “verbouwing” van haar lichaam had haar al ettelijke tienduizenden dollars gekost, nog afgezien van de bedragen die er in die andere verbouwing waren gaan zitten... Zij maakten momenteel dag en nacht ruzie, het leven met hem/haar was volstrekt ondragelijk geworden, maar zij wilde niet van wijken weten, al haar geld zat immers zo’n beetje in dit idiote project? Zij gunde Tina, het secreet, hooguit de helft, maar dan ook geen cent meer. Konden we de aankoop zo snel mogelijk afwickelen, dan kon er tenminste een einde komen aan deze krankzinnige toestand. Tina keerde terug en ik zag

Francis weer in elkaar krimpen. Het geanimeerde gesprek kwam nu als vanzelf op wie wij toch wel waren dat we een huis op Mani wilden kopen? Ik legde uit dat ik zelf ook reeds jaren regelmatig Mani had bezocht, ik had zelfs ooit een oud huis ergens in de buurt van Kotronas gekocht, dat huis had ik echter onlangs verkocht (het was een krot dat nauwelijks iets had opgebracht, maar goed) en ik was nu van plan mij definitief terug te trekken op Mani en zocht dus een groot huis, waar ook af en toe de kinderen konden langs komen (ik vertelde hen over mijn echtgenote en vier zoons). Ik speelde kortom met verve de rol van de zeker niet onbemiddelde zakenman op leeftijd, schapjes op het droge, die met een pak geld in zijn zak serieus op zoek was naar een goede woning voor hemzelf en zijn bloedjes van kinderen. Herman was mijn chauffeur en secretaris. Door flink door te praten over al het geld dat ik verdiend had met de verkoop van onroerend goederen in diverse landen, zag ik hun belangstelling met de minuut toenemen, vooral Tina kreeg echt dollartekens in de ogen. Geld wilde zij, en wel: nu, en dan wegwezen. Ik groeide steeds meer in mijn rol dankzij hun welwillende aandacht en doordat Herman mij steeds voorzetjes gaf: ”.. je hebt toch nog dat kasteel in Frankrijk, Rulis, en, o ja, je grachtenpand in Amsterdam, Francis, dat moet je echt een keer zien!” En zo zaten we daar gezellig te keuvelen met deze excentrieke voorheen

rijkaards, die ons in de afgelopen paar uur een uitgebreid inzicht hadden gegeven in de volstrekte puinhoop die zij van hun leven gemaakt hadden. Vanuit zakelijk oogpunt bezien waren deze twee dan ook een makkie en zo omver te kegelen: op het eind van de avond was de prijs van het prachthuis reeds gedaald van vier miljoen naar twee en een half miljoen dollar. Zeer tevreden met deze ontwikkelingen knikte ik Herman op goed moment welwillend toe en zei dat we maar eens op moesten stappen “..Herman, morgen weer business as usual, nietwaar?” Zijn vette knip oog sprak boekdelen, we waren immers al wekenlang bezig met niksen en lagen meestal overdag op het strand uit ons neus te vreten onder het genot van soms net iets teveel ouzo’s. Ik beloofde met een zakelijk voorstel te zullen komen, Herman zou wel contact met hen opnemen. Uitgebreide omhelzingen volgden, Tina stopte nog net niet mijn arme doorgezopen hoofd tussen haar borsten ten afscheid en zelfs Francis wist ik een besmuikt lachje te ontlokken toen ik zei dat we het over de prijs wel eens zouden worden.. Herman reed de auto voor en we vertrokken onder hilarisch gelach omdat hij bij het achteruit rijden bijna een Boeddhabeeld omverreed.

Een paar maanden later, Chateaumeillant Francis zat rillerig in de schommelstoel bij de open haard. Ik had het vuur flink opgepookt, want deze dame had het altijd te koud. Nu was het in mijn petit-chateau op veel plekken goed toeven, maar, toegegeven, op sommige plaatsen was het hier en daar verdomd koud, maar dat betrof voornamelijk uithoeken zoals het toilet, een kamer op zich, waar het 's zomers heerlijk koel en dus goed toeven was, maar 's winters moest je er niet zijn. Francis moest om het uur naar de WC, - zij had overduidelijk last van constipatie - en kwam vervolgens dan weer totaal verkleumd terug bij de open haard. Toch vermaakte zij zich wel had ik de indruk. We hadden er ook alles aan gedaan om het haar zoveel mogelijk naar de zin te maken. Ik moet zeggen, het kasteel had natuurlijk ook zijn alleszins charmante uitstraling, met zijn twee torens en zeer lieflijk gelegen in het zo typische Franse landschap van de Berry. Francis was gisterenmiddag op mijn uitnodiging aangekomen en was verrukt van het kleine kasteel. Na mijn professionele rondleiding via de statige hall langs de salons, de antichambres, de rode, blauwe en groene slaapkamers waarvan de muren bekleed waren met de schitterendste gobelinstoffen, de zadelkamer, de oranjerie, de enorme zolder met het kleine theater, stond haar oude ingevallen kop op vrolijk, zij vond het echt leuk. Zij betrok met een paar enorme koffers een van de rode kamers die

uitkeek op het park aan de voorkant met de eeuwenoude ceders. Haar badkamer, die zich bevond in de aangrenzende torenkamer, ontlokte haar heuse vreugdekreetjes: geluiden die me vaag aan muizen in doodsnood deden denken..Later liet ik haar nog de stallen en het koetshuis zien en slenterden we al babbelend over koetjes en kalfjes over het terrein met de talloze weitjes, boomgaarden en moestuinen. Ik kwam er al snel achter dat Francis – typisch Amerikaans - eindeloos over gezond eten en biologisch verantwoord voedsel kon ouwehoeren. Ik liet haar natuurlijk ook kennis maken met mijn personeel Antoine en Yvonne, twee stokoude werkpaarden van over de negentig die alles zoveel mogelijk bijhielden en in een eigen gaardenierwoning verbleven. Zij behoorden tot het kasteelmeubilair en Francis, verrukt over dit alles, mompelde zowaar een paar woordjes Frans tegen mijn lijfeigenen die maar bleven knikken en buigen alsof de Groot - Hertogin zelve op bezoek was. Francis bleek niet alleen alles te weten van rozen maar was ook zeer goed op de hoogte van het juiste beheer van fruitbomen en moestuinen. Later liet ik Francis nog handen schudden met mijn privésecretaris, tevens chauffeur, de weledele heer Herman Verhoef, - “...die man herken ik nog wel vagelijk van de vorige keer”, mijn zeer gewaardeerde butler Hans Snoek, zwaar besnord, zeer gesoigneerd en beleefd, en met mijn zoon Willem, die voor kok speelde. Hans Snoek was in wer-

kelijkheid een vriend van Herman die het leuk vond om tegen betaling de rol van Butler op zich te nemen. Willem kon prima koken en had een uitstekende avondmaaltijd voorbereid met wild en gevogelte en de meest exquisite wijnen uit mijn cave werden door Hans op uiterst professionele wijze ontkurkt. Het gesprek verliep zeer geanimeerd en ging vooral weer over gezond voedsel. Ik had zowel Francis als Tina uitgenodigd om naar mijn kasteel te komen omdat ik hen een belangrijk zakelijk voorstel 128 wenste te doen inzake het onroerend goed te Niffy. Francis was - op doorreis vanuit The States naar Griekenland - in Parijs uitgestapt en Tina moest uit Bordeaux komen waar zij haar oude moedertje stervensbegeleiding aan het geven was..Francis vertelde honderduit over haar krankzinnige ervaringen met Tina en haar zeer excentrieke maman toen zij door Tina halverwege de avond werd gebeld met de mededeling dat zij was opgehouden en dus een dag later zou komen. Haar moeder was namelijk zojuist overleden, maar ze had besloten desondanks de volgende dag alsnog af te reizen naar ons petit-chateau te Chateameillant. “Het ouwe mens was nu toch dood en het zakelijk gesprek met betrekking tot Niffy was nu eenmaal te belangrijk om te laten schieten, nietwaar? Merde, waarom moest die ouwe tang uitgerekend nu de pijp uit gaan?..”

Zondagochtend.

Het kasteel was ondergedompeld in een weldadige stilte. Ik had iedereen opgeroepen om exact 08.00 u een werkbepreking te houden in verband met de op handen zijnde onderhandelingen in de namiddag. In de gang op weg naar de vergaderzaal hoorde ik Francis in haar kamer ronken als een berin, zij had eindelijk eens wat meegemaakt, die zou nog wel een paar uurtjes doorstiefelen! Aan de enorme vergadertafel met de voorname kroonluchters brandend erboven zat de trouwe Herman reeds te werken: hij had alle papieren en tekeningen van het huis in Niffy uitgespreid en ook zag ik dat hij de tekeningen en documenten van het kasteel tevoorschijn had gehaald. Ik nam met hem nog wat details door aangaande de onderhandelingen. Wat waren nu de argumenten die tegen aankoop van Niffy pleitten? Ik speelde de rol van advocaat van de duivel en begon het pand aan alle kanten af te kraken. Ik had een paar tegels bij het zwembad zien losliggen, de zeezoutmachine stond werkeloos en moest gereviseerd, hier en daar begon de lak van het buitenwerk al te verweren. Het was niet eenvoudig om negatieve punten te formuleren. Ineens kreeg ik een helder idee: Niffy lag aan de “arme kant” van Mani! Je had op Mani aan de westzijde een prachtige laagvlakte met tal van fraaie stadjes en villa’s en bij Areopolis kon je van een klein Goudkustje spreken, daar hadden de rijke Atheners voor miljoenen hun optrekjes laten

bouwen met uitzicht op zee. De oostzijde daarentegen was bergachtig, woest en ledig, Niffy lag in the middle of nowhere, het was vroeger piratengebied geweest, en de communisten hadden het er lange tijd voor het zeggen gehad. Ik kon nu niet meer stoppen: Arm! Kaal! Woest! Ledig! Kortom: hoe armzalig die locatie! Herman keek mij ongelovig aan, maar ging al snel door de knieën, het viel te proberen. We bespraken nog een keer de te volgen strategie, waarbij we duidelijk afspraken dat het huis mij uiteindelijk geen cent mocht kosten.. Herman zou de rol van spijkerharde onderhandelaar op zich nemen, ik zou mij een beetje van de domme houden, ik had toch niet voor niets een zaakwaarnemer in de hand genomen? Geld, het slijk der aarde! Nog een wijntje? Hans kwam binnen, hij had zijn donkere butlerpak al weer aan. Ook met hem werden nog even de laatste zaken doorgenomen, hij moest Tina ophalen die met een regionale vlucht uit Bordeaux zou komen. Hij zou haar onderweg zogenaamde ins en outs laten horen over hoe "hot" we wel niet waren over Niffy, Tina moest maximaal "opgewarmd" worden..maar hij moest ook weer niet te happig zijn natuurlijk, Tina zou de informatie vanzelf wel proberen uit hem te trekken, hij mocht zelfs hier en daar wel wat tegenstribbelen, des te geloofwaardiger kwam hij dan over. Ook moesten we hem nog een aantal "hoe hoort het eigenlijk" zaken laten oefenen. Hij moest

bijvoorbeeld kloppen, binnen komen met zijn servet over de arm, een lichte buiging maken, en dan zeggen: “Dinner is served, Sir” om vervolgens het gezelschap te begeleiden naar de eetkamer en daar stoelen aan te schuiven, etc. Hans was net wakker en moest sommige teksten een paar keer overdoen maar uiteindelijk kwam een en ander toch vrij overtuigend over. Hij kreeg toestemming om te vertrekken om Tina op te gaan halen. Willem - normaal een prachtjongen, verscheen nu met een gezicht dat nog wat scheef stond door de vele whisky's van de vorige avond, maar ook hij kreeg exacte werkopdrachten te horen, aantal gangen, soorten vlees en vis, kazen “assorti”, bediening langs rechts, gebruik servetten, het duizelde hem allemaal op de vroege ochtend, maar hij was slim genoeg om te begrijpen waar het spel om draaide. Ook moest hij Antoine en Yvonne instrueren om op een bepaald moment aan te bellen om - met pet in de hand - in de hall een flinke mand met fruit, wekpotten, groente uit de moestuin, etc. aan te bieden, een zogenaamd wekelijks terugkerend ritueel, waarbij ik als kasteelheer hen minzaam een extraatje zou toestoppen (niet teveel natuurlijk, ik checkte bij voorbaat of ik een paar losse munten in mijn zak had zitten). Willem beloofde de deur van de vergaderzaal open te laten staan, zodat niemand – en vooral Francis niet - dit toneelstukje zou missen.. De laatste zaken werden nog door Herman en mij doorgenomen: het voorlopig koop-

contract werd achterin de zakenmap zorgvuldig klaar gelegd en zelfs de vulpennen werden gecheckt of er nog voldoende inkt aanwezig was in de patronen, die lui moesten immers meteen tekenen, boter bij de vis..wij verkneukelden ons nu al op deze superdeal..om ons zelf moed in te drinken sloegen we een paar glazen “eau de vie” achterover en schaterend sloegen we de map dicht en klopten we mekaar op de schouders. Ineens stond Francis voor ons. Zij had een vieze ouwe peignoir aan, en stonk behoorlijk, een ouwe wijven lucht. Zij keek ons zwijgend om niet te zeggen nors aan, ik was bang dat zij ter plekke zou gaan staan pissen. Ik viel onmiddellijk stil en omhelsde haar (kokhalzend) vrolijk en bracht haar naar de kleine eetkamer voor een uitgebreid gezond ontbijt: verse scharreleieren, zelfgemaakte jambons, eigen gebakken croissants, een bakje met linksdraaiende yoghurt met tarwezemelen, verbouwd op eigen terrein. Wat wilde ze nog meer!? Thee van brandnetels? Maar bien sur, Guillaume, ren even snel naar Antoine voor een handjevol brandnetels! Herman stond naast de schouw zijn zoveelste cappuccino van die ochtend te drinken en glimlachte veelbetekend naar mij. Nee, Francis was het probleem niet.. Er werd gebeld. Op de stoep stond Hans, hij zag rood en bezweet. Hij had drie enorme grote koffers naast zich staan. Tina stormde langs hem heen het bordes op, geheel in het zwart gekleed, inclusief

een stemmige zwarte stola van zwarte veren om haar hals. Zij viel mij direct snikkend in de armen. “Zij is nog steeds een beetje overstuur” fluisterde Hans eerbiedig. Met hoge uithalen en zwoegende borsten gierde Tina van verdriet om haar overleden maman. Ik klopte haar zachtjes op haar blote rug en knikte naar Hans ten teken dat zijn taak er voorlopig op zat. Hij liep als een doodgraver het trapje af om de Mercedes te gaan stallen. Overigens was deze van een onbestemd bouwjaar, zoals alles bij ons leek het allemaal heel aardig, maar in de garage had men mij onlangs nog verzekerd dat ik de wagen - die de 700.000 km al een heel eind gepasseerd was - zo langzamerhand nu toch echt beter een trap kon geven. Ik tuurde met Tina in mijn armen naar de vette rookwolken die Hans uitblies en terwijl haar enorme borstpartij op en neer ging, zo vlak onder mij, dacht ik na over de vergankelijkheid van alles..geschiedenissen van eigen verdriet, treurige herinneringen...“ ..gecondoleerd, met het overlijden van je moeder Tina” sprak ik zo welgemeend mogelijk. Maar Tina nam ineens afstand tot mij en terwijl zij mij op een afstandje van zich af hield keek zij me aan met een volkomen betraand gezicht en riep: “..’t secreet, het secreet!..” Even dacht dat ik zij mij bedoelde en ik schrok hevig. Had zij iets door? Er volgde echter een ratelende monoloog in het Frans doorspekt met veel l’argot aan scheldwoorden en moeder - het oude loeder

dat nog niet eens onder de groene zoden lag - kreeg nu al de meest vreselijke verwensingen over zich heen uitgestort. Haar hele leven was verziekt door dat kreng, en zelfs op het laatste moment had de oude bes haar nog een loer weten te draaien door “..juist nu, juist nu, Rulis!..” de pijp uit te gaan. Ik knikte begripvol. Inmiddels was de hele hall volgelopen met omstanders die het gebeuren niet wilden missen, er werden opnieuw handen geschud en condoleances uitgewisseld. Toen zij de mooie Willem omhelsde begon zij onmiddellijk weer te snikken: “Guillaume, cheri, troost mij!” Willem, ook de beroerdste niet, ving haar adequaat op in zijn sterke armen, en sprak hierbij de onsterfelijke woorden: “C’est la vie, n’est-ce pas?” Hierop volgde als bij toverslag een schaterlach van Tina die nog net niet in haar zwarte panty’s plaste van het lachen. Dit werkte zo aanstekelijk dat binnen de kortste keren de hall daverde van het bulderend lachen van met name Herman, toch al niet de sterkste als het aankwam op het tonen van werkelijk grote gevoelens, zoals in dit geval groot verdriet. Maar vreugde? Geen probleem! Het ijs was nu gebroken. Koffie werd door Tina afgeslagen, hadden we niet iets sterkers? “Eau de Vie? Eau de Vie!” riep ik manmoedig en even later had zij haar eerste borrels van die dag achterovergeslagen en dat zouden zeker niet haar laatste zijn. Zondagmiddag Er heerst een geladen stilte aan de vergadertafel. Herman is zojuist zeker

twintig minuten aan het woord geweest. Hij heeft alle bestektekeningen en documenten van Niffy als ook die van het kasteel voor zich op tafel uitgestald. Hij heeft alle ins en outs van het object in Niffy doorgenomen en op een rij gezet. Toen hij op het argument van de beroerde locatie aankwam in zijn verhaal en de “arme” kant van Mani ging toelichten kreeg Tina prompt een rolberoerte van het lachen en moest ik inspringen en alle zeilen bijzetten om dit argument werkelijk serieus genomen te krijgen – zonder succes. Toen ik het woord “communistisch” liet vallen lag Tina reeds totaal beschonken half over de tafel, stak de fles in haar mond en kon nog slechts hikkend van het lachen, met lange uithalen gierend “de Internationale” inzetten. Hier kon ik niet tegenop, ik gaf mij over aan haar ongebreidelde om niet te zeggen scandaleuze aanpak van deze hele zakelijke affaire en ik liet nu ook vrijelijk mijn tranen over mijn wangen stromen, zo moest ik hierom lachen. Herkende ik ergens haar zo uiterst ongehoorde grofheid als de mijne? Herman keek mij met wanhopige blik aan, hij had alle info zo serieus mogelijk op een rij gezet, moest hij onder deze waanzinnige omstandigheden ons eindvoorstel gaan formuleren? Vanuit een ooghoek zag ik hoe Francis met haar ogen draaide terwijl zij snoof aan een grote citroen die zij wel vaker bij zich had. Daar viel niets van te verwachten. Ik begreep dat het nu mijn beurt was om het woord te voeren. Ik

legde uit dat we van alle kanten de zaak bekeken hadden en dat ik het volgende voorstel wilde doen (ik sprak zo gewoontjes mogelijk, alsof dit een dagelijkse gang van zaken voor mij was): “.., zeker dat is zo, jullie hebben al met al vier miljoen dollar geïnvesteerd, dat zie ik heel goed, en dat is ook duidelijk aangetoond aan de hand van de gegevens, iets heeft een bepaalde waarde, maar welke? Is die vier miljoen de dagwaarde omdat die ooit uitgegeven is door jullie? Dat denk ik niet! Nee, een verkoopwaarde wordt door heel andere zaken bepaald, allereerst de locatie, bereikbaarheid, kwaliteit van het gebodene. Ik kan hier lang over uitweiden, maar ik zal het kort voor jullie samenvatten: bij dit object is het gewoon wat de gek er voor geeft..(hier kon Herman zijn lachen niet meer houden, zijn hele lichaam ontladde zich en werd klank, zijn schouders gingen op en neer, hij sloeg zich met beide handen op zijn knieën, sprong af en toe van zijn stoel, sloeg met zijn lichaam achterover, krom weer overeind, hield zijn buik vast van het lachen: “ ..hij is goed, Rulis, hij is goed..”) Ik hield echter voet bij stuk: “..dit is een heel exceptioneel geval. Niemand wil dit object kopen, helemaal niemand.” Het werd al weer stiller om me heen. “Alleen ik”, sprak ik, “maar niet ten koste van alles.” Ik ging weer zitten. Het hoge woord moest eruit. Zij kleefden aan mijn lippen. Herman nam het op een teken van mij weer van mij over. “Wij schatten de waarde op 1.8 miljoen.”

Tina begon meteen verschrikkelijk te sputteren. “Wacht even Tina, ik ben nog niet klaar. Ons voorstel is als volgt: ruil het kasteel in op jullie object. Dit object is echt wat voor Francis. Waarde 1 miljoen dollar (dit was 2 x zoveel als de werkelijke waarde). Daarnaast betaalt Rulis jullie 800.000.= dollar in cash. Maar zijn geld zit vast. Hij heeft een schitterend grachtenpand in Amsterdam dat als onderpand kan dienen voor een lening die Francis hem verschaft bij wijze van hypotheek. Deze hypothecaire lening loopt maximaal 20 jaar. Nu, wat vinden jullie?” Op dit moment werd er geklopt, het was Hans. Hij schuifde onzeker binnen, met zijn servet aan de verkeerde arm, (maar wel netjes gevouwen). Hij maakte een buiging en toen nog een, alsof hij door een giftige slang gebeten was, en sprak bijna onverstaanbaar: “Dinner has served, Sir”. Er steeg pal daarop een indianengehuil op aan tafel. Tina gooide haar glas richting Francis. Ik ontfermde mij over de arme Hans die rood begon aan te lopen omdat hij dacht dat deze heftige reactie zijn optreden betrof. Ik wilde niet ook nog eens zijn hartaanval op mijn conto schrijven. Willem kwam door al het rumoer gealarmeerd uit de keuken toegesnel met een hoge koksmuts op (nog uit de verkleedkist) en sprong tussenbeide en hield Tina in een ijzeren houdgreep. Tina raakte echt door het dolle. Het enige waarvoor zij was gekomen was geld en dat was er helemaal niet. Francis zou haar dan ook

nog eens moeten uitkopen en dat was geen optie. Onbestaanbaar. Alles was voor niets geweest. “You dirty bastards, its a deal, its a deal, Rulis ” schreeuwde zij, “als ik Guillaume erbij krijg!” Willem die in de keuken al de nodige borrels genomen had, werd door haar plat op zijn bek gezoend, zij goot hem vol met de fles Eau de Vie en hij begon even later te hikken en werd letterlijk door Tina overmeesterd en op de grond gesmeten. Zij ging bovenop hem liggen met haar benen spartelend in de lucht en pakte hem waar zij maar kon, terwijl Willem als een kleine baby begon te kirren: hier stond niet alleen ik als vader maar zelfs hij als volwassen zoon machteloos. “Give me your son, Rulis, give me your son” – zij bleef het maar gillen. Herman stond wit weggetrokken te vloeken en te schreeuwen tegen Francis, “..of zij in ieder geval wel akkoord was?..” De deur zwaaide open: in de hall stonden de twee oudjes, helemaal krom door het gewicht van een doorgeladen mand met regionale lekkernijen. Hans nam hen mee richting vergaderzaal. Toen Tina dit echtpaar ontwaarde, liet zij haar Willempje los en rende op hen toe. Binnen de kortste keren had zij een zak met eieren, scharreleieren wel te verstaan, te pakken en begon zij iedereen te bekogelen. Dit liet Willem niet op zich zitten, en ook hij nam een spurtje richting de mand, hoorn des overvloeds, met de al enigszins overrijpe tomaten wist hij de eieren van Tina heel aardig te pareren. Ook Herman liet zich

niet onbetuigd en smeed vrolijk in de rondte met de plaatselijke perziken, ik noteerde in elk geval een voltreffer op een van mijn pas gerestaureerde gobelins. Hans probeerde met potten jam het hoofd van Tina te raken – die vrouw werkte hem duidelijk op de zenuwen - terwijl Francis – die met een groot mes de citroen doormidden had gesneden – met haar armen boven haar hoofd met in elke hand een halve citroen probeerde deze leeg te wringen boven de hoofden van de aanwezigen, daarbij de bekende muizengeluiden producerend. Ik zelf nam een stokbrood en gebruikte deze als zwaard. Eindelijk, mijn schermlessen waren toch ergens goed voor geweest. De beide oudjes bleven volharden in hun rol, zij hadden reeds alle gekte van de wereld in hun lange leven aan zich voorbij zien trekken, dit kon er ook nog wel bij..

Vele jaren later. Ik ben in de buurt van Niffy. Het is bloedheet. Ik heb lang gezocht maar ik sta opnieuw na al die jaren voor het toegangshek. Dat hek staat open. De foto van de Deense Dog is verregend en vervaagd. Ik loop de lange oprijlaan af, de tuin is geheel en al verwilderd met bramen en onkruid. Er zijn geen beelden meer, geen fontein, geen priëlen, geen terrassen, geen bloeiende planten, zelfs de olijfbomen zie ik niet meer. Ik kom bij een groene poel, zie kikkers zwemmen. Het zwembad! Dan kom ik bij het huis.

De deuren staan open. Het houtsnijwerk is aan het vergaan, de lijm heeft losgelaten. Een paar grote ramen zijn kapot, het glas ligt her en der. De filmzaal lijkt als disco te zijn gebruikt: overal liggen flessen en glazen, in een hoek ligt een stapel weggesmeten condooms. In het hondenkamertjes tref ik geen sporen meer aan van de Deen, slechts enorme hopen met stront her en der, verdroogd. In de badkamer hangt nog maar een gouden kraan, los. Ik ga in het bad zitten en kijk naar de zee. Ik voel mij weer even een van de goden. Deze plek ademt geschiedenis. Ik pak mijn mobiel om Herman te bellen, ik zal hem nauwkeurig verslag uitbrengen vanaf het hoger gelegen terras. Ik zie in de verte een dolfijn. Hij maakt vrolijk zijn sprongen boven het water.

LIJST van ALLE MULTIMEDIALE PRODUCTIES: VIDEO PRODUCTIES

AAN GENE ZIJDE

Videoproductie in 30 delen

Volledige afspeellijst 1 - 30 afleveringen op: _

<http://www.videotheater.nl>

Onemanshow die in het hiernamaals speelt in 30 afleveringen.

De hoofdpersoon van de toneelroman 'Aan gene zijde' is een man met een multiple personality syndroom: hij bestaat uit maar liefst 25 personificaties!

Het verhaal speelt zich af in het hiernamaals. Deze tragi-komedie zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals bv de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, maar ook naar geschiedenis. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt. Al met al is het een rocky horrorshow, met veel satirische en soms zelfs satanische issues. Onontkoombaar gaat het tenslotte ook over de dood..

Citaat uit de reactie van Johan Reyniers,
dramaturg Toneelgroep Amsterdam :

'..Je toneelroman is een formidabele krachttoer. Hij is Dantesk omdat hij zowat elke problematiek aankaart die in de wereld van vandaag van belang is. Rabeliaans in de uitbundigheid van taal en dialogen. Boschiaans als schildering van een infernale wereld die alle kanten opschiet. Hij herinnert aan het middeleeuwse narrenschip en de stoet van dwazen.'

'De boeiendste passages vind ik die waarin de verbeelding een vrije vlucht neemt zodat personages en verhaal een metafoor worden die de concrete werkelijkheid overstijgt.'

Welkom op het Feest van de Dood..

1- 30 afleveringen:

Afl 1 Filos over : Kosmos, hiernamaals, dood, zelfdoding, vrije wil.

<https://youtu.be/I2gKdQJkqEo?si=7SInSx76ln4DFsZW>

Afl.2 Filos introduceert Lava, zijn liefde, zijn partner.

<https://youtu.be/67DBNVEWYx4?si=NInSaHS1a43IO-u5>

Afl 3 De 1e gast: bastaardzoon Mars doet zijn intrede, daarmee extreemrechts.

<https://youtu.be/jMrwJLBIkpU?si=CvxGHm0SZlthf2l>

Afl 4 Twistgesprek tussen Filos en zoon Mars, hjet anti-fascisme van Filos

<https://youtu.be/nS97rGfrHH8?si=Qnb8zai-XUrKt3VH>

Afl 5 Filos en Lava botsen nu beiden fel met eigen zoon over racisme en fascisme

<https://youtu.be/wUF6wjVWg-o?si=WA-pJm7rt25R5WKb>

Afl 6 De volgende gasten Heidi und Peter en hun biologisch dynamisch bedrijfje

<https://youtu.be/gAmwMpe4b30?si=7Lc2MZEuTEXhiMLo>

Afl 7 Het biologisch dynamisch echtpaar klapt uit de school over hun verleden

<https://youtu.be/C994MCRlguA?si=o0SOJwTPxpRpqe9C>

Afl 8 Vriend van Filos, Econoom Pieter legt het es even haarfijn uit allemaal.

<https://youtu.be/v1iUmVbRMMw?si=m1UiyColr5PZzdvC>

Afl 9 Lollipop, liefdesexpert en minnares vban Filos doet haar intrede

https://youtu.be/WsNviDUArI8?si=uLqA2Y2_p9aYDLSm

Afl 10 Steensma, ooit verzetsman WO II, aan het woord.

https://youtu.be/_ym6BnIXSUY?si=AO7Vov5ehWbILljm

Afl 11 Woedeaanval van echtgenote van Filo,
Lava, zij is strontlazarus.

https://youtu.be/MEeLHjK60Zk?si=yU_ejJrdQfxbdZv9

Afl 12 Entree studiegenote van Filo, de neurologe
Sahra

<https://youtu.be/EacSrrCmzXE?si=tT3LYiGRCl4gS3X1>

Afl 13 Polleke Platoon, politiek filosoof doet zijn
intrede

<https://youtu.be/5Br6EYKSsU0?si=MqmeVaXqrmNVDmrJ>

Afl 14 Jeroen Bosch stelt zich voor, kunstenaar

<https://youtu.be/bEtNMOMx62A?si=CKISD3oxnvezysVL>

Afl 15 Maffiabaas de Don is ook van de partij

https://youtu.be/iLtnKaxbSA0?si=z9dxcOs1BB_0fhLz

Afl 16 Duvelstoejager, oftewel Satan is er ook

<https://youtu.be/0OkLVmGhCbg?si=WQtSTE6o2qr31m8s>

Afl 17 Filo geeft een staaltje ware filosofie weg

<https://youtu.be/TEB-Y4C9FI0?si=Yv67cBxG4HVWjqUp>

Afl 18 Stanis Lawski doet zijn intrede

<https://youtu.be/SGP842PRNU8?si=2vgK3dKh9HJd9zoS>

Afl 19 Nestor interviewt de jonge Filos

https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=Z_FtNuMHjb1s3BtP

Afl 20 Moslima Nedreth doet een buikdansje..

<https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=X-XAIQ1Kgzip-0Pp>

Afl 21 St. Antoine de Exupery vliegt er op uit.

<https://youtu.be/aFgQHm46QkQ?si=oExam0u8G15EGEPA>

Afl 22 Celia, hulp in de huishouding, doet een boekje open.

<https://youtu.be/UzViv61vXHg?si=vzeA-Z3n1kqdVdmr>

Afl 23 Dora, psychiatrisch arts, klapt uit de school.

<https://youtu.be/l0BxiGYrJbA?si=sYHf9fYz3bwm8ZKA>

Afl 24 Albracht, auteur toneelroman, doet zijn zegje.

<https://youtu.be/IPGBOLxROQg?si=phnmkVIPdrAoFPCK>

Afl 25 Dr. Schuwe en diens spreekwoorden.

<https://youtu.be/5mtHFjPqtNw?si=rQJH3fuKLhpZQSiw>

Afl 26 Kleinzoon Filos redt zich wel.

https://youtu.be/EOU7WTjj664?si=c7_M7snhHalUzV7f

Afl 27 Brownie komt dansend verhaal halen bij Mars.

https://youtu.be/M7_tOGTU-bl?si=ZuIPdDAH9tymjh5M

Afl 28 Jopie Doerak legt uit wat sociocratie is.

https://youtu.be/x-W5S_cB8yk?si=7Q6Y7-tzxJpF92-r

Afl 29 Wij, Oranjes..Willem Alexander heeft een paar biertjes teveel op.

<https://youtu.be/6CAOJNJbqCQ?si=nb9YK68eHVABghoy>

Afl 30 Apotheose, het slot van het Feest van de Dood.

<https://youtu.be/0XQtMk-m4k0?si=1ukh2FhRj2RzuVsm>

DRIE X DRAMA:

Televisiedramaproducties uitgezonden door NPO

Ondergangen - familievete

<https://youtu.be/0OChH8Vecd8?si=A7up9HDdW1inpXEm>

Dansen wij vanavond?

<https://youtu.be/lor5Q0efzKc?si=NkEn2nEKSj7mDVM5>

De Werking - werkeloosheid leidt tot..

https://youtu.be/ah3R6w_Hh7Y?si=dr5YrXeV9SMBCZ4L

VIDEOPRODUCTIES - DIVERSE LOSSE ITEMS

INTERVIEW

Salto Rutger W. Weemhoff 1985

https://youtu.be/eiOv-dyYLrc?si=CWuAU_hOpbJwBjhf

ROMAN DODEMAN

Tekstlezing Dodeman, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/HxsZ2Mnbqgg?si=3Lrp-wWwNJDqdw8u>

ROMAN DE OERHOER

Tekstlezing De Oerhoer, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/bXG-TGSc3KU?si=wBpB7hG59Cx4snj8>

DE RODE HOND politieke satire

My name is Simon

<https://youtu.be/fX9DIS8h6vc?si=nNdsNKzYw3WZ6nP7>

Who am I?

<https://youtu.be/A3XxviTMJ84?si=8KM5PWi105dg5uIV>

Fitness

<https://youtu.be/0elb-inv9Pk?si=U79mriepPJDuRpWf>

Marlborough Man

<https://youtu.be/E09mDQ0Hff0?si=78aWMTM335AaRNv->

The Fucking Frog

<https://youtu.be/6nzsV9XsoPM?si=c09ijMhsuJtQ5SA>

Red Dog is getting his ultimate tattoo

<https://youtu.be/gdRz5iJwQbw?si=vIG9NNpbAnO7KC9X>

Compilatie Satire De Rode Hond politieke satire, een toetje van langere video: met 70 typeringen!

https://youtu.be/dMYW_hyHdkg?si=3kgWys69Ny692Juz

AUDIO PRODUCTIES

DOODSLIEDJES gezongen door de auteur:

O cessate

https://youtu.be/ZEwOhMw6MDg?si=2RBndFyMqlAe_tW0

Am Abend

<https://youtu.be/3CViMVFhHNo?si=ETSIlr053FZqt07Y>

Der Tod und das Mädchen

<https://youtu.be/D5gnrf94gGI?si=fLYaftEOcx4YvUk>

Der Wegweiser

https://youtu.be/7qzyfuiNat0?si=gil4jcTXf_7VF_r1

Komm süßer Tod

<https://youtu.be/XbEI0cgXJnU?si=vll571TptTam65Og>

Der Erlkönig

https://youtu.be/zGm_Aj2SNxw?si=TIq79lpRVwXwMA7I

Litanei

<https://youtu.be/JeTLgkDMJ44?si=PoX9xg0hMZQaud57>

Joh mammo dado

<https://youtu.be/toQnPVp7FN4?si=Tmsx3dKsC6QdzPD7>

I only want to say

https://youtu.be/4u2Wxz-pCXQ?si=PZU38-DwJ4slQ5_i

Toetje

<https://youtu.be/3p3xUeBJJvc?si=OROsS8dctKEOkvyc>

DE DRENKELING 15 x audioproducties

Sonnettencyclus, afgewisseld met 15 monologen, ingesproken door Rutger Weemhoff, geluidscollage van Frank Gustafson.

In vijftien fragmenten wordt u meegenomen op een 5 uur durende tekstuele tour-de-force in een meditatieve stroom van woorden: de als een symfonisch muziekstuk klinkende gedachtestroom van een drenkeling. Het onderbewustzijn van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen.

U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar:

De Tederheid

<https://youtu.be/LruvKYoHmuc?si=CFW61t7pWrMQHVR3>

De Verliefdheid

https://youtu.be/hZgNykaU3n8?si=6VRDOFhFYHZe_vbK

De Liefde

<https://youtu.be/5RDHB6Gblk0?si=ljxgDbJRBF17wOql>

De Vreugde

https://youtu.be/uAWilq8ckc4?si=bs-bFKNpy30_avFW

De Hysterie

<https://youtu.be/b8h7V6S49jo?si=eFXka97fwgTPJ-Kk>

De Wellust

<https://youtu.be/vYxk3b9nTxU?si=UO2TuyuXOMhBUXv->

De Woede

<https://youtu.be/Mj3a3LJPRmA?si=WBGiXjPTzu5aeYuz>

Het Verdriet

<https://youtu.be/aF0Q3MeUsqg?si=BaQYigTy5-lKnopJ>

De Uitzinnigheid

<https://youtu.be/GtTS0cdbLys?si=2ozJlXWGFkyi6dtR>

De Haat

https://youtu.be/yZF1gCa5rVk?si=yQ7_GuF56Sg7gZ3l

Het Verlangen

<https://youtu.be/ZPfOrrQrzEM?si=NZpDwcYZBTS hl-DW>

De Wanhoop

https://youtu.be/ErNCbeeb04QE?si=uth-N3PnyJ4_1XWO

De Angst

<https://youtu.be/V4mqseU3AX0?si=2jD6tT8MMX9JuDO0>

De Waanzin

<https://youtu.be/34ITfksLprM?si=7Noc1Onx07mY6sd4>

De Verwondering

<https://youtu.be/y7ZG9IMW39g?si=bt8O0Uqv5bJIEVLQ>

POËZIE audio-producties

Emoties

https://youtu.be/4-UI46Px_BE?si=qJ1ol_eWiyGBADtC

Meeslepende bundel met vijftien sonnetten over uiteenlopende emoties als: Tederheid, Wellust, Woede, Wanhoop, Haat, Verwondering en nog meer. Ingesproken door auteur Rutger W. Weemhoff, afgewisseld met geïmproviseerde muziek, door hem vertolkt op piano.

Waterlandcyclus

<https://www.youtube.com/watch?v=tp6F3g0QLEs>

Ten noorden van Amsterdam ligt het unieke gebied Waterland. Op deze opname beluistert u inspirerende gedichten over dit merengebied, waar de auteur reeds lang een deel van het jaar woont en werkt. De auteur spreekt zelf de teksten in, afgewisseld met door hemzelf gecomponeerde, op de piano uitgevoerde muziek.

Manicyclus

https://www.youtube.com/results?search_query=Manicyclus+gedichten

Eenvoudige gedichten, ingesproken door de auteur, over het middelste schiereiland van de Peloponnesos: Mani. De auteur heeft zich laten

inspireren door de cultuurhistorische impact die dit schiereiland in de loop van de jaren op hem heeft uitgeoefend. Afgewisseld met door hem zelf gecomponeerde en op de piano uitgevoerde muziek.

BIBLIOGRAFIE

Rutger Willem Weemhoff

ROMANS

[De Oerhoer](#) > schelmenroman

De Oerhoer is een schaamteloos obscene en tegelijkertijd hoogst spiritueel boek. Deze schelmenroman over het eigentijdse elitebordeel Paradise Now biedt de lezer een satirische blauwdruk van ons apocalyptische tijdsgewricht. U wordt meegenomen in een woeste literaire achtbaan die uw wereldbeeld voorgoed doet kantelen. Bunga, bunga!

[Dodeman](#) > misdaadroman

Kroniek van een bijna-dood ervaring. De revolutionaire activist Dodeman wordt gezocht door de FBI, de roman verhaalt zijn geschiedenis, zijn avonturen, zijn achtervolging, zijn strijd op leven en dood. Een eigentijdse roman over een gewelddadige en uiterst controversiële figuur, die toch de harten van de lezer weet te stelen. Sensationeel, bloedstollend en spannend. Met wiskundige precisie vallen alle legstukjes van de puzzel uiteindelijk in elkaar.

Persona non grata > avonturenroman

Deze op ware gebeurtenissen gebaseerde roman beschrijft het levensverhaal van de frivole dr. Eduard Kommer. Zijn montere levensmotto was: vrij mijn koers. Met zijn vrijgevochten levenswijze was hij zijn tijd ver vooruit. Enerverende issues in dit boek: zijn jeugd in Indië, zijn studie medicijnen in Utrecht, roeien, huwelijk, tweede wereldoorlog, actief in het artsenverzet, zijn verre reizen als scheepsarts, de diepe hartstocht voor zijn concubine, zijn scheiding, nogmaals Indië, familieperikelen, wanhoop en dood.

Aan gene zijde > toneelroman

De hoofdpersoon van deze toneelroman lijdt aan een multiple personality syndroom en bestaat uit maar liefst 25 personificaties. Stuk voor stuk passeren deze de revue in deze tragikomische vertelling, die zich afspeelt in het hiernamaals, aan gene zijde. Al met al is het een rocky horror show, met veel satirische, soms zelfs satanische issues. Deze grimmige toneelroman zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, worldwide, maar ook naar verborgen geschiedenis en mystiek. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt over bewustzijn en moraal. Tenslotte gaat het ook over gemankeerde liefde en de stille dood.

KORTE VERHALEN

Appetijt

In een keur van korte en langere verhalen beproeft de schrijver talloze recepten: thriller, filosofisch discours, reisverhalen, beschrijvingen van magisch-realistische gebeurtenissen, u wordt als lezer steeds verrast door weer een geheel nieuw genre. De auteur heeft dit boek aan zijn eigen vier zoons opgedragen.

NOVELLES

Adam en Heva

> novelle

De auteur neemt u mee in een eigentijdse, mythologische novelle. Kroniek van een Verbond. Een oud religieus verhaal, opnieuw verteld: de mens in wording, verscheurd door goed en kwaad..

De Bus van heden naar verleden

> novelle

Deze novelle ontmythologiseert de Bevrijding. In het heden rijdt een touringcar naar het voormalige Kamp Dachau met een groepje voormalige NL-verzetsstrijders op hoge leeftijd, politieke gevangenen van de Gestapo destijds. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij in '45 na de bevrijding van het kamp als overlevenden ondernamen vanuit Dachau met een gammele Amerikaanse legerbus, retour naar het

recentelijk bevrijde Holland. Een reis die bepaald niet vlekkeloos verliep. Dat laatste geldt trouwens ook voor de busreis die in het heden gemaakt wordt. De beide busreizen vormen zo een spannende mix van vergankelijkheid en actualiteit.

De Mensen van de Buitenwereld

> novelle

Kroniek van een kinderleven.

In een huisgezin van louter exact geschoolde, doch gevoelsarme ouders doen zich problemen voor. De oudste zoon des huizes blijkt het kind van de huisvriend te zijn. Deze is ontwerper van attracties van De Efteling. Het sprookjespark speelt een belangrijke rol in dit verhaal, dat verteld wordt vanuit het perspectief van het jongste kind in het gezin. Deze gevoelige jongen speelt het spel van de volwassenen niet mee. Hij weigert de stap naar de wereld van de Grote Mensen te maken. Hij speelt zijn eigen spel, in de Efteling of..

KINDERBOEK

[Koetjes en Kalfjes](#) > kinderboek

Deze bundel met dierenverhalen voor vaders en hun zonen (vanaf tien jaar) bevat een reeks spannende vertellingen. Deze spelen zich af in verschillende landen, met telkens een ander dier in de hoofdrol. Thematisch sluit dit boek naadloos

aan op de leefwereld van jongens vanwege zijn eerlijke en soms harde inhoud. Daarom is het boek ook zeker voor hun vaders interessant.

GEDACHTEGOED

www.FilosofievandeDood.nl

> populair-wetenschappelijk werk

Het allereerste boek van Rutger Weemhoff is een werk met tal van lichtzinnige filosofische analyses omtrent alles wat met de dood te maken heeft. Dit zeer persoonlijke boekwerk heeft niets academisch: het is als een rijke rivier van filosofische ideeën, nieuwste ontwikkelingen op het gebied van de neurologie, diepzinnige inzichten in een mogelijk kwantum fysisch te bewijzen hiernamaals. Het legt bovendien talloze dwarsverbanden tussen wetenschap en kunst. Een must voor iedere zoeker naar waarheid. Deel I
Engelse vertaling: binnenkort op verzoek verkrijgbaar.

De Vrije Wil en de Hongerstaker

>Wetenschappelijk discours, wij zijn meer dan onze hersens.

Gedachten

> essays

Aforismen, redematies, boude beweringen, essays. Met onder meer: inleidingen op de filosofie van de dood, modern fascisme, de vrije wil en het toeval, kunst, integratie, en diepte-analyses m.b.t. de internationale politiek.

ESSAYS, BRIEVEN en BLOG

[Hilarische Historie van een Herrenhaus](#) > verzamelbundel met literaire allerhande. Korte verhalen, essays, artikelen, gedichten, polemieken.

[Mijn Brieven 1, 2, 3](#)

> trilogie in briefvorm

Trilogie over ons apocalyptisch tijdsgewricht. Dagelijks schreef de auteur talloze brieven en ging in dialoog met o.a. BN-ers, columnisten, hoofdredacteurs, schrijvers, wetenschappers.

[Het Blogboek van Partout](#)

> columns

Jarenlang heeft het scherpe penntje van Rutger Willem Weemhoff onder het pseudoniem Partout de actualiteit op de korrel genomen, onder andere op het Volkskrant blog. Een selectie van deze columnist doet uw bloed weliswaar soms koken, daar staat tegenover dat u vaak over de grond kronkelt van het lachen. Harde satire!

TONEEL/SCENARIO'S

Toneelstukken

De bundel Toneelstukken bestaat uit Victoria, De Emotionelen en De Zelfmoordenaar

Victoria eenakter

Victoria is geschreven bij wijze van leerstuk voor het vierde jaar van de Toneelschool, over een medeleerling die komt te overlijden. Wat maakt dat los bij haar leeftijdgenoten?

De Emotionelen avondvullend stuk

De Emotionelen is een avondvullend stuk voor twee acteurs, in 30 verschillende rollen. Tal van emoties worden nu eens teder, dan weer fel getekend. Oude mensen, een stel pubers, God en de Duivel, een clownsvader en zijn zoon, een rechercheur en een terrorist, - een reeks van de meest uiteenlopende duo's passeert de revue.

De Zelfmoordenaar avondvullend toneelstuk.

Op het moment dat hoofdpersoon Isak na jaren zover is dat hij de daad bij het woord wil voegen en iedereen van zijn geliefden heeft uitgenodigd om voorgoed afscheid van hem te nemen, gaat de loop der gebeurtenissen met hem aan de haal..

Scenario's

De bundel scenario's bestaat uit De Spermadonor en Dood doet leven

De Spermadonor > korte telefilm

Het is een tragikomisch scenario voor een telefilm, het onderwerp spreekt voor zich. Een man vindt na tientallen anonieme bevruchtingen zijn echte liefde.

Dood doet leven > filmscenario

Het is een scenario voor een speelfilm, geschreven i.o.v. van het Filmfonds. Een touringcar reist naar het voormalige kamp Dachau, met daarin een groepje verzetsmensen van allerlei pluimage. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij destijds ondernamen met een gammele Amerikaanse legerbus vanuit Dachau naar Holland, na de bevrijding. Een reis die destijds bepaald niet vlekkeloos verliep. Evenals de bustocht in het heden trouwens. Dit verhaal ontmythologiseert de Bevrijding.

POEZIE

Emoties

> dichtbundel

De bundel Emoties bestaat uit 3 delen Emoties, Waterlandcyclus, Manicyclus.

Emoties

In Emoties wordt u via 15 meeslepende, emotionele sonnetten door de dichter meegevoerd in een reeks passionele gebeurtenissen, die alles te maken hebben met een grote, helaas mislukte liefde.

Waterlandcyclus

Verder bevat deze bundel de Waterlandcyclus: jarenlang woonde en werkte de dichter in het prachtige Waterland, het merengebied boven Amsterdam. Woerden en moddergaten, maar ook bloemenveldjes en ijsvisioenen.

Manicyclus: tenslotte bevat deze bundel ook nog de Manicyclus. Een deel van het jaar woont en werkt de dichter op het prachtige schiereiland Mani, de middelste vinger van de Peloponnesos. Torenhuizen en vijgenbomen, herders met geiten en goddelijke vergezichten. Het is alsof u droomt, zo mooi is Mani.

Daar komt de bruid

> gedichtencyclus

In een vrije reeks gedichten gaat de dichter in deze bundel eerst terug naar zijn jeugd, proeft opnieuw van de vrijheid als jonge man, maar stuitert uiteindelijk via hartstochtelijke liefdes op de harde rotsen van ouderdom en dood.

Gedichten voor de slapelozen

> dichtbundel

In deze bundel doet Rutger Weemhoff als dichter op heel uiteenlopende wijze poëtisch verslag van zijn binnen- en buitenwereld.

De Drenkeling

> experimentele tekst

De Drenkeling omvat in 15 fragmenten een 4 uur durende monoloog. Telkens voorafgegaan door 15 sonnetten, wordt u meegenomen in een meditatieve stroom van teksten: de als een muziekstuk klinkende gedachtestroom van De Drenkeling. De zee van het onderbewuste van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen. U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar. Voor de geluidscollage tekende de Deen Frank Gustafson. Attentie: ook op verzoek bij Uitg. Partout verkrijgbaar als audiotour.

3 x METHODISCHE HANDBOEKEN:

LEREN ACTEREN

[Leren Acteren](#) (ringband) > handboek
Rutger W. Weemhoff was jarenlang zelf actief als acteur in het theater en op televisie. [Leren Acteren](#) is een studieboek voor allen die zich professioneel met theater bezighouden. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren. Maar juist door de 170 oefeningen is het vooral ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Methodisch en stap voor stap: een must voor elke acteur! Zie ook: [Leren Acteren voor de camera](#) en [Docent Drama met camera](#) van dezelfde auteur.

[Leren Acteren voor de camera](#)

> handboek (ringband)
Over alle aspecten van het leren acteren voor de camera, ten behoeve van professionele acteurs. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren voor de camera. Juist door de 175 oefeningen is het ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Een must voor elke acteur voor de camera. Weemhoff schreef ook de handboeken: [Leren Acteren](#); [Docent Drama met camera](#).

Docent Drama met camera

> handboek (ringband)

Over alle aspecten van het lesgeven met behulp van de camera, ten behoeve van professionele docenten drama, inclusief oefeningen. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Een must voor elke docent drama met een 'beeldende' visie! Dit boek stelt zich ten doel de docent die met camera wil werken te professionaliseren. Allereerst zijn in dit boek een aantal hoofdstukken gewijd aan filmtechniek. Dan volgen tal van hoofdstukken uit de praktijk. Denk hierbij aan inzet van de camera als een didactisch hulpmiddel bij spellessen en projecten in het onderwijs, in dit boek toegespitst op verschillende leeftijdscategorieën. Of aan de inzet van de camera bij een spelproductie met beginnende of gevorderde amateurs. Denk ook aan de ondersteunende inzet van de camera bij een specifieke doelgroep, bijvoorbeeld gevangenen. Je kunt ook de camera gebruiken voor het realiseren van een professionele dramaproductie, uit te zenden door de (lokale) televisie. Zie ook de handboeken: Leren acteren, Leren acteren voor de camera van dezelfde auteur.

Alle verdere info treft u op:

www.uitgeverijpartout.nl

BOEK EEN BOEK
BIJ PARTOUT

© 2026